

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PITTACUS LORE

I AM
NUMBER
FOUR

THE LOST
FILES

THE FALLEN LEGACIES

Mục lục

Lời Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyển này cùng bất cứ quyển nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người tiếp tục thông cảm dùm ^^

*Bộ Hồ sơ thất lạc gồm 15 cuốn được coi như nhánh phụ của mạch truyện chính (Tôi là Số Bốn, Sức mạnh của Sáu ...) cho chúng ta cái nhìn tổng quát về những gì đã/đang xảy ra theo mạch truyện chính. Nó có thể là những câu chuyện quá khứ hay xảy ra song song với các sự kiện trong mạch truyện chính từ góc nhìn của một trong các Garde, một tên Mog hay là một con người nào đó. Có tất cả 15 cuốn được gộp vào và chia ra 5 quyển phần với nội dung khác nhau:

1. Di sản

#1 - Di sản của Số Sáu

#2 - Di sản của Số Chín

#3 - Những di sản đã mất

2. Những bí mật lịch sử

#4 - Hành trình tìm kiếm Sam

#5 - Những ngày cuối của Lories

#6 - Những kẻ bị lãng quên

3. Kẻ thù giấu mặt

#7 - Di sản của Số Năm

#8 - Trở lại Paradise

#9 - Sự phản bội của Số Năm

4. Đồng minh phe nổi loạn

#10 - Kẻ chạy trốn

#11 - Người điều hướng

#12 - Người bảo vệ

5. Giờ G

#13 - Các biệt năng tái sinh

#14 - Chốt chặn cuối cùng

#15 - Cuộc săn lùng các Garde

*Không nói nhiều nữa, sau đây sẽ là nội dung của cuốn sách.

Hi vọng mọi người thích nó!

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đôi khi tôi vẫn hay tự hỏi bọn chúng sẽ nghĩ gì nếu chúng biết bọn tôi đang ở đây. Ngay dưới mũi bọn chúng.

Tôi đang ngồi với người bạn thân nhất của mình, Ivan, trên một thảm cỏ đông đúc tại National Mall, một đài tưởng niệm trông thật ngu ngốc phủ bóng lên chúng tôi. Tôi đã tạm đặt đồng bài tập về nhà của mình sang một bên trong lúc tôi theo dõi đám khách du lịch đang đọc bản đồ, lũ luật sư và quan chức vội vã hướng tới địa điểm mà tôi chắc đó là Independence Avenue cho cuộc họp kế tiếp của chúng ... với một sự gần như là thích thú. Chúng bị bủa vây bởi những nỗi sợ hãi ngớ ngẩn về tia tử ngoại, hóa chất trong rau củ hay cái "mức độ đe dọa khủng bố" vô nghĩa, chưa kể vô vàn thứ khác khiến chúng lo lắng mà chả bao giờ biết rằng hai đứa trẻ đang làm bài tập trên thảm cỏ mới là mối đe dọa thật sự. Chúng chả biết rằng chúng chẳng thể làm gì để bảo vệ chính mình cả. Kẻ thù thật sự đã ở đây rồi.

"Này!", tôi đôi khi muốn hét lên trong lúc vẫy hai tay. "Tao chính là nhà độc tài độc ác tương lai của bọn mày đây! Hãy run sợ trước tao lũ ngu kia!".

Dĩ nhiên là tôi không thể làm vậy. Chưa đến lúc. Thời khắc đó rồi sẽ tới. Trong lúc đó, chúng đều có thể nhìn tôi như thể chỉ là một khuôn mặt bình thường khác trong đám đông. Sự thật là tôi chả có gì khác ngoài bình thường, ngay cả khi tôi cố để trông khác đi. Trên Trái đất, giao thức đồng hóa yêu cầu tôi được biết đến là Adam, con của Andrew và Suasannah Sutton, công dân của thành phố Washington DC. Nhưng đó không phải là con người thật của tôi.

Tôi là Adamus Sutekh, con trai của tướng quân vĩ đại Andrakkus Sutekh.

Tôi là một Mogadorian. Tôi là kẻ mà chúng nên sợ hãi.

Thật không may, trong lúc này, là một kẻ chinh phạt ngoài hành tinh không thực sự thú vị như nó nên thế. Giờ đây tôi vẫn mắc kẹt với việc phải làm đồng bài tập về nhà. Bố tôi đã hứa rằng việc này sẽ không kéo dài mãi; khi đế chế Mogadorian thiết lập sức mạnh trên cái hành tinh cùi mía nhỏ bé này, tôi sẽ được cai quản thủ đô của nước Mỹ. Tin tôi đi, sau khi dành bốn năm qua tại đây, tôi đã có khá nhiều ý tưởng cho vài sự thay đổi mà tôi sẽ thực hiện. Việc đầu tiên sẽ là đặt tên lại toàn bộ các con phố. Sẽ chẳng còn những Independence (Độc lập) hay Constitution (Hiến pháp) - toàn tên yếu đuối, ái quốc vớ vẩn. Khi tôi nắm quyền, không ai sẽ còn nhớ Hiến pháp là gì. Khi tôi nắm quyền, những con đường sẽ mang những cái tên khủng khiếp tương ứng.

"Blood of Warriors Boulevard (Đại lộ Máu của những Chiến binh)", tôi thì thầm với chính mình, cố gắng quyết định xem thế nghe đã hay chưa. Cũng khó mà nói được. "Broken Sword Way (Đường Kiếm Gãy) ..."

"Hả?", Ivan hỏi, ngược nhìn lên từ vị trí của nó bên cạnh tôi. Nó đang nằm sấp trên cỏ, một cây bút chì chạy dọc ngón trỏ như một khẩu súng. Trong khi tôi mơ tưởng về cái ngày tôi sẽ là người cai trị, Ivan thì tưởng tượng mình là một tay lính bắn tỉa, bắn gục các kẻ thù Loric khi chúng rời Lincoln Memorial. "Mày nói gì cơ?"

"Chả gì cả", tôi đáp.

Ivanick Shu-Ra, con trai của chiến binh vĩ đại Bolog Shu-Ra, chỉ nhún vai khi nghe tôi nói thế. Ivan chưa bao giờ thích những ảo tưởng không liên quan tới những màn chiến đấu đẫm máu. Gia đình nó tự nhận có họ hàng xa với Lãnh tụ Kính yêu của chúng tôi, Setrakus Ra, và nếu như vóc dáng của Ivan được coi như bằng chứng thì tôi sẵn sàng thừa nhận chúng. Ivan

nhỏ hơn tôi hai tuổi nhưng đã to con hơn tôi rồi, bờ vai rộng và rắn chắc trong khi tôi gầy và nhanh nhẹn hơn. Nó đã trông như một chiến binh khi đã cắt ngắn mái tóc hết sức có thể, sẵn sàng cho cái ngày được cạo hần chúng đi và cử hành nghi thức xăm lên các hình xăm Mogadorian.

Tôi vẫn nhớ cái đêm của Cuộc Bành trướng Vĩ đại Đầu tiên, khi đồng bào tôi chinh phạt Lorien. Tôi mới tám tuổi vào đêm đó, quá lớn để khóc nhưng tôi vẫn cứ khóc khi được bảo phải ở lại trên quỹ đạo với những phụ nữ và trẻ em khác. Những giọt nước mắt chỉ tồn tại vài giây cho tới khi bị Tướng quân tát cho một cái cho tỉnh ra. Ivan nhìn tôi ăn vạ, mút tay một cách dờ dẫm, có lẽ vẫn còn quá bé để nhận thức điều gì đang diễn ra. Chúng tôi theo dõi trận chiến từ phòng quan sát với mẹ và em gái mới sinh của tôi. Chúng tôi vỗ tay reo hò khi những ngọn lửa lan ra toàn bộ hành tinh bên dưới chúng tôi. Sau khi trận chiến kết thúc thắng lợi và đám người Loric bị tiêu diệt, Tướng quân quay về tàu, máu phủ đầy người. Dù chiến thắng, vẻ mặt tướng quân lại vô cùng nghiêm nghị. Trước khi nói bất cứ điều gì với mẹ tôi hay tôi, ông quỳ một chân xuống trước mặt Ivan và giải thích cha cậu ta đã chết khi chiến đấu phục vụ cho dân tộc chúng tôi. Một cái chết vinh quang, xứng đáng là một anh hùng của dân tộc Mogadorian. Ông dùng ngón cái quẹt một đường ngang trán Ivan, để lại một vệt máu. Một sự chúc phúc.

Và sau khi nghĩ lại, Tướng quân cũng làm như vậy với tôi.

Sau việc đó, Ivan, người đã mất mẹ từ lúc mới sinh đến sống cùng với chúng tôi và được nuôi dạy như em trai tôi. Bố mẹ tôi được coi là vô cùng may mắn khi có tới ba đứa trẻ Trueborn.

Nhưng tôi thì không nghĩ là cha mình cảm thấy may mắn khi có tôi. Bất cứ khi nào điểm kiểm tra hay bài đánh giá thể chất của tôi không như ông mong đợi, Tướng quân thường đùa có lẽ sẽ chuyển quyền thừa kế của tôi cho Ivan.

Tôi khá chắc ông chỉ đùa thôi.

Ánh mắt tôi giờ hướng về phía một gia đình đang băng qua bãi cỏ, vừa đi vừa ngắm cảnh, mỗi người cầm theo một cái máy ảnh để chụp lại thế giới xung quanh. Ông bố dừng lại chụp một loạt ảnh về Đài tưởng niệm, và trong một thoáng tôi muốn cân nhắc lại kế hoạch của mình về việc cho phá hủy nó. Thay vào đó, có lẽ tôi sẽ làm cho nó cao hơn; có lẽ là làm một căn hộ cao cấp cho tôi trên đỉnh. Ivan có thể có một phòng bên dưới tôi.

Đứa con gái của gia đình kia có lẽ chỉ khoảng 13 tuổi như tôi, và cô ta đẹp theo kiểu e thẹn, với chiếc miệng đầy niềng răng. Tôi bắt gặp cô ta đang nhìn mình và bỗng dừng tự động chuyển tư thế trở nên đường hoàng hơn - ngời thẳng lên, hơi cúi cằm xuống để giảm bớt góc nhìn của cái mũi quá to của mình. Khi cô ta cười với tôi, tôi quay mặt đi. Tại sao tôi lại phải quan tâm lũ người kia nghĩ gì về mình?

Chúng tôi phải luôn ghi nhớ tại sao chúng tôi lại ở đây.

"Đã bao giờ mày thấy kinh ngạc khi chúng chấp nhận chúng ta như là một trong số chúng dễ dàng thế chưa?", tôi hỏi Ivan.

"Đừng bao giờ đánh giá thấp sự ngu ngốc của con người", nó nói, với tay đập vào trang vở bài tập trắng trơn bên cạnh tôi. "Mày có định hoàn thành cái đồng nhảm nhí này hay không?"

Đám bài tập bên cạnh tôi không phải của tôi - nó là của Ivan. Nó đang đợi tôi hoàn thành chúng cho nó. Các bài luận văn luôn làm nó gặp khó khăn, trong khi các ý tưởng luôn dễ dàng đến với tôi.

Tôi nhìn xuống bài luận văn của nó. Lần này Ivan phải viết một bài luận ngắn từ một câu trích dẫn từ Quyển sách Vĩ đại - quyển sách về tri thức và lẽ sống của dân tộc Mogadorian mà ai trong chúng tôi cũng phải biết và làm theo - giải thích câu đó có ý nghĩa gì với bản thân cậu ta.

" 'Chúng ta không khó chịu với loài thú về việc chúng đi săn' ", tôi đọc to dù như phần lớn những người khác trong dân tộc tôi, tôi đã thuộc lòng nó từ lâu rồi. ""Đó là bản chất của loài thú để đi săn, cũng như bản chất của dân tộc Mogadorian là phải bành trướng. Những kẻ dám kháng cự lại lý tưởng sống của người Mogadorian cũng có nghĩa là chống đối lại quy luật của tự nhiên"".

Tôi nhìn sang Ivan. Nó đang ngắm bắn gia đình nọ mà tôi vừa quan sát, tạo ra những tiếng súng giả qua hàm răng nghiền chặt của mình. Con bé với những chiếc niềng răng cau mày với nó rồi quay đi chỗ khác.

"Nó có ý nghĩa gì với mày?", tôi hỏi.

"Tao chả biết", nó làu bàu. "Rằng dân tộc chúng ta là những kẻ đáng sợ, và mọi kẻ khác phải chấp nhận điều đó. Đúng chứ?"

Tôi nhún vai, thờ dãi. "Gần như vậy".

Tôi cầm bút của mình lên và bắt đầu viết vài từ xuống nhưng ngay lập tức bị làm gián đoạn bởi tiếng chuông điện thoại của mình. Tôi đoán đó là một tin nhắn của mẹ tôi bảo tôi mua gì đó từ cửa hàng trên đường về. Bà đã thực sự chú tâm vào việc nấu nướng trong vài năm qua, và tôi phải thừa nhận rằng, đồ ăn trên Trái đất quá tuyệt vời so với những gì chúng tôi từng ăn trên Mogadore. Những thứ mà con người ở đây chỉ coi là "đồ để tiêu hóa" thực ra sẽ như báu vật trên hành tinh quê hương tôi, nơi mà đồ ăn - bên cạnh nhiều thứ khác - được sản xuất trong những thùng dưới mặt đất.

Tin nhắn thực ra thì không phải từ mẹ tôi mà là từ Tướng quân.

"Chết tiệt", tôi nói, đánh rơi chiếc bút như thể Tướng quân vừa bắt tại trận tôi đang giúp Ivan gian lận.

Cha tôi chả bào giờ gửi tin nhắn cả. Hành động đó không xứng tầm với ông. Nếu Tướng quân muốn gì đó, chúng tôi phải biết trước nó là gì trước

khi ông mở mồm ra yêu cầu. Chắc chắn một việc gì đó thực sự quan trọng vừa mới xảy ra.

"Nó viết gì thế?", Ivan hỏi.

Tin nhắn chỉ đơn giản: VỀ NHÀ NGAY.

"Chúng ta phải đi thôi".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ivan và tôi bắt một chuyến tàu điện ngầm ra khỏi thành phố, lấy xe đạp của chúng tôi tại ga xe lửa và đạp về khu ngoại ô nhanh nhất có thể. Khi chúng tôi cuối cùng cũng vượt qua cổng vào của Ashwood Estates, tôi đã bị bỏ lại phía sau ít nhất 30 mét so với Ivan. Tôi đổ tại chiếc áo sũng mồ hôi của tôi trong cái thời tiết nóng ẩm khác thường này và cảm giác buồn nôn bởi tin nhắn bất thường của cha tôi.

Ashwood Estates trông cũng như bao dinh thự khác ở vùng ngoại ô phía ngoài Washington - hay ít nhất là nó trông như vậy. Nhưng thay vì nó thuộc quyền sở hữu của một chính trị gia cùng gia đình nào đó, căn biệt thự này thuộc quyền sở hữu của dân tộc tôi, những người Mogadorian, những người sẽ sớm trở thành kẻ chinh phạt của Trái đất. Và những căn nhà này cũng chỉ là một góc nhỏ của Ashwood Estates thực sự. Phía dưới các ngôi nhà là hệ thống mê cung lớn kết nối với hàng loạt khu vực khác mà chúng tôi sở hữu, đó mới là mục đích thực sự của nơi này.

Tôi mới chỉ được phép đi lại trong một phần nhỏ của căn cứ dưới lòng đất này. Tôi không biết những đường hầm này kéo dài bao xa hay sâu bao nhiêu, nhưng tôi biết nơi này chứa đựng hàng loạt phòng thí nghiệm, kho vũ khí, khu luyện tập và có thể nhiều bí mật hơn nữa mà tôi không được biết. Và cũng ở dưới này là khu vực mà lũ Vat-born sinh sống.

Nếu không nhờ Lãnh tụ Kính yêu của chúng tôi, Setrakus Ra, dân tộc Mogadorian sẽ chẳng còn tồn tại mà mở cuộc Bành trướng Vĩ Đại. Trong khoảng một trăm năm trở lại đây, vì những lí do vẫn còn chưa rõ ràng, việc sinh nở của chúng tôi ngày càng trở nên khó khăn. Vào thời điểm Kelly được sinh ra, những đứa trẻ được sinh ra tự nhiên hiếm tới nỗi giống loài cổ

xưa, đáng tự hào của chúng tôi đang đứng trên bờ vực tuyệt chủng. Và khi một đứa trẻ được sinh ra tự nhiên, những người phụ nữ Mogadorian thường sẽ chết trong quá trình sinh nở như mẹ của Ivan. Bởi thế, Setrakus Ra và một nhóm các nhà khoa học của chúng tôi đã tiến hành nghiên cứu phát triển nhân tạo một thế hệ Mogadorian mới. Thay vì được sinh nở theo cách bình thường, đám vat-born anh chị em với chúng tôi được nuôi lớn trong các bể chứa hóa chất lớn và khi chúng bước ra khỏi nơi đó đã là những kẻ phát triển đầy đủ và sẵn sàng để chiến đấu. Lũ Vat-born đó không chỉ đảm bảo sự tồn tại của chúng tôi mà với sức mạnh, tốc độ và sự dẻo dai được tăng cường, chúng cũng là lực lượng chủ đạo trong quân đội của chúng tôi.

Bên cạnh việc được tăng cường sức mạnh thể chất, đám Vat-born cũng có vài khác biệt khác với những Trueborn Mogadorian khác như tôi. Chúng được tạo ra với các đặc điểm thể chất thích hợp cho các cuộc chiến, nhưng chỉ để làm lính chứ không phải chỉ huy. Với sự thông thái của mình, Setrakus Ra đã tạo ra chúng với một bộ não tầm thường hơn so với các Trueborn - chúng luôn thực hiện các mệnh lệnh được giao như một cỗ máy - và như các chiến binh bẩm sinh, chúng thường có xu hướng bạo lực và khát máu thay cho việc suy nghĩ thấu đáo. Nhưng khác biệt quan trọng nhất giữa Vat-born và Trueborn, ít nhất trên Trái đất này là chúng trông khác với chúng tôi. Trong khi các Trueborn có thể hòa mình vào giữa đám đông bình thường thì lũ Vat-born không thể làm thế một cách dễ dàng. Làn da của chúng trắng bệch ra bởi việc sống dưới mặt đất, và răng chúng thì nhỏ và sắc tiện cho cận chiến hơn là để ăn. Việc này lí giải tại sao cho tới khi chúng tôi có thể xuất đầu lộ diện, chúng hiếm khi được cho phép lộ mặt ra khi trời còn sáng.

Vậy nên khi tôi thấy lũ Vat-born đang ăn mừng lộ liễu ngay trên bãi cỏ của khu dinh thự bên cạnh những Trueborn khác, tôi biết có một việc gì đó thật sự lớn vừa xảy ra.

Ivan cũng biết vậy và nhìn tôi một cách khó hiểu khi dừng lại ở cuối đường. Tôi dừng lại cạnh nó, thở hồng hộc. Tất cả các gia đình ở đây đều ra khỏi nhà, bàn tán với nhau, chúc mừng nhau với những ly sâm banh. Lũ Vat-born với làn da trắng bệch đáng sợ ẩn dưới những chiếc áo măng tô với mũ trông vừa hứng khởi vừa có vẻ mất phương hướng khi được ra ngoài. Sự vui sướng thế này là điều không bình thường đối với văn hóa của chúng tôi. Bình thường thì chúng tôi không ăn mừng lộ liễu thế này, nhất là khi có Tướng quân ở gần.

"Cái quái gì đang diễn ra vậy?", Ivan hỏi, nhìn tôi trông đợi một câu trả lời như mọi khi. Nhưng lần này tôi chỉ nhún vai.

Mẹ tôi đang ngồi trên bậc cửa, nhìn Kelly nhảy điên loạn trước hiên nhà với một nụ cười mỉm. Em gái tôi, đang xoay tròn một cách chóng mặt còn không nhận ra chúng tôi đã về.

Mẹ tôi nhìn có vẻ nhẹ nhõm khi thấy chúng tôi bước tới. Dù tôi không biết màn ăn mừng này cho việc gì, tôi biết tại sao mẹ tôi không tham dự cùng với những người khác. Là vợ của Tướng quân khiến bà khó kết bạn, ngay cả với các Trueborn khác. Nỗi sợ hãi cha tôi lan ra cả đối với mẹ tôi.

"Các con", bà nói trong khi tôi và Ivan dựng xe vào cạnh nhà. "Ông ấy đã đợi các con một hồi rồi. Các con biết ông ấy không thích chờ đợi mà".

"Tại sao bố cần gặp bọn con?", tôi hỏi.

Trước khi mẹ tôi kịp trả lời, Tướng quân xuất hiện ở ngưỡng cửa phía sau bà. Bố tôi là một người to lớn, cao hơn hai mét, cơ bắp đầy mình, với một tư thế vương giả đòi hỏi sự tôn trọng từ người khác. Khuôn mặt ông góc cạnh, một đặc trưng mà tôi không may mắn thừa hưởng từ ông. Từ khi tới Trái đất, ông để tóc dài để che đi các hình xăm trên đầu, và lại còn được chải vuốt cẩn thận như mấy chính trị gia mà tôi thường thấy.

"Adamus", ông nói với một giọng uy quyền. "Đi với ta. Cháu nữa, Ivanick".

"Vâng, thưa ngài", Ivan và tôi đáp lại cùng một lượt, nhìn nhau lo lắng trước khi bước vào nhà. Khi bố tôi dùng giọng nói đó có nghĩa là một việc nghiêm trọng nào đó đã xảy ra. Mẹ tôi siết nhẹ tay tôi khi tôi đi qua bà.

"Chúc vui về ở Malaysia nhé!", Kelly hét với theo, cuối cùng thì cũng nhìn thấy chúng tôi. "Giết đứa Garde đó càng dã man càng tốt nhé!".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vài tiếng sau, Ivan và tôi hướng tới Malaysia trên một chiếc máy bay lạnh lẽo và chả thoải mái gì cả được mua từ một chính phủ không thích hỏi nhiều câu hỏi. Khoang hành khách trông chả khác gì nhiều so với khu hành hóa phía dưới - chỉ có mấy chiếc ghế kim loại cùng đai an toàn, đó là chỗ ngồi của tôi và Ivan cùng với đám lính, một số là Trueborn nhưng phần lớn là Vat-born. Chuyến đi này chả thoải mái gì nhưng tôi quá lo lắng để mà chú ý tới sự bất tiện xung quanh. Đây là lần đầu tiên tôi được tham dự trong một nhiệm vụ, ngay cả khi chỉ là đi theo để quan sát.

Bố tôi ngồi ở vị trí phi công phụ. Bất cứ khi nào chiếc máy bay trở nên rung lắc, tôi tự hỏi đó là vì sự thay đổi áp suất khi quyển hay chỉ là vì phi công chính quá hoảng sợ với việc cha tôi ngồi bên cạnh.

Với khá nhiều Mogadorian trên chiếc máy bay này, đây là nhiệm vụ đầu tiên của họ kể từ cuộc Cuộc Bành trướng Vĩ đại Đầu tiên. Một số dành thời gian trên chuyến bay hồi tưởng lại lần cuối họ chiến đấu, tán phét về các chiến công của họ. Một số khác, những người già hơn chỉ im lặng, hoàn toàn tập trung vào nhiệm vụ, nhìn vào khoảng không vô định.

"Mày có nghĩ chúng ta sẽ được bắn phát nào không?", Ivan hỏi tôi.

"Tao không nghĩ vậy", tôi đáp. Chúng tôi được đi cùng trong nhiệm vụ này chỉ vì chúng tôi là con của Tướng quân. Chúng tôi còn quá nhỏ để làm giúp ích được gì cùng với đội tấn công, nhưng không quá nhỏ để nhìn tên Loric phản loạn kia bị hành quyết từ xa. Bố tôi muốn chúng tôi học hỏi từ việc này. Như các người hướng dẫn của chúng tôi luôn nói, các trận chiến

giả lập chúng tôi luyện tập trong lớp chuẩn bị chiến đấu - nơi mà chúng tôi được dùng súng thật - thực ra chả là gì khi trực tiếp tham chiến.

"Thật vớ vẩn", Ivan càu nhàu.

"Sao cũng được", tôi nói, cựa mình và cố gắng duỗi thẳng chân. "Tao chỉ muốn ra khỏi cái máy bay này thôi".

Mọi việc tiếp theo diễn ra vô cùng chóng vánh. Chúng tôi hạ cánh. Chúng tôi tìm thấy đứa Garde kia và Cêpan của con bé. Như đã được chỉ thị, Ivan và tôi ở lại, theo dõi cuộc đụng độ với Tướng quân trong lúc các chiến binh Mogadorian tham chiến. Cuộc chiến trông thật đáng thất vọng, không như những trận chiến được miêu tả trong Quyển sách Vĩ đại. Hai tá lính Mogadorian chỉ để đánh với một bà già và một con bé tuổi teen.

Đầu tiên mục tiêu của chúng tôi chỉ là bắt và tra khảo hai tên kia. Đã có những lời đồn thổi từ khi chúng tôi đến Trái đất về việc một loại ma thuật nào đó giúp bảo vệ đám Garde kia, bắt buộc chúng tôi phải giết chúng theo số thứ tự. Có những lời truyền miệng về trận chiến ở Alps khi một trong chiến binh của chúng tôi đã dồn được một tên Garde vào một góc nhưng chỉ để giết chính mình khi đòn chí mạng của hắn bằng cách nào đó bị quay ngược về chính hắn. Tướng quân không cho phép nói về chuyện này - ông không tin chúng - nhưng những người khác vẫn trở nên cẩn thận hơn.

Bà già kia khó nhằn hơn vẻ bề ngoài của mình, nhưng cuối cùng thì vẫn bị chúng tôi áp đảo. Con bé Garde kia thì đương nhiên khó nhằn hơn rồi - nó có sức mạnh, nó khiến mặt đất dưới chân các chiến binh của chúng tôi rung chuyển. Tôi tự hỏi sẽ như thế nào khi có loại sức mạnh đó, nhưng nếu để có nó mà lại là thành viên của một giống loài sắp tuyệt diệt, bắt buộc phải lẩn trốn trong những căn lều tồi tàn bên bờ sông thì tôi không cần.

Chiến thuật cố bắt sống chúng thay đổi ngay khi các chiến binh của chúng tôi nhận thấy họ có thể làm con bé bị thương. Hoặc là những lời đồn

thối về cái phép bùa Loric kia là giả như cha tôi vẫn tin vậy hoặc đây thực sự là Số Một. Tướng quân có thể muốn bắt sống cô ta; nhưng một khi các chiến binh kia nhận thấy họ có thể giết cô ta, mang chúng tôi tới gần thắng lợi hơn, tính khát máu che mờ các mệnh lệnh.

Mọi chuyện kết thúc khi một chiến binh đâm xuyên thanh kiếm qua lưng Số Một, giết chết cô ta.

"Thật là tuyệt vời!", Ivan hét lên. Ngay cả cha tôi cũng tự cho phép mình mỉm cười tán đồng.

Tôi biết mình nên ăn mừng cùng họ nhưng tay tôi không ngừng run lên. Tôi thấy biết ơn khi chỉ phải nhìn từ phía xa thế này, rằng tôi không phải là một trong những người đã ngã xuống và hóa thành tro bên bờ sông này. Tôi cũng thấy may mắn khi không phải là một tên Loric, không phải dành cả đời chạy trốn trong sợ hãi để rồi cuối cùng thì vẫn bị đâm từ phía sau.

Tôi chợt nhận ra mình đang có những cảm xúc gần như là đồng cảm cho đám Garde. Quyển sách Vĩ đại không cho phép điều đó nên tôi vội gạt bỏ chúng đi. Tôi cần vượt qua những cảm xúc trẻ con như thế. Trận chiến dù không hoành tráng như tôi mong đợi nhưng vẫn là một chiến thắng quan trọng cho lý tưởng sống của người Mogadorian. Chỉ còn tám kẻ chống đối nữa thôi và giấc mộng của Ra sẽ được hoàn thành; không có gì còn có thể cản đường chúng tôi bành trướng tới Trái đất. Chín đứa Garde chết chỉ là một cái giá nhỏ phải trả cho căn hộ cao cấp của tôi trên đỉnh Đài tưởng niệm Washington.

Họ nhét xác của Số Một vào một cái túi đựng xác và ném nó lên máy bay cùng với số hàng hóa. Chiếc hộp Loric của cô ta cũng được lấy theo dù ngay cả người lính khỏe nhất của chúng tôi cũng chả thể mở tung nó ra. Dây chuyền của Một bị giật khỏi xác cô ta bởi cha tôi dù tôi chả biết nó ông định làm gì với nó.

Xác Cêpan của cô ta bị bỏ lại phía sau. Bà ta chẳng quan trọng đối với chúng tôi.

Trên đường trở về, những chiếc ghế trở nên ít chật chội hơn. Tôi giữ im lặng nhưng Ivan liên tục đòi những người lính kia kể chi tiết trận đánh cho tới khi Tướng quân lừ mắt nhìn nó khiến nó ngậm mồm lại. Nếu họ là một đội bóng thì tôi chắc những người còn sống sẽ đổ Gatorade lên người nhau theo cái kiểu các vận động viên con người hay làm sau chiến thắng. Nhưng chúng tôi không phải là một đội bóng. Chúng tôi là những người Mogadorian. Và cha tôi còn chẳng biết Gatorade là gì. Chúng tôi di chuyển nốt quãng đường còn lại trong im lặng.

Trong chuyến bay, Tướng quân đến ngồi bên tôi.

"Khi chúng ta trở lại Ashwood Estates", ông nói, "ta có một công việc quan trọng cho con".

Tôi gật đầu. "Vâng. Dĩ nhiên rồi thưa ngài".

Ông nhìn xuống tay tôi, vẫn run lên bần bật không cần biết tôi đã cố gắng làm chúng dừng lại như thế nào.

"Dừng nó lại đi", ông quát lên trước khi trở lại buồng lái.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 4

Dù tôi đã nhìn thấy cô ta trong trận chiến, đưa con gái trên bàn thí nghiệm bằng kim loại này không như tôi trông đợi.

Kể từ khi Cuộc Bành trướng Vĩ đại Đầu tiên bắt đầu, chúng tôi đã được dạy rằng đám Garde là mối đe dọa thực sự cuối cùng cho cách sống của chúng tôi. Chúng tôi đã được dạy chúng là những chiến binh tàn nhẫn, chờ đợi một ngày nổi dậy chống lại lý tưởng sống của người Mogadorian. Do vậy tôi đã nghĩ chúng phải trông đáng sợ hơn.

Khi đã chết, Số Một trông không như vậy. Cô ta có vẻ trạc tuổi tôi hay chỉ lớn hơn một chút, và làn da của cô ta từng có màu nâu rám nắng giờ trông nhợt nhạt thiếu sức sống. Môi cô ta màu xanh. Những vết máu đã khô dính trên mái tóc màu vàng của cô ta. Thân hình cô ta dù đã được phủ một tấm vải trắng lên, nhưng dưới ánh đèn sáng choang của phòng thí nghiệm này tôi có thể thấy lờ mờ vết thương đáng sợ trên ngực cô ta.

Chúng tôi đang ở phía dưới Ashwood Estates, trong một phòng thí nghiệm dưới lòng đất của Tiến sĩ Lockam Anu. Tôi chưa bao giờ được phép tới đây bao giờ, vậy nên tôi cứ ngó nghiêng khắp các thứ kì lạ, các thiết bị nhấp nháy nhiều nhất có thể mà không trông như một thằng đàn lẩn đầu ra phố. Tướng quân sẽ không tử tế gì nếu ông nghĩ tôi bị sao nhãng.

Tôi đứng cạnh cha mình, cả hai chúng tôi đều im lặng, theo dõi Anu nhẹ nhàng đặt đầu Một vào một chiếc mũ kì lạ. Anu đã già, lưng bị gù, các hình xăm trên da đầu nhăn nheo lại. Ông ta lượn vòng quanh Một, nối các sợi dây vào các lỗ trên chiếc mũ.

"Có lẽ nó đã sẵn sàng rồi đấy", Anu lẩm bẫm và lúi lúi.

"Cuối cùng cũng được", cha tôi lẩm bẫm.

Anu dừng lại ở bên cạnh chân Một, mân mê vết sẹo Loric ở đó. Vết sẹo đó trông như thế nào là một trong những điều đầu tiên chúng tôi được dạy khi mới tới Trái đất. Rà soát mọi mắt cá chân tìm kiếm nó đã trở thành bản năng thứ hai của tôi từ lâu rồi.

"Bốn năm tìm kiếm một đứa trẻ với ký hiệu này", Anu trầm ngâm nói.
"Ngài thật sự thông thả đấy, Tướng quân".

Tôi gần như có thể cảm thấy cha mình nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Nó như thể đang đứng cạnh một cơn bão sắp hình thành vậy. Tuy vậy ông không nói gì cả. Tiến sĩ Anu là người đứng đầu đội nghiên cứu và khoa học tại đây và cái đó đi kèm vài lợi ích, một trong số đó là có thể đá xoáy Tướng quân mà không bị đánh cho như tử ngay lập tức.

Anu nhìn về phía tôi, ánh mắt háo hức.

"Cha cậu đã giải thích vì sao cậu lại ở đây chưa, cậu bé?"

Tôi liếc nhìn Tướng quân. Ông gật đầu, cho phép tôi nói.

"Chưa thưa ngài".

"À, 'Ngài' cơ đấy. Thật là một đứa trẻ lễ phép mà ngài đã nuôi dạy thưa Tướng quân". Anu ra hiệu cho tôi lại gần một chiếc ghế kim loại cạnh đó, nơi lắp đặt một thiết bị trông vô cùng phức tạp. "Lại đây ngồi nào".

Tôi lại liếc nhìn cha mình nhưng mặt ông không biểu lộ chút cảm xúc nào.

"Con sẽ làm gia đình mình tự hào hôm nay, Adamus", tiếng Tướng quân vang vọng như sấm rền từ xa. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng tay

mình cũng ngừng run rẩy.

Tôi ngồi xuống. Anu cúi xuống phía trước tôi, bộ xương già cỗi của ông ta kêu răng rắc phản đối. Ông ta trói cổ tay và mắt cá chân tôi lại vào chiếc ghế với dây đai bằng cao su. Tôi biết mình nên tin tưởng cha mình. Tôi quá quan trọng đối với ông nên ông sẽ không để điều gì tồi tệ xảy đến với tôi. Dù vậy, tôi không thể không vắn vẹo người một chút khi bị buộc vào ghế.

"Thoải mái chứ?", Tiến sĩ Anu hỏi, nhếch mép cười với tôi.

"Cái gì đây?", tôi hỏi, quên mất luật của Tướng quân về việc hỏi các câu hỏi.

Bố tôi nhìn tôi với sự nhẫn nại đáng ngạc nhiên. Có lẽ ông cũng chẳng thoải mái gì khi nhìn đứa con trai duy nhất bị trói lại như vậy.

"Tiến sĩ Anu tin rằng chiếc máy này sẽ cho chúng ta quyền truy cập vào trí nhớ con bé Loric này", cha tôi giải thích.

"Tôi biết nó sẽ làm được vậy", Anu nhấn mạnh. Ông ta bôi một chất lỏng âm ảm lên thái dương tôi trước khi nối hai điện cực vào đó. Những sợi dây của chúng nối với một màn hình theo dõi đặt cạnh Số Một đột nhiên sáng lên khi được nối vào đầu tôi.

"Liệu ông dùng tính mạng mình bảo đảm cho cái thiết bị chưa được kiểm chứng này không, Tiến sĩ Anu?", cha tôi hỏi.

"Chưa được kiểm chứng?", tôi giật mình, cựa quậy mạnh hơn trong đám dây đai trói mình ra. Tôi ngay lập tức hối hận về sự hoảng loạn trong giọng nói của mình; nó khiến Tướng quân nhăn mặt lại. Tiến sĩ Anu mỉm cười xoa dịu tình thế với tôi.

"Chúng ta chưa bao giờ có một tên Garde để tiến hành thí nghiệm cả nên đúng thế, nó chưa được kiểm chứng". Ông ta nhún vai một cách vui vẻ,

thích thú khi cuối cùng cũng có cơ hội kiểm tra cái máy này. "Nhưng giả thuyết của việc này rất có cơ sở. Và trong tất cả những Trueborn ở đây tại Washington, cháu là người gần sát tuổi con bé nhất nên sẽ khiến việc kết nối trí nhớ trở nên dễ dàng hơn. Trí não cháu sẽ xâm nhập trí nhớ của con bé thông qua các ảo ảnh chứ không phải qua điểm nhìn của con bé. Ta chắc cha cháu không đột nhiên muốn đứa con trai duy nhất của mình bị mắc kẹt trong thân xác một con bé đâu nhỉ?"

Cha tôi thở mạnh. "Chỉ đùa thôi mà Tướng quân. Ngài có một cậu nhóc rất ngoan và khỏe mạnh ở đây. Rất dũng cảm nữa", Tiến sĩ Anu vừa nhìn về phía cha tôi vừa nói.

Ngay tại thời điểm đó, tôi không thực sự cảm thấy mình dũng cảm tí nào. Tôi đã thấy Số Một bị hạ gục - cô ta còn chả đủ sức bảo vệ chính mình khi còn sống nên cũng sẽ chỉ vô hại thôi khi đã chết - nhưng bị kết nối với cô ta làm cảm giác khó chịu khi trên chuyến bay về từ Malaysia lại ùa về. Tôi gần như buột miệng ửng cử Ivan làm chuột bạch cho Tiến sĩ Anu nhưng kìm mình lại vừa kịp lúc.

Ivan thích thú nhìn Một chết; đó là tất cả những gì nó muốn nói tới. Đối với tôi, chỉ nghĩ tới điều đó thôi cũng làm tay tôi lại run lên. Tôi tự trấn an mình - đừng việc là một thằng hèn lại đi Adamus - đây là một vinh dự lớn, một điều mà tôi nên tự hào khi được thực hiện.

Tôi cố không nhìn về phía xác con bé kia trong khi Anu với tay lấy một cái mũ sắt với hàng loạt mạch điện trông như bên trong một quả tên lửa. Phần lớn đám dây dợ trên người Số Một nối với cái mũ này. Anu dừng lại một chút trước khi chụp cái mũ lên đầu tôi và nhìn tôi.

"Có lẽ cháu sẽ cảm thấy như bị giật điện một chút", ông ta nói vẻ suy tư. "Có lẽ sẽ chìm vào giấc ngủ vài phút. Và khi cháu tỉnh dậy, cháu sẽ có thể nói cho chúng ta con bé kia biết những gì về những đứa Garde khác".

Tôi cảm thấy một tay Anu đặt lên vai mình và siết chặt.

Vài ngày trước nỗi lo lớn nhất của tôi là làm mấy câu trả lời của mình ngu đi để cho giống với Ivan khi làm bài hộ nó. Từ lúc đó, tôi đã thấy hình ảnh các chiến binh Mogadorian mà tôi được cho là sẽ trở thành như vậy, và tôi thì không chắc là mình sẵn sàng để trở thành như thế. Giờ thì tôi đang chuẩn bị kết nối bộ não mình với kẻ thù truyền kiếp. Tôi biết đó là ý muốn của cha tôi, và nếu cái máy làm việc hiệu quả thật thì nó sẽ giúp chúng tôi rất lớn bên cạnh việc mang lại vinh dự lớn cho gia đình tôi. Dù vậy, tuy không muốn thừa nhận nhưng tôi đang sợ hãi.

Anu hạ cái mũ xuống đầu tôi cho tới khi nó che kín mặt tôi. Ông ta và cha tôi biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân Anu đi lại quanh phòng thí nghiệm. Các ngón tay ông ta bấm hàng loạt nút bấm và cái mũ bắt đầu rung lên.

"Chúng ta bắt đầu nào", Anu tuyên bố.

Bên trong cái mũ bỗng tràn ngập ánh sáng - ánh sáng trắng nóng bỏng như muốn đốt cháy mắt tôi và cả bên trong đầu tôi. Tôi nhắm mắt lại nhưng chả có tác dụng gì cả. Tôi cảm thấy như đầu mình muốn nổ tung bởi cái ánh sáng kia. Đây hẳn là cảm giác khi sắp chết.

Tôi nghĩ mình đã hét lên.

Và rồi mọi thứ tối sầm lại.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 5

Điều kế tiếp mà tôi biết là cảm thấy mình như đang rơi tự do.

Những màu sắc lướt qua trước mắt tôi. Có những hình thù - những khuôn mặt không thể nhận ra, khung cảnh mờ ảo - nhưng tôi không thể nhận ra chúng là gì. Cứ như thể tôi đang mắc kẹt trong ti vi nhà mình trong khi Kelly đang nghịch cái điều khiển từ xa. Chả cái gì rõ ràng cả, và tôi bắt đầu có cái cảm giác hoảng loạn, như thể cảm giác bị quá tải vậy. Tôi cố nhắm nghiền mắt lại nhưng nó cũng vô dụng; toàn bộ những cái này đang xảy ra bên trong đầu tôi.

Đúng vào lúc tôi nghĩ não mình sắp bị nướng chín bởi đám màu sắc loạn xạ kia thì mọi thứ trở nên rõ ràng.

Bất chợt tôi thấy mình đứng trong một đại sảnh tràn ngập ánh nắng. Ánh sáng chiếu rọi vào căn phòng từ bầu trời xanh ngắt, xuyên qua loài cây không giống bất kì loài cây nào tôi từng thấy trước đây với những bông hoa đỏ và da cam mọc trên những sợi dây leo rủ xuống từ những cành cây.

Mặc dù tôi chưa bao giờ ở đây - mới chỉ nhìn nó từ bên trên quỹ đạo - bằng cách nào đó tôi vẫn biết đây là Lorien. Và rồi tôi nhận ra tôi biết mình đang ở đâu là bởi vì Số Một biết thế.

Đây là một trong các ký ức của cô ta.

Ở chính giữa căn phòng là một cái bàn lớn với đầy những thứ lạ lùng nhưng trông vô cùng ngon mắt bên trên. Ngồi quanh bàn là đám người Loric, toàn bộ chúng mặc những bộ váy áo màu mè. Tôi rùng mình khi thấy chúng - tôi thấy mình bị áp đảo về số lượng và bản năng thúc đẩy tôi phải

chạy đi, dù vậy tôi vẫn như bị đóng đinh tại chỗ mình đang đứng. Tôi chẳng thể cử động dù muốn thế, mắc kẹt trong cái kí ức này.

Đám Loric đều đang cười đùa và hát vang. Chúng trông chẳng có vẻ gì là biết tới sự hiện diện của một người Mogadorian vừa mới xuất hiện tại bữa tiệc của chúng. Rồi tôi nhận ra là chúng không thể thấy tôi. Dĩ nhiên rồi, tôi chỉ là một khách vắng lai trong kí ức của Số Một thôi.

Và rồi tôi thấy cô ta ngồi đó, ở một đầu của cái bàn. Cô ta trông thật bé, có lẽ chỉ 5 hay 6 tuổi thôi, mái tóc vàng của cô ta được buộc thành hai bím tóc ngả ra phía sau. Khi đám người lớn kết thúc bài hát, cô ta vỗ tay thích thú và tôi nhận thấy đây chính là bữa tiệc sinh nhật của cô ta. Chúng tôi không ăn mừng những thứ ngớ ngẩn như thế trên Mogadore, mặc dù vài chiến binh tài giỏi được biết tới với việc tổ chức ăn mừng nhân dịp hạ được kẻ thù đầu tiên của mình.

Thật là một kí ức vô dụng. Tướng quân sẽ chẳng vui vẻ gì nếu tôi trở về chỉ với thông tin về một bữa tiệc của đám Loric.

Ngay lúc đó thế giới quanh tôi lại mờ đi và tôi lại cảm thấy như đang rơi tự do một lần nữa. Thời gian trôi qua thật nhanh và không thể kiểm soát được.

Một kí ức khác lại dần hiện hình lên.

Số Một đang đi thơ thẩn qua một cánh đồng, hai tay giơ ra để những đầu ngọn cỏ cao có thể chạm vào lòng bàn tay mình. Cô ta có lẽ đã thêm một tuổi sau kí ức vừa rồi, vẫn chỉ là một đứa bé, vui vẻ đi lại trên hành tinh chưa bị phá hủy của mình.

Chán chết đi được.

Một cú xuống và ngắt vài bông hoa, bện chúng vào với nhau và đeo vào cổ tay như một cái vòng tay. Còn bao nhiêu cái kí ức buồn tẻ kiểu này tôi

phải chứng kiến nữa?

Có lẽ nếu tôi tập trung tôi có thể có chút quyền điều khiển với đám kí ức này. Tôi cần phải thấy đám Garde khác, không phải đám kí ức nhằm nhí này. Tôi cố nghĩ về những gì tôi muốn thấy - khuôn mặt những Garde khác và Cêpan của chúng - và rồi kí ức trên cánh đồng này biến mất và tôi lại đang ở một nơi khác.

Giờ là buổi tối dù màn đêm bị xua đi bởi hàng tá đám lửa bùng cháy dữ dội xung quanh. Phía xa, hai mặt trăng của hành tinh này đứng đối diện nhau ở phía chân trời. Mặt đất thì rung chuyển dưới chân tôi, lại còn thêm một vụ nổ đầu đó quanh đây nữa chứ.

Số Một và tám đứa trẻ khác đang băng qua một đường băng hẻo lánh tới chỗ một phi thuyền. Cêpan của chúng thúc chúng chạy nhanh hơn và hét lên những mệnh lệnh. Một vài đứa trẻ đang khóc khi bàn chân trần của chúng tiếp xúc với mặt đường. Số Một thì không như vậy; cô ta nhìn chăm chăm qua vai mình khi một tên Loric trong bộ đồ bóng bẩy bắn một luồng năng lượng màu xanh lạnh giá vào mặt một con Piken đang lao tới. Mắt Số Một mở to với sự thán phục và sợ hãi.

Chính nó đây rồi. Cuộc Cuộc Bành trướng Vĩ đại Đầu tiên. Chính xác là kí ức tôi cần thấy.

"Chạy đi!", tên Loric kia hét về phía đám Garde đang chạy trốn kia. Các Biệt năng của hắn đã phát triển đầy đủ và vô cùng uy lực. Dù vậy, hắn cũng sẽ chết vào đêm nay cũng như bao đứa khác thôi.

Tôi quay lại nhìn đám trẻ con kia, cố gắng nhớ càng nhiều chi tiết về chúng càng tốt. Có một thằng nhóc trông hoang dại với mái tóc đen và một đứa con gái tóc vàng nữa bé hơn Số Một đang được bế bởi Cêpan của mình. Số Một là đứa lớn tuổi nhất trong đám trẻ, một chi tiết tôi biết sẽ giúp cha mình xây dựng các hồ sơ về đám Garde còn lại. Tôi đếm xem

trong số chúng có bao đứa là con trai và bao đứa là con gái và ghi nhớ đặc điểm phân biệt của chúng.

"Cậu là thằng quái nào vậy?"

Giọng nói vô cùng rõ ràng trong cái mớ âm thanh hỗn độn của cuộc chiến đang diễn ra ở đây như thể được truyền thẳng vào bộ não của tôi vậy.

Tôi quay đầu lại và nhận thấy Số Một đang đứng ngay cạnh tôi. Không phải Số Một trong kí ức này - không, đây là Số Một mà tôi thấy trước khi vào đây: mái tóc vàng rủ xuống phía sau lưng, chống nạnh đầy thách thức. Một bóng ma. Cô ta nhìn tôi chằm chằm chờ đợi một câu trả lời.

Cô ta không thể ở đây được; điều này thật vô lý. Tôi vẫy vẫy tay trước mặt cô ta, đoán rằng đây chỉ là một trục trặc nào đó trong cỗ máy của Anu. Cô ta không thể thực sự thấy tôi được.

Số Một gạt tay tôi ra. Tôi thấy vô cùng bất ngờ khi thấy cô ta có thể chạm vào tôi nhưng rồi lại nhớ ra cả hai chúng tôi đều là những bóng ma ở đây.

"Thế nào hả?", cô ta hỏi. "Cậu là ai? Cậu không thuộc về nơi này".

"Mày chết rồi" là câu trả lời duy nhất tôi có thể nói.

Một nhìn xuống cơ thể mình. Trong một thoáng vết thương kinh khủng trên người cô ta sáng lóe lên rồi lại biến mất cũng nhanh như khi nó xuất hiện.

"Không phải trong này". Cô ta nhún vai. "Đây là những kí ức của tôi. Vậy tôi đoán cậu sẽ mắc kẹt với tôi khi ở đây".

Tôi lắc đầu. "Điều này là không thể. Mày không thể nói chuyện được với tao".

Một nheo mắt nhìn tôi, nghi ngờ. "Cậu tên là Adam đúng không?"

"Sao mà biết điều đó?"

Cô ta nhếch mép cười. "Chúng ta đang chia sẻ bộ não với nhau, cậu bé Mog. Đoán là tôi cũng biết một vài điều về cậu".

Xung quanh chúng tôi, những Garde chạy trốn đã lên tàu, động cơ bắt đầu chạy. Tôi nên nhìn con tàu để xem có biết được thêm thông tin có ích gì không nhưng tôi quá phân tâm với việc có một con bé đứng cạnh giễu cợt thế này.

"Lão già đáng sợ của cậu sẽ phải thất vọng thôi khi cậu tỉnh dậy mà chẳng có tí thông tin hữu ích nào cho lão cả". Cô ta nắm lấy khuỷu tay tôi, cảm giác vô cùng chân thật khiến tôi phải tự nhủ rằng đây chỉ là một giấc mơ thôi.

Một giấc mơ mà Số Một bất ngờ nắm quyền kiểm soát ở đây.

"Muốn các kí ức của tôi à?", cô ta hỏi. "Vậy thì đi thôi, tôi sẽ làm hướng dẫn viên cho cậu".

Và rồi khung cảnh lại thay đổi, tôi bắt đầu lơ mơ nhận ra điều gì đang xảy ra.

Tôi bị mắc kẹt ở đây với kẻ thù truyền kiếp của mình. Và cô ta có vẻ có quyền lực ở đây.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lần này quá trình chuyển cảnh kí ức diễn ra khác hẳn. Trước lần này, tôi luôn cảm thấy mình như rơi tự do khi thời gian giữa các kí ức trôi qua. Giờ tôi chỉ thấy các hình ảnh lướt qua và rồi tôi đang đứng phía ngoài một trang trại hẻo lánh tại Coahuila, Mexico. Trong kí ức này, Một và Cêpan của cô ta đang mang đồ vào nhà. Ngày tới nói ở mới. Đây là nơi đầu tiên Một và Cêpan của cô ta - Hilde, tên Cêpan của cô ta là Hilde - trú lại sau khi đám Garde tới được Trái đất và chia nhau mỗi người đi một ngả.

Mà đợi đã - làm sao tôi lại biết tất cả những chuyện này?

Thật lạ lùng. Thêm vào việc tôi đứng đây quan sát cái kí ức vụn vặt này trong đời Một, tôi cũng bắt đầu có các kí ức chung chung về thời điểm xảy ra của các kí ức đó luôn. Tôi biết những điều cô ta biết và nhớ được những gì cô ta nhớ. Các kí ức trông thật sinh động cứ như chúng cũng là của tôi vậy.

Cứ như thể tôi chính là cô ta.

Bóng ma Một xuất hiện cạnh tôi, cùng tôi theo dõi bản thân cô ta khi xưa cùng với Hilde cất bát đĩa lên chạn. Thật đáng sợ khi cứ có cô ta ở cạnh như thế này, nó khiến tôi cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Tôi cố lờ cô ta đi nhưng cô ta cứ liên tục nói chuyện với tôi.

"Chúng tôi ở đây một thời gian", cô ta nói, giọng nói nghe có vẻ buồn. "Và rồi Hilde nghĩ mình nhìn thấy vài người bạn của cậu lượn lờ trong thành phố, vậy nên chúng tôi phải rời đi".

Một di chuyển rất nhiều, từ thành phố này tới thành phố khác, từ đất nước này sang đất nước khác, không thể dự đoán trước được địa điểm tiếp theo là ở đâu. Cha tôi sẽ muốn biết điều này. Việc này là đối lập hoàn toàn với những gì chúng tôi đang làm, củng cố các căn cứ trên khắp địa cầu. Đó là lí do tại sao rất khó để làn ra chúng.

"Đôi khi bà là người khá khó chịu", Một nói, nhìn theo Cêpan của mình. "Có lẽ khá giống so với ông bố khốn nạn của cậu. Ngoại trừ việc, cậu biết đó, đợcccc-ác". Cô ta lồng các ngón tay vào nhau và làm một điệu cười nham hiểm như để minh họa thêm.

"Im đi", tôi buột mồm, giọng nói nghe có vẻ tức giận hơn tôi nghĩ. "Mày chả biết gì về ông ấy cả".

Tôi thấy mình đang nhìn dò xét Hilde dù không thực sự muốn vậy. Bà ta đã gần 60, khuôn mặt nhăn nheo bởi cả tuổi già và áp lực. Mái tóc bạc của bà ta được buộc gọn lại đằng sau gọn gàng. Đôi mắt trông có vẻ vô tình; giọng nói thì lạnh lùng và chậm rãi, ngay cả khi đang nói với Một - Một 'thật sự' kia - cái đĩa nào cho vào ngăn tủ nào. Nói thật thì, bà ta làm tôi nhớ đến bố mình.

"Nhưng dù sao thì tôi cũng yêu bà như mẹ của mình vậy", bóng ma Một nói, giọng nói nghe sâu thẳm. Tôi nhớ lại người phụ nữ già chúng tôi bỏ lại để tự phân hủy tại Malaysia và tôi cảm thấy một cái gì đó như là cảm giác tội lỗi nhưng nhanh chóng gạt nó đi. Cô ta chỉ đang đùa nghịch với bộ não của mày thôi Adamus.

"Tao ước mày đừng có nói chuyện với tao nữa", tôi nói với cô ta.

"Vậy hả? Tôi cũng ước đám lính của cha cậu chưa từng đến và giết chết tôi".

Sau Mexico, Một và Hilde chuyển tới Austin, Texas. Tôi cố gạt những kí ức đó đi để có thể quay trở về kí ức vào cái đêm bọn chúng rời đi nơi tôi có

thể tìm thấy những thông tin có ích nhưng Một không để tôi làm vậy. Bằng cách nào đó cô ta chặn được tôi lại.

Tôi có thể là một vị khách không mời trong đầu cô ta nhưng nó vẫn là tâm trí của cô ta. Cô ta không thể hoàn toàn tống cổ tôi đi được nhưng vẫn có quyền quyết định kí ức nào tôi được xem.

Phần lớn những lần tôi cố tới kí ức mà tôi muốn xem thì Một bắt tôi ngồi nhìn một buổi tập của cô ta và Hilde.

"Tôi từng ghét những buổi tập đó", Một nói, cười nhả nhở. "Hi vọng cậu cũng cảm thấy thế".

Hilde là một bậc thầy nhu quyền, dù lối đánh đó sẽ chả bao giờ được dùng trong các bài huấn luyện của chúng tôi, nơi mà những đòn đánh bạo lực được đánh giá cao hơn những thứ khác. Võ thuật của Hilde thiên về phòng thủ, kiểu có thể lợi dụng chính các đòn đánh của đối phương, tập trung vào các yếu điểm để có thể tạm thời làm chúng bất hoạt.

Mặc kẹt trong những kí ức đó, khi mà sự buồn tẻ len lỏi trong con người tôi, tôi thấy mình bắt chước theo các chuyển động của Hilde, luyện tập bên cạnh Một hồi trẻ. Tôi biết chả có gì ở đây là thật cả, rằng tất cả chỉ diễn ra trong tâm trí tôi thôi. Hay tâm trí Một. Tôi cũng chả nhận ra được sự khác biệt là gì nữa.

Thân hình mảnh khảnh của tôi chưa bao giờ giúp gì được tôi trong các màn luyện tập chiến đấu của chúng tôi, nó chỉ khiến cha tôi thất vọng và là trò châm chọc của Ivan. Nhưng ở trong kí ức này của Một, tôi chả bao giờ thấy mệt. Ngay cả khi việc luyện tập này về cơ bản chỉ là tưởng tượng, nó vẫn khiến tôi cảm thấy thật tuyệt khi có thể luyện tập theo phong cách phù hợp với mình.

Bên cạnh đó, nhiệm vụ của tôi và thu thập thông tin. Bọn Garde chiến đấu như thế nào dĩ nhiên là một thông tin quan trọng rồi.

Ở những kí ức mới đầu về các buổi luyện tập, Một là một học sinh chăm chỉ. Cô ta luyện tập cùng Hilde từ sáng sớm tới tối mịt, nghe một cách thích thú các câu truyện Hilde kể về các anh hùng Loric mà bà ta từng huấn luyện. Hilde có đầy những câu chuyện về các cuộc tranh tài với danh dự và những trận chiến nổi tiếng trên Lorien. Chúng mang ý nghĩa truyền cảm hứng, chứng minh cho Một thấy tinh thần bền bỉ của người Loric là như thế nào. So với những câu truyện trong Quyển sách Vĩ đại, chúng thiếu hẳn sự bạo lực và hủy diệt một cách bất ngờ.

"Một ngày nào đó", Hilde nói, "cháu sẽ trở thành một anh hùng cho dân tộc chúng ta như những người kia. Cháu sẽ được biết tới như là Một - người bảo vệ Tám người còn lại".

Tôi có thể cảm thấy sự tự hào của Một khi nghe Hilde nói vậy, nhưng bên cạnh đó cũng là cả sự nghi ngờ. Một phần cô ta tự hỏi sao mình có thể một mình chống lại toàn bộ đế chế Mogadorian đã phá hủy toàn bộ hành tinh của mình chỉ trong một đêm.

"Tôi luôn tự hỏi tại sao tôi không thể có được sự may mắn để được là số chín", Một nói trầm ngâm khi tôi đang luyện tập. "Nhưng khôngggg. Tôi phải đến và làm đũa đầu tiên, hay còn được biết đến là đũa chết chắc nhất trong chín đũa chết chắc rồi. Đám Elders thực sự biết cách phá hoại cuộc đời tôi".

Tại Anstin, Hilde bắt đầu để Một đi học với mục đích để dễ lẫn trốn hơn. Tôi phải chứng kiến toàn bộ những kí ức của cô ta về trường lớp ở đó. Trường lớp có vẻ thật vô ích. Tướng quân còn chả bao giờ nghĩ đến việc để chúng tôi tự do giao tiếp với con người nữa.

Nhưng rồi, khi những kí ức này cứ trôi dần qua, tôi thấy mình như bị kéo vào đời sống của Một. Cô ta kết bạn và đi chơi trượt ván. Nó có vẻ như cô ta đang bắt đầu sống một cuộc sống bình thường, nhưng đồng thời việc luyện tập của cô ta bị bỏ bê. Cố ta bắt đầu bỏ các buổi tập, ngay cả khi cô ta

nên luyện tập nhiều hơn sau khi phát triển khả năng Telekinesis. Dù vô cùng nghiêm khắc nhưng Hilde cũng chẳng thể làm được gì nếu như Một trốn đi qua đường cửa sổ để đi chơi với đám bạn. Làm cách nào để mà trừng phạt một trong những niềm hi vọng cuối cùng của một giống loài sắp tuyệt chủng?

Tôi thực sự không quan tâm tới đời sống nhảm nhí của cô ta. Cô ta là kẻ thù của dân tộc tôi. Cái chết của cô ta là không thể tránh khỏi và cũng đã xảy ra rồi. Nhưng ... chứng kiến các kí ức của cô ta, tôi không thể không tự đặt mình vào vị trí của cô ta. Ngay cả khi phải trốn chạy tới Trái đất và liên tục lo sợ sẽ bị giết, tôi nhận thấy Một đã thấy nhiều thứ trên hành tinh này hơn tôi. Tướng quân còn chẳng bao giờ cho phép chúng tôi ra khỏi Washington. Hilde có thể là một Cêpan khó tính nhưng bà ta vẫn cho phép Một tới trường, kết bạn và sống một cuộc sống không chỉ biết tới chiến tranh.

Tôi tự hỏi sống cuộc sống như vậy sẽ như thế nào. Tôi tự hỏi cuộc sống mình sẽ ra sao nếu không phải nhất định phục vụ lý tưởng sống của người Mogadorian, không có các buổi luyện tập hay những buổi đọc Quyển sách Vĩ đại của Ra dưới sự giám sát kia.

"Kí ức này là kí ức tôi thích nhất", bóng ma Một nói, giới thiệu về kí ức mà cô ta đắm vào giữa mặt một đội trưởng đội cổ vũ. Con bé kia gây sự trước; nó đã bắt nạt Một kể từ khi cô ta bắt đầu đi học tại Austin. Thật lạ lùng nhưng tôi cũng cảm thấy chút thỏa mãn khi thấy việc đó diễn ra.

Dĩ nhiên, việc đó khiến Một bị đuổi khỏi trường, và đó cũng là tất cả những gì Hilde cần để làm lí do chuyển chỗ ở một lần nữa. Họ rời Austin trong một cái xe cũ kĩ, hướng tới California. Một tỏ vẻ hờn dỗi suốt cả chuyến đi, ngả người ra sau ghế, không quan tâm gì đến Hilde mà cứ giữ ba vỏ sò lơ lửng bên trên mình bằng Telekinesis.

Chúng tôi đã được cảnh báo về sự nguy hiểm chết người của Telekinesis, nhưng nhìn Một tập trung hết cỡ để nghịch mấy cái vỏ sò trên không như thế, nó chả có vẻ gì là nguy hiểm chết người cả. Thực tế thì giống như đang thôi miên hơn. Và không chỉ là bởi Telekinesis không thôi. Cái kiểu mái tóc cô ta xòe ra như hình cánh quạt sau lưng cô ta ...

Tôi quay đi. Tôi vừa mới nhìn đăm đũa đứa con gái đã chết trong kí ức của cô ta? Tôi tự nhủ với mình rằng đó chỉ để phục vụ cho mục đích nghiên cứu, mặc dù những miêu tả về ánh mặt trời chiếu vào mái tóc vàng của cô ta đẹp như thế nào khó có thể là những thông tin mà cha tôi muốn biết.

Khi bọn họ tới California, Hilde cố gắng truyền cảm hứng cho Một với một vài kiểu phép thuật Loric nào đó để cô ấy coi trọng hơn việc tập luyện của mình.

"Cậu sẽ muốn thấy cái này", bóng ma Một nói với tôi, xuất hiện bên cạnh tôi và cùng nhìn những gì đang xảy ra.

Với những thứ ban đầu trông chỉ như là những quả cầu thủy tinh, Hilde tạo ra một bản đồ lơ lửng của thiên hà nơi tọa lạc Lorien. Hệ hành tinh với mặt trời chói lòa và hành tinh Lorien đã chết xám xịt.

"Cháu có thấy đám người Mogadorian đã làm gì chưa?", Hilde hỏi Số Một.

Một gật đầu, nhìn chăm chăm vào hành tinh đã chết. Hilde bước lại gần quả cầu tượng trưng cho Lorien và nhẹ nhàng thổi vào nó. Khi bà ta làm vậy, sự xám xịt biến mất khỏi bề mặt hành tinh. Lorien trông như thể nó vốn vậy trước Cuộc Bành trướng Vĩ đại Đầu tiên: tươi đẹp và tràn đầy sức sống. Sự thay đổi nhanh chóng mờ đi, trở lại màu xám quen thuộc.

"Đó là lí do tại sao chúng ta chiến đấu", Hilde nói buồn bã, đôi mắt bà ta ngấn nước. "Không chỉ để báo thù cho hành tinh và dân tộc của chúng ta hay để một ngày nào đó đem lại sự sống cho Lorien mà còn để ngăn chặn

kết cục này xảy đến với Trái đất. Cháu đã hiểu tại sao cháu lại quan trọng thế chưa?"

Tôi không còn để ý tới lời trả lời bé xíu của Một. Tôi đã quá phân tâm bởi hình ảnh của Lorien. Bề mặt của nó cháy đen, bầu khí quyển đầy khói bụi. Thấy hành tinh này như thế sau chiến thắng vĩ đại nhất của dân tộc tôi, tôi thấy chả có vẻ gì là đáng tự hào cả.

"Đó là điều cậu muốn cho toàn bộ vũ trụ này?", bóng ma Một hỏi tôi, chỉ về phía quê nhà đã bị phá hủy của cô ấy.

"Tôi chưa bao giờ thấy cái này trước đây", tôi đáp, cố gắng giữ giọng mình một cách trung lập. Hình ảnh của Lorien làm tôi cảm thấy buồn. Chỉ nghĩ vậy thôi cũng đã là tội phản quốc rồi nhưng dù nếu cuộc xâm lăng của chúng tôi trên Trái đất này chỉ mang lại sự phá hủy bằng một nửa như trên Lorien thôi thì liệu có còn đáng để sống trên nó nữa không?

"lý tưởng sống của người Mogadorian trông như thế đó hả?", bóng ma Một hỏi dồn.

"Thôi đi", tôi nói, lắc đầu. "Đừng có nói chuyện với tôi nữa".

Tôi chỉ muốn cô ta biến đi. Tôi không muốn cô ta thấy được sự nghi ngờ trong tôi.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi đang đứng bên bờ biển. Tôi không thể cảm thấy gì cả trong những kí ức của Một nhưng nếu tôi thật sự tập trung, tôi gần như có thể tưởng tượng cảm giác sẽ như thế nào khi những cơn sóng của Thái Bình Dương vỗ vào mắt cá chân tôi và lớp cát ẩm ướt len vào kẽ chân tôi. Tôi chưa bao giờ được đi biển trước đây. Khi tôi tỉnh dậy, tôi sẽ muốn thử đến đó.

Tôi lại tưởng tượng một chuyến đi biển với Tướng quân. Cha tôi không còn mặc quân phục nữa mà đang mặc một cái quần hoa, lấy hòm đựng đồ ăn ra khỏi xe. Mẹ tôi và Kelly đang xây một tòa lâu đài cát trong khi tôi và Ivan đang thi xem ai có thể bơi ra xa bờ nhất. Nó chiến thắng bởi vì ngày cả trong tưởng tượng tôi vẫn tôn trọng thực tế. Tôi bơi lại về bờ và Tướng quân đang đợi tôi với một cái bánh kẹp.

"Thật đấy à?", bóng ma Một hỏi, đứng trên bờ biển cạnh tôi và tôi thấy mình đang nở một nụ cười trông kì quặc và ngốc nghếch. Tôi nhanh chóng bỏ nó đi. "Cậu giết cả một giống loài chỉ để cậu có thể tận hưởng một bữa tiệc trên bãi biển?"

"Đừng có chọc ngoáy vào suy nghĩ riêng của tôi nữa", tôi nói một cách yếu ớt, nhận ra vẻ đạo đức giả của mình.

"Xí", Một khịt mũi chế giễu và trợn mắt khó chịu. "Tôi ước mình có thể làm thế anh bạn ạ".

Cãi nhau với Một chắc chắn không phải thứ mà cha tôi coi là một cuộc do thám có hiệu quả nên tôi quay đi, cố gắng lờ cô ta đi.

Ở kí ức này, Số Một vừa kết thúc một ngày lướt ván của mình. Hóa ra cô ta có năng khiếu bẩm sinh và cũng là người duy nhất không bị đánh ngã bởi các cơn sóng. Với việc này và khả năng chơi ván trượt của mình, số ta bắt đầu phân vân không biết tăng cường khả năng thăng bằng có phải là một trong các Biệt năng của cô ta không. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Một biết điều này nhưng tôi đã thích thú chứng kiến kí ức này. Mà thực tế thì tôi sẽ chẳng nói cho ai biết điều này cả.

"Làm ơn ngừng kiểm tra về quá khứ của tôi đi", bóng ma Một nói bên cạnh tôi.

"Tôi có làm thế đâu", tôi phản đối.

Kí ức này tiếp tục trôi đi. Một nhảy khỏi mặt nước, tấm ván trượt của cô ta đi xuyên qua tôi khi cô ta nhảy tới vòng tay đợi sẵn của một anh chàng cơ bắp với làn da rám nắng.

Wade.

Một đã chú tâm luyện tập trở lại với Hilde sau màn trình diễn hệ hành tinh của Lorien kia. Hay ít nhất cũng đã vậy cho tới khi cô ta gặp Wade.

Wade là một thằng nhóc 16 tuổi. Tóc hăn dài ngang vai, có màu nâu và được tết lại thành các bím nhỏ. Hăn sở hữu một chiếc Volkswagen cũ mà hăn ngủ ngay trong đó ngay cả khi hăn có vài thẻ thanh toán trong ví được chi trả bởi bố mẹ hăn - một sự thật được Một khám phá ra khi sục sạo đồ đạc của hăn để đảm bảo hăn không phải là một người Mogadorian trá hình.

Mà làm như hăn có diễm phúc được làm người Mogadorian ý.

"Anh thấy như thế cả cuộc đời mình đã được sắp đặt trước bởi bố mẹ anh", Wade nói với Một điều đó vào đêm đầu tiên hăn gặp Một, một tay ôm ngang vai cô ta trong khi ngồi phía trước một đồng lửa nhỏ trên bãi biển.

"Học đại học, có bằng luật sư, làm thực tập sinh của Bố. Một cuộc sống vương giả. Chỉ có điều nó không phù hợp với anh em biết không?"

"Em biết", Một đáp, thích thú vì được ôm ấp kiểu đó hơn là vì những gì hẳn ta nói. Tôi đoán cô ta thích hẳn, và đi kèm là một phần thưởng nhỏ là nó sẽ khiến Hilde tức phát điên lên. Tôi thì chả hiểu hẳn hấp dẫn ở điểm nào nữa. "Vậy nên anh bỏ lại tất cả phía sau, nhảy lên xe và quyết định đi tới bờ biển. Chả có kế hoạch nào cả. Anh chỉ, ờm, muốn tự do một thời gian". Wade dừng lại một chút. "Mà này, đã ai từng nói với em rằng em có đôi mắt tuyệt đẹp không?"

Một giả vờ ngất xỉu trước câu nói đó.

Ồ thôi nào, tôi nghĩ, và ngay lập tức bóng ma Một xuất hiện bên cạnh tôi.

"Đừng có phán xét thế chứ", cô ta nói. "Anh ta thật nóng bỏng còn tôi thì vẫn còn ngu ngốc lắm. Ý tôi là tôi không ngu tới cỡ đó. Tôi biết anh ta ngu hết nói, chắc chắn rồi. Nhưng nhìn anh ta kìa. Thật nóng bỏng".

"Tôi không muốn biết cái đó đâu", tôi nói cảnh giác.

Kí ức đó xảy ra vài tháng trước khi tôi tới kí ức tiếp theo. Chúng tôi vẫn ở trên bãi biển và Một đang vắt bớt nước của bộ đồ bơi trong khi tiến lại ngồi gần Wade. Cô ta đã lại thường xuyên bỏ tập để đi lướt ván với Wade. Một và Hilde giờ hầu như không nói chuyện với nhau nữa ngoại trừ những lúc Hilde cố gắng thuyết giáo cho cô ta.

Tôi chả thích thú gì khi chứng kiến những kí ức có Wade trong đó. Chúng chả liên quan gì tới lợi ích của dân tộc Mogadorian. Bên cạnh đó ... tôi cảm thấy Một có thể làm tốt hơn thế.

"Tôi đang có niềm vui của riêng mình", Một nói, lại xuất hiện để tự bào chữa cho mình. "Tôi thích giả vờ mình cũng chỉ là một con người bình thường thôi".

Tôi không nói gì cả.

"Chả nhẽ cậu chưa bao giờ muốn thoát khỏi tất cả những thứ này?", Một hỏi. Cô ta biết tôi muốn vậy. Cô ta cũng có thể thấy các suy nghĩ của tôi. "Cậu và thằng bạn đáng ghét của cậu dành khá nhiều thời gian tại DC nhưng cậu chưa bao giờ nói chuyện với một đứa trẻ khác".

"Cái đó bị nghiêm cấm".

"Tại sao?"

"Tương tác trực tiếp có thể ảnh hưởng tới sự hoàn hảo của chiến dịch", tôi đáp, trích dẫn từ Quyển sách Vĩ đại.

"Cậu nói chuyện như một cái máy vậy", cô ta nói. "Họ không muốn cậu tìm hiểu về con người vì khi đó sẽ khó khăn hơn cho cậu khi giết họ. Như là đối với tôi vậy".

"Ý cậu là sao, như là đối với cậu vậy?"

"Ý tôi là cậu có vẻ thích tôi", cô ta nói, nhìn tôi theo cái cách làm tôi thấy khó chịu. "Họ không biết họ đang làm gì khi gửi cậu vào đây. Nếu cậu biết tất cả những thứ này về tôi trước đây, liệu cậu có còn muốn giết tôi?"

Đầu tôi cảm thấy đau nhức khi nghĩ về điều đó nên tôi vẫy tay xua Một đi. Tôi chưa sẵn sàng nhớ lại kí ức bên bờ sông tại Malaysia. Và rồi tôi tự nhủ rằng Malaysia xảy ra trong tương lai chứ không phải quá khứ.

"Đừng tự cảm thấy thật tệ về việc đó", cô ta nói. "Tôi còn chả biết mình có muốn giết cậu không nữa là".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 8

Giờ tôi đã biết chúng tôi tìm thấy cô ấy như thế nào. Tướng quân không nói chi tiết cho tôi biết nhưng giờ thì tôi đã biết.

Wade tin rằng mình đang hành động chống lại chủ nghĩa tư bản. Cậu ta làm vậy bằng cách ăn trộm bất cứ khi nào có thể trong các cửa hàng. Cậu ta cũng nói về nó, đôi khi không ngừng về các chiến lợi phẩm cậu ta buộc phải bỏ lại khi rời khỏi nhà bố mẹ mình.

Việc này khiến Một có một ý tưởng. Cô ấy định thể hiện khả năng của mình ở vài cửa hàng trên bãi biển cho cậu ta. Một phần cô ấy muốn gây ấn tượng với Wade, một phần thì muốn thử cảm giác khi làm việc đó có như những gì cậu ta nói không.

Nhưng Một bị bắt khi ra khỏi cửa hàng với một túi đầy đồ ăn trộm. Chủ cửa hàng đó là kiểu người không khoan nhượng. Ông ta gọi cảnh sát liền.

"Cậu định kể cho Wade về vụ này như thế nào?", tôi hỏi. "Xe cậu ta có máy ghi âm à?"

Một cười trong khi thấy chính mình khi xưa bị còng tay lại. "Tôi còn chưa nghĩ tới việc đó".

Số Một bị giải tới đồn cảnh sát. "Bà" của cô ấy được gọi tới. Đám cảnh sát đang định sẽ thả cô ấy chỉ với một lời cảnh cáo, nhưng một tên thám tử quá nhiệt tình với vụ việc nhận thấy vết sẹo trên mắt cá chân của Một. Hẳn ta tưởng vết sẹo là một dấu hiệu của một băng đảng nào đó và bắt đầu tra hỏi Một có dính líu tới băng đảng nào không.

"Đúng đó", Một nhếch mép chế nhạo, "tôi ở một băng đảng có tên là Những kẻ Xâm lược từ vũ trụ. Chúng tôi thích chọn những con sóng nguy hiểm nhất để lướt trên đó. Chả người cứu hộ nào có thể ngăn chúng tôi lại cả".

Tên thám tử kia không nghĩ đó là một trò đùa thú vị.

Hắn chụp ảnh Một. Hắn cũng chụp lại hình vết sẹo nữa. Sau đó hắn tải cả hai bức ảnh lên cơ sở dữ liệu toàn tiểu bang. Ngay khi hắn làm thế, tôi biết đây là lí do chúng tôi tìm thấy cô ấy.

Chúng tôi có những nhóm làm việc ngày đêm sục sạo trên mạng, ngay cả mạng nội bộ của chính phủ để tìm kiếm các manh mối như thế này. Chúng tôi cũng có các phần mềm có trí thông minh nhân tạo được cài đặt để làm duy nhất một việc là tìm kiếm bất kì hình ảnh nào có vẻ giống phép bùa Loric kia.

Sau bốn năm trời tìm kiếm, Một đã lọt vào tầm ngắm của chúng tôi.

Hilde không cần phải lên lớp Một khi bà ấy đón Một từ đồn cảnh sát. Bà ấy không cần nói bất cứ gì cả để thể hiện sự thất vọng của mình. Một biết bị cảnh sát chụp ảnh như thế có nghĩa là gì.

Lần đầu tiên trong đời, chuỗi ngày nổi loạn của Một biến mất, nhường chỗ cho sự sợ hãi. Cô ấy thu dọn hành lí với đôi tay run rẩy mà không cần Hilde phải nói. Tôi nhớ lại cái cách mà tay mình run lên sau khi chứng kiến cô ấy bị giết. Kể từ thời khắc đó, cuộc chiến mà tôi đang là một thành phần trong đó trở nên thật hơn bao giờ hết. Một chắc hẳn cũng đang cảm thấy thế.

Lần này họ chỉ mang theo đồ dùng thiết yếu. Hilde nghĩ họ nên rời khỏi nước Mỹ. Họ lao tới sân bay gần nhất và lên chuyến bay quốc tế đầu tiên họ thấy. Đích đến của họ là Malaysia.

Một nhìn thấy hai người đàn ông với làn da nhợt nhạt trong áo măng tô tại sân bay nhưng cô ấy không nhận ra họ là ai. Tôi thì có. Tôi nhận ra người thuộc dân tộc mình.

Với tất cả những sự cẩn trọng, tất cả những buổi tập, tất cả những kiến thức về kẻ thù của mình, thứ vô cùng rõ ràng đối với tôi lại hoàn toàn không được nhận ra bởi Hilde và Một. Một nhóm Mogadorian trinh sát đang bám theo họ. Tôi biết giao thức tác chiến trong các tình huống như thế này. Khi người của chúng tôi có manh mối về một người Loric, đám Vat-born trinh sát sẽ được cử tới mọi địa điểm khởi hành mà chúng tôi có thể nghĩ tới. Chúng tôi tới tất cả mọi nơi: sân bay, ga tàu, trạm xe buýt và ngay cả các điểm cho thuê xe. Mục tiêu của chúng không phải là giao chiến. Nhiệm vụ của chúng chỉ là để mắt tới Số Một.

"Cậu cần phải cắt đuôi bọn chúng", tôi thấy mình đang tự lẩm bẩm với chính mình. "Cậu cần cắt đuôi đám trinh sát trước khi chạy trốn tiếp".

"Ồ, cảm ơn vì đã nói cho tôi biết, anh bạn", Một đang đứng cạnh tôi nói. Cô ấy đang có một vẻ mặt buồn và rầu rĩ.

Vì vài lí do nào đó tôi tự đặt mình chắn giữa đám trinh sát kia và Một. Thật là nhảm nhí. Tôi chỉ là một bóng ma ở đây; chúng có thể nhìn xuyên qua tôi. Và lại, cái này vốn đã xảy ra rồi. Tôi chả thể làm gì để thay đổi chúng.

Dù vậy tôi vẫn cảm thấy buồn xen lẫn thất vọng khi họ vẫn lên chuyến bay tới Malaysia. Tôi không thể thấy đám trinh sát nữa; chúng đã hòa mình vào đám đông. Nhưng tôi vẫn biết chúng đang làm gì. Chúng đang báo tin về cho cha tôi hay một sĩ quan cấp cao nào đó để sắp đặt một nhóm trinh sát khác đợi sẵn phía bờ bên kia đại dương khi máy bay của Một hạ cánh. Nhóm của tôi.

Tôi sợ hãi khi biết trước những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hilde và Một ẩn náu tại một ngôi nhà sàn bỏ hoang tại bờ sông Rajang, những hàng xóm gần nhất của họ chỉ là đám khiêu chóe không ngừng trú ngụ ở trong rừng. Hilde lên kế hoạch làm một chuyến đi tới Kuala Lumpur để rút một chút tiền từ tài khoản ngân hàng của họ, đủ để tiến hành các kế hoạch tiếp theo. Nơi này thật yên bình, không có chút ồn ào phiền nhiễu nào như của nước Mỹ. Khi dòng sông không có ai ở quanh, Một luyện tập khả năng Telekinesis trên bờ sông của nó.

Vào thời điểm mà nhón của chúng tôi đến - sau một chuyến bay dài bất tận qua không biết bao nhiêu múi giờ - tôi đã hoàn toàn mất khả năng theo dõi giờ đang là ngày nào. Tất cả những gì tôi biết chỉ là mặt trời đang bắt đầu mọc.

Hilde nghe thấy đợt lính đầu tiên đang lao tới. Những chiến binh của chúng tôi chả buồn bận tâm che giấu việc mình đang tiến tới căn nhà; họ đã bao vây cả căn nhà rồi. Hilde lay Một tỉnh dậy đúng lúc các chiến binh đập cửa xông vào.

Hilde di chuyển cực nhanh so với tuổi của mình. Thật dễ dàng để hình dung bà là một bậc thầy nhu quyền và là người huấn luyện các Garde trẻ tuổi khi còn đang ở trên Lorien. Bà cúi người nhẹ nhàng dưới một lưỡi dao chém tới và đâm mạnh vào cổ họng vào tên lính đang mất thăng bằng kia. Trước khi tên lính đầu tiên kịp ngã xuống sàn nhà, Hilde đã vòng tay xung quanh đầu một tên lính thứ hai và bẻ cổ hắn. Tôi bỗng thấy mình như đang cố vũ cho bà ấy và tự ngừng ngay việc đó lại.

Tên lính tiếp theo lao tới Hilde và dùng tay kẹp đầu bà ấy lại; nhưng Hilde với một phản xạ khôn khéo mà tôi hầu như không kịp nhìn nó xảy ra như thế nào đã thoát khỏi tình thế đó và cho hăn nằm sà với một cú vật qua vai dù hăn to gấp đôi bà ấy.

Đó là khi hăn lấy súng ra - mệnh lệnh phải bắt sống đã bị lãng quên khi hăn cảm thấy mình bị hạ nhục bởi một bà già - và bắn vào giữa ngực bà ấy. Khi Hilde ngã vật xuống đất, Một đã hét lên. Cả ngôi nhà bị rung động bởi các cột chống nhà đột nhiên rung lên. Hét lên trong buồn bã và đau đớn, Một nhảy từ giường xuống sàn nhà. Một sóng địa chấn phát ra từ phía dưới cô ấy, phá nát sàn nhà và làm tên lính bắn xuyên qua tường nhà bằng tre đan.

Biệt năng đầu tiên của cô ấy đã hình thành. Chỉ là đã quá muộn thôi.

Những gì còn lại của ngôi nhà sau chấn động vẫn còn trụ lại trên mấy cái cột chống. Mặc kệ đám chiến binh đang tập hợp lại phía bên ngoài, Một ôm lấy Hilde trong vòng tay của mình. Bà ấy đã nhận một vết thương chí mạng. Những bong bóng máu trào ra khỏi mồm khi bà cố nói.

"Vẫn chưa quá muộn cho cháu đâu", Hilde cố gắng nói. "Cháu phải chạy đi".

Một đang khóc. Cô ấy cảm thấy có lỗi; cô ấy cảm thấy thật bất lực.

"Cháu đã làm bà thất vọng", Một tức tưởi nói.

"Chưa đâu cháy yêu", Hilde nói. "Chạy đi. Ngay bây giờ".

Tôi đứng ngay cạnh cô ấy, muốn cô ấy chạy đi dù tôi biết điều gì đang đợi cô ở bờ sông. Bóng ma Một, cô gái đã chết đã làm bạn với tôi trong suốt quá trình này giờ đã bỏ mặc tôi. Cô ấy đã biến mất kể từ khi ở sân bay.

Một do dự một chút trước mệnh lệnh cuối cùng của Hilde, và rồi biết đó là lựa chọn duy nhất của mình, lao mình qua một cửa sổ trước khi những cột chống cuối cùng cũng gãy đổ và ngôi nhà đổ sập xuống. Những chiến binh Mogadorian đã chờ sẵn cô ấy ở bờ sông.

Trần nhà đổ sập xuống xuyên qua người tôi một cách vô hại. Tôi nhìn theo Một khi cô ấy tạo ra một đợt chấn động khác để thử nghiệm năng lực mới có của mình, khiến cho mặt đất ẩm ướt bên bờ sông tạo ra một khe nứt nứt trọn hai tên lính Mogadorian đang lao tới.

Tôi nhớ sự việc này. Tôi nhìn theo bờ sông, tự hỏi liệu cô ấy có thấy tôi đứng đằng xa theo dõi cùng với Ivan và cha tôi. Không. Tôi ở quá xa, còn cô ấy thì đang mãi chú tâm vào trận chiến đang diễn ra quanh mình.

Tôi nên tận hưởng điều này mới đúng, một cơ hội để chứng kiến lại chiến thắng tuyệt vời này ở cự li gần như thế. Chẳng có gì mà một người như Ivan sẽ không từ bỏ để được chứng kiến vụ việc này một lần nữa từ góc độ này. Đây như là một sự kiện tiêu biểu trong quá trình thống trị của đế chế Mogadorian. Vậy mà tôi lại muốn quay mặt đi. Tôi thấy thật đáng xấu hổ khi thừa nhận nó lần đầu tiên, nhưng giờ cảm giác đó không còn nữa. Trận chiến này - một thiếu niên tay không chống lại hai tá lính Mogadorian được huấn luyện kỹ càng - làm tôi thấy khó chịu.

Dĩ nhiên Một không hoàn toàn không có khả năng tự vệ. Mặt đất xung quanh cô ấy tiếp tục rung lắc khiến cho các chiến binh Mogadorian loạng choạng mất thăng bằng. Cô ấy lấy những mảnh vụn góc cạnh của ngôi nhà đã đổ sập bằng khả năng Telekinesis và ném chúng về phía những chiến binh ở gần nhất. Chúng tan ra thành tro và biến mất vào lớp bùn bên bờ sông.

Tôi chả cảm thấy gì cho đám lính đã chết. Chúng tôi đã được dạy cách chấp nhận những mất mát như thế. Đội tấn công này là những kẻ cảm tử.

Một đang cố gắng quá sức mình. Năng lực mới có của cô ấy hầu như không thể kiểm soát được, khả năng Telekinesis thì trở nên vụng về sau hàng tháng không luyện tập. Cô ấy đã gần như kiệt sức còn đám chiến binh thì không ngừng tiến tới. Cuối cùng thì một tên Vat-born to lớn tìm cách né tránh được các đòn tấn công của cô ấy và bắt được cô ấy từ phía sau, bẻ ngược cả hai tay cô ấy lại để bắt sống. Khi hắn làm vậy, Một kêu lên đau đớn trước khi có thể tìm cách thoát khỏi vòng tay hắn.

Nó không hẳn là một tiếng kêu lớn - có vẻ như chỉ là tiếng kêu thể hiện sự kinh ngạc hơn là tiếng kêu đau đớn - nhưng thế là đủ để các chiến binh hiểu. Chúng đã làm cô ấy bị đau. Cô ấy có thể bị thương.

Và mọi thứ thay đổi ngay lập tức. Tôi biết rõ quá trình huấn luyện của phe chúng tôi để thấy chiến thuật của đám lính thay đổi ngay lập tức. Chúng biết đó là cô ấy. Người đầu tiên. Số Một. Cô ấy có thể bị giết. Và mỗi tên lính đều muốn mình là người giết chết cô ấy.

Một đang trở nên vô cùng hoảng loạn, chiến đấu một cách mù quáng mà không để ý tới tên lính sẽ đạt được vinh quang kia. Tôi không biết tên hắn; hắn chỉ là một tên lính quen như bao tên lính khác dưới trướng cha tôi. Hắn tiến tới từ phía sau cô ấy, thanh kiếm phát sáng được tuốt ra khỏi vỏ. Hắn cứ từ từ tiến tới, cẩn thận với từng bước đi trên mặt đất đang rung chuyển.

Khi hắn tới đủ gần, tên lính lao tới trước, đâm thanh kiếm vào lưng Một, đầu kiếm trồi lên từ phía bụng cô ấy. Từ thời khắc này, hắn sẽ là một anh hùng đối với dân tộc tôi.

Có lẽ điều tốt duy nhất về cái chết là bạn sẽ không bao giờ phải sống lại nó. Bạn sẽ không bao giờ phải nhớ sự đau đớn đó. Ngoại trừ việc Một lại nhớ nó. Tưởng cô ấy đã biến mất từ khi ở sân bay, bóng ma Một bất ngờ xuất hiện bên cạnh tôi lần nữa. Cô ấy đang uốn cong người xuống và khóc lóc, tâm trí của cô ấy như đang gào khóc với tôi thông qua kết nối mà chúng tôi cùng chia sẻ. Cô ấy có thể cảm thấy mình đang chết đi.

Tâm trí cô ấy tràn ngập sự đau đớn và sợ hãi. Và lúc này đây, tôi cảm nhận được sự ngăn chặn của cô ấy đối với tôi đang vỡ vụn như những bức tường của ngôi nhà kia. Cô ấy đã mất quyền điều khiển đối với các kí ức của chính mình.

Giờ là cơ hội của tôi để quay trở lại sân bay Loric kia, để nhìn và nhận dạng những Garde khác.

Khi thân hình Số Một đổ gục xuống mặt đất, mọi thứ trở nên mờ nhạt một lần nữa như khi tôi mới bước vào các kí ức của Một. Chỉ khác là giờ tôi nắm quyền điều khiển. Tôi quay ngược lại các kí ức, biết chính xác cái nào mà tôi muốn xem.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tôi ngồi trên bãi biển, đợi chờ Một trời lên từ bên dưới mặt nước. Khi cô ấy làm vậy, bộ đồ ướm sũng của cô ấy nhỏ nước khắp nơi, tấm ván trượt kẹt dưới nách, và tôi cho kí ức đó dừng lại. Rồi tôi quay ngược nó lại một chút, nhìn cô ấy lướt trên một con sóng và rồi quay lên bờ.

Đây là kí ức mà tôi chọn để xem lại. Tôi xem đi xem lại cảnh này nhiều lần, không chắc mình đã xem cô ấy trời lên khỏi mặt nước bao lần rồi cho tới khi cuối cùng bóng ma Một cũng xuất hiện bên cạnh tôi. Cô ấy trông khá ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây nhưng cũng ngồi xuống bãi biển cạnh tôi. Trong một lúc chúng tôi không ai nói gì cả; chúng tôi chỉ nhìn ra ngoài biển, nhìn Số Một trong những ngày hạnh phúc, vui vẻ cuối cùng của cô ấy. Một phần trong tôi ước mình có thể lấy một tấm ván và ra ngoài đó với cô ấy, nhưng đó không phải là cách mọi thứ xảy ra trong này. Khoảnh khắc này thế cũng đủ rồi.

"Tớ rất tiếc vì cậu đã chết", tôi buột miệng một cách thành thật.

"Ừ", Một trả lời. "Thật vớ vẩn".

Tôi nghĩ lại về kí ức với những quả cầu thủy tinh tượng trưng cho hệ hành tinh của Lorien. Điều gì sẽ xảy ra khi dân tộc chúng tôi bắt đầu cuộc xâm lược trên Trái đất này? Liệu bãi biển này có trở thành như những bãi biển khác trên Lorien bây giờ không?

"Tớ không hiểu tại sao những việc này lại xảy ra", tôi nói.

"Có lẽ cậu nên hỏi cha mình. Ông ta biết mọi câu trả lời nhỉ?"

Tôi chậm chậm gạt đầu dù chỉ nghĩ tới việc để Tướng quân biết tôi đang có những cảm xúc như thế thôi cũng khiến tôi buồn nôn rồi. Một nhìn tôi, mỉm cười nhẹ nhàng.

"Tớ sẽ hỏi", tôi nói, bất chợt cảm thấy quả quyết. "Tớ muốn biết tại sao".

"Tốt", Một đáp và siết nhẹ tay tôi dù tôi vẫn cảm thấy một phần trong cô ấy vẫn còn đang muốn cự tuyệt tôi.

Tôi chợt rùng mình, và dù không hoàn toàn biết tại sao, tôi nhanh chóng rút tay mình lại.

"Giờ thì sao đây?", tôi hỏi Một.

"Giờ", cô ấy đáp, "cậu sẽ tỉnh dậy".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tôi tỉnh dậy trong phòng ngủ của mình. Phòng ngủ của tôi tại Ashwood Estates. Tôi không còn ở trong các kí ức của Một nữa.

Ngoài trời đang là buổi sáng và mắt tôi chậm chạp tự điều chỉnh để thích nghi với ánh sáng ban ngày này. Có mở mắt thôi cũng cảm thấy đau rồi.

Cả thân thể tôi cảm thấy mệt mỏi và đau nhức. Tôi không thể ngồi dậy, vì thế tôi hít vài hơi thật sâu để lấy lại cảm giác vào mấy đầu ngón chân của mình.

Tôi đang được đắp hai lớp chăn mỏng. Một cánh tay của tôi - nó thật nhợt nhạt, nhợt nhạt hơn bình thường - được để nghỉ trên hai lớp chăn và nối với một cái ống truyền được gắn với một chai chứa chất dinh dưỡng. Thật lạ lùng.

Tôi đã ngủ bao lâu mà họ phải truyền chất dinh dưỡng vào tĩnh mạch cho tôi?

Tôi nghe thấy vài tiếng động bên cạnh giường và tôi từ từ, quay đầu trong đau đớn về phía đó. Có một cô bé đang quỳ trên sàn nhà cạnh giường tôi và đang quay lưng lại phía tôi. Cô bé gầy và trông lóng ngóng theo cái kiểu thiếu niên mới lớn. Và có cái gì đó quen thuộc một cách kì lạ về cô bé, có lẽ là một cô bé hàng xóm nào đó. Vậy cô ta đang làm gì trong phòng ngủ của tôi?

Cô bé có một bộ Hãy tạo một con Piken bày la liệt trên sàn nhà phía trước mặt. Tương tự bộ đồ chơi hóa học trên Trái đất, nó là một trong vài "trò chơi" mà chúng tôi được phép chơi. Tôi vẫn còn quá yếu để có thể nói,

vẫn đang cố làm ẩm đôi môi khô khốc của mình, nên tôi chỉ nhìn cô bé trong im lặng khi cô bé dùng một con dao nhỏ rạch một đường trên mình một con giun đất. Sau đó cô bé hút đầy một ống nghiệm một thứ dung dịch trong suốt và nhỏ vào vết thương hở của con giun.

Mới đầu con giun chỉ quấn quai thôi, nhưng rồi cả cơ thể nó bắt đầu vặn vẹo và thay đổi. Những cục u mọc lên từ chỗ dung dịch tiếp xúc với vết thương. Cô bé lấy hai cái nhíp nhỏ và cẩn thận banh vết thương ra, giúp sáu cái chân như chân nhện mọc lên được dễ dàng hơn. Một cách ngấp ngừng, con Piken bé xíu đứng dậy trên 6 chân của mình, nâng phần cơ thể giun vẫn còn đang quấn quai phía trên. Nó bước được vài bước trước khi đổ gục xuống.

Cô bé nhìn theo với cái đầu nghiêng nghiêng khi con Piken-giun cố gắng đứng dậy. Chỉ có điều là nó không thể và ngã ngửa ra, những cái chân đập vô vọng lên trên trời. Sau một lúc cố gắng vô ích, nó ngừng cử động và tan ra thành tro. Cô bé lau sạch chỗ tro với một cái giẻ ướt và lấy ra một con giun khác từ cái hộp ở bên cạnh mình.

Một cái gì đó về quá trình này khiến tôi cảm thấy vô cùng buồn bã. Không phải là buồn cho con giun mà là cho cô bé. Thật là khó chịu khi thấy cô bé cứ điều chỉnh tỉ lệ thứ dung dịch kia và nhỏ lên người con giun một cách thần nhiên. Thật là buồn khi thấy người dân tộc mình không biết quý trọng mạng sống của loài khác. Và ngay khi có ý nghĩ này, tôi có một cảm giác lạ lùng và khó chịu. Nó là điều đối lập với những gì được viết trong sách, với tất cả mọi thứ dân tộc tôi tin vào.

Hình ảnh Một bị đâm xuyên người bởi một lưỡi kiếm Mogadorian hiện lên trong tâm trí tôi. Tôi gạt nó sang một bên.

Tôi cố cự mình một lần nữa và lần này nó đã gây ra được tiếng động. Cô bé quay đầu lại ngay tức thì, đôi mắt mở to kinh ngạc khi thấy tôi nhìn mình.

"Anh đã tỉnh dậy!", cô bé hét lên vui sướng.

Kelly. Cô bé này là em gái tôi. Nhưng ... nó đã lớn. Khi nó đứng dậy, rõ ràng là nó đã cao hơn gần như một cái đầu so với lần cuối tôi thấy nó, có nghĩa là vào trưa hôm qua, mặc dù tôi nghĩ là phải lâu hơn thế. Rõ ràng là phải lâu hơn thế.

"Bao-", tôi ho một cái, cổ họng tôi trở nên đau nhức. "Bao lâu?", tôi cuối cùng cũng nói được.

Kelly đã lao ra ra cửa và gọi với xuống dưới nhà cho mẹ chúng tôi nghe thấy. Sau đó nó chạy lại chỗ tôi.

"Ba năm", nó nói. "Lạy Ra, anh đã ngủ suốt ba năm trời!".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi nhìn chăm chăm vào chính mình hiện lên trên cái gương trong phòng. Tôi đã cao hơn. Và cũng gầy hơn nữa dù tôi nghĩ điều đó là không thể. Bất cứ cái thiết bị nào mà bố mẹ tôi nối với tôi khi tôi còn đang hôn mê rõ ràng là không giúp tôi có thêm tí cơ bắp nào. Tôi hít một hơi sâu và nhìn khung xương mình lộ rõ mồm một trên cái ngực quá nhợt nhạt của mình.

Ngay cả khi đứng trước gương ngắm nhìn cái thân hình đã phát triển sau ba năm qua cũng làm tôi thấy mệt. Tôi chắc hẳn trông không ổn cho lắm bởi mẹ tôi nắm lấy tay tôi và đưa tôi về giường. Bà đã trở nên im lặng sau khi xua Kelly cùng những câu hỏi không ngừng của nó ra khỏi phòng, cho tôi thời gian để bình tĩnh lại đối mặt với thực tại. Tôi biết ơn bà vì điều đó. Mẹ tôi luôn là người dịu dàng trong gia đình, và điều đó thường làm Tướng quân cảm thấy bực bội.

Thông qua ánh nhìn của bà, tôi có thể nói rằng bà không hề nghĩ tôi sẽ tỉnh lại được. Bà nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

"Con cảm thấy thế nào?", bà hỏi.

"Lạ lắm", tôi đáp. Điều đó là sự thật; cơ thể tôi cảm thấy rất yếu và lạ lẫm khi cứ phát triển mà không có tôi ở đó. Nhưng thật ra còn hơn thế. Tôi cảm thấy thật lạ lẫm khi trở lại đây với chính những người thuộc dân tộc mình khi tôi đã biết những điều kia. Ngay cả mẹ tôi dù đang vuốt tóc tôi cũng là một chiến binh, sẵn sàng giết chết các Garde kia.

Tôi nhớ lại cảnh các chiến binh Mogadorian bủa vây lấy Một, cảm thấy nỗi sợ và tức giận của cô ấy như khi còn ở trong giấc mơ vậy. Tôi không

thể không hình dung thấy mặt mẹ mình trong đám lính đó. Khi bà nhẹ nhàng dìu tôi về giường, tôi hình dung bà đâm một thanh kiếm xuyên qua lưng Mộ.

Bất chợt tôi cảm thấy không còn tin tưởng vào gia đình mình nữa.

"Con chả nhớ gì cả", tôi nói dù bà không hỏi. "Cái máy chả có hiệu quả gì cả".

Mẹ tôi gật đầu. "Cha con hẳn sẽ thất vọng lắm".

Tôi đã quyết định nói dối khi vẫn còn sống trong các kí ức của Mộ, khi chúng tôi vẫn đang ngồi trên bãi biển cùng nhau. Tôi sẽ không nói bất cứ cái gì về những điều tôi đã thấy cho những người khác của dân tộc tôi. Mà dù sao thì cũng chả có gì có thể giúp dân tộc thắng cuộc chiến này. Tôi có thể nói gì chứ? Rằng sự tự do của họ như trong các học thuyết từ Quyển sách Vĩ đại vừa là sức mạnh lớn nhất cũng như điểm yếu chết người nhất của họ? Rằng tôi đã thấy dân tộc mình đã làm gì với Lorien và điều đó trông thật tàn bạo?

Phải rồi, nó sẽ làm những người khác hài lòng lắm.

Tôi biết ơn vì đã có cơ hội luyện tập lời nói dối này với mẹ mình trước. Khi đến thời điểm nói điều này với Tướng quân, ông sẽ không tử tế như thế này đâu.

"Con đoán Tiến sĩ Anu sẽ phải quay lại thiết kế lại cái máy thôi", tôi nói, thăm dò thử xem bà có tin những lời tôi vừa nói không.

"Việc đó sẽ không xảy ra đâu", mẹ tôi nói. "Khi con không tỉnh dậy ..."

Bà do dự, nhưng tôi không cần bà nói hết. Tôi có thể hình dung cảnh Tướng quân tức điên lên, xông vào phòng thí nghiệm của Anu và rút kiếm ra.

"Cha con chả bao giờ ưả Anu. Nói thật thì, với cái cách ông ta nói chuyện, mẹ ngạc nhiên khi điều đó không xảy ra sớm hơn".

Có tiếng bước chân dậm mạnh ngoài hành lang hướng tới phòng tôi. Vậy là Tướng quân cuối cùng cũng tới. Đến để nghe tổng kết về nhiệm vụ từ đứa con Trueborn duy nhất của mình, cũng có thể là sẽ trừng phạt tôi vì đã không tỉnh dậy sớm hơn.

"Dậy rồi à gầy nhăng?"

Ivan tựa vào khung cửa và cười nhả nhở. Giờ nó bao tuổi nhỉ - 14 à? Giờ trông như thế nó có thể chơi vị trí hậu vệ cho một đội bóng bầu dục thuộc đại học nào đó. Như tôi, Ivan đã cao hơn sau ba năm qua, nhưng nó cũng phát triển cả chiều ngang. Tôi hình dung mọi bài luyện tập sức mạnh và chiến đấu mà nó có khi không có tôi, có thể là được giám sát trực tiếp bởi chính Tướng quân. Tôi tự hỏi điểm số của nó đã như thế nào khi không có tôi ở bên kèm cặp.

"Ngủ ngon chứ?", nó hỏi.

"Ờ", tôi lẩm bẫm. "Cám ơn".

"Tuyệt vời", nó nói. "Dù sao thì, Cha muốn gặp mày dưới nhà".

Tôi cảm thấy mẹ mình căng người lại bên cạnh tôi.

Mà từ khi nào Ivan bắt đầu gọi Tướng quân là "Cha"?

"Adamus cần nghỉ ngơi", mẹ tôi nói.

Ivan khịt mũi phản đối. "Nó đã chả nghỉ suốt còn gì", nó nói rồi quay sang tôi. "Đi nào, mặc quần áo vào đi".

Có một sự uy quyền quen thuộc trong giọng của Ivan. Nó nói nghe gần như là chính Tướng quân vậy.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tôi nghĩ Ivan sẽ đưa tôi tới phòng làm việc của cha mình nhưng thay vào đó chúng tôi đi thang máy xuống dưới các đường hầm bên dưới Ashwood Estates.

"Mày tỉnh dậy vừa kịp lúc cho vài pha hành động đó", nó nói.

"Tuyệt", tôi nói, cố gắng để không nghe hững hờ. "Cái gì đang xảy ra vậy?"

"Mày sẽ thấy", nó nói. "Việc lớn và sẽ kinh khủng lắm đó".

Khi cửa thang máy bật mở, Ivan vỗ mạnh vào lưng tôi. Trong tình trạng vẫn còn yếu này của tôi, tôi loạng choạng lao tới trước. Tôi có thể đã ngã xuống sàn nếu không nhờ Ivan kéo tôi lại. Nó kéo tôi lại ôm một cái tình cảm nhưng cũng chỉ để thể hiện sức mạnh của nó thôi, tôi cảm thấy một kiểu đe dọa với cái cách nó vỗ liên tục lên lưng tôi. Lòng bàn tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi.

"Nghiêm túc đó", nó thì thầm. "Rất mừng vì mày đã tỉnh dậy. Cha sẽ hài lòng lắm khi đứa con yêu thích của ông cuối cùng cũng tỉnh dậy".

Ivan đưa tôi tới phòng họp. Ở đây, hai tá chiến binh Mogadorian đang ngồi theo hình bán nguyệt phía trước Tướng quân. Cha tôi vẫn to lớn như thế, hình dáng to lớn của ông là đủ để khiến bất cứ ai có mặt cũng phải chú ý tới, không ai trong chúng nhận thấy tôi và Ivan vào phòng.

Trên tường phía sau cha tôi là hình ảnh một người đàn ông tóc đỏ khoảng 40 tuổi. Hình ảnh trông không rõ ràng; nó trông như thể là được lấy ra từ

một đoạn băng giám sát.

"Người đàn ông này", cha tôi lên tiếng, "tự gọi mình là Conrad Hoyle. Dựa vào vào nguồn tin cũng như băng ghi hình, chúng ta có thể tin rằng hắn là một thành viên của đám Loric phản loạn kia. Một Cêpan".

Cha tôi ấn một nút trên cái điều khiển từ xa trong tay mình. Khuôn mặt của Conrad Hoyle được thay thế bằng hình ảnh một căn nhà đã bị thiêu rụi ở một miền quê nào đó.

"Một nhóm trinh sát của chúng ta đã đụng độ với Hoyle tại đây - vùng Cao nguyên ở Scotland. Chúng ta chịu thiệt hại nặng nề trong khi Hoyle đã trốn thoát".

Một hình ảnh khác xuất hiện. Conrad Hoyle, ngồi trên một chuyến tàu đang dán mắt vào màn hình một chiếc máy tính. Bất cứ ai chụp bức ảnh này hẳn đã làm thế với một cái máy ảnh trên điện thoại vài hàng ghế phía trước Hoyle.

"Một nhóm trinh sát thứ hai may mắn đã lần theo được Hoyle và đã theo hắn kể từ lúc đó. Chúng ta có thể tin rằng hắn và kẻ hắn chịu trách nhiệm, một Garde khác khoảng 13 tuổi và giới tính là nữ đã tách nhau ra. Có thể cho rằng chúng có một nhà an toàn đâu đó là nơi chúng sẽ gặp lại nhau".

Một thành phố xuất hiện phía sau cha tôi, và tôi nhận ra nó từ những buổi học về những khu đô thị chính trên Trái đất.

London.

"Conrad Hoyle đang hướng tới London", Tướng quân tiếp tục. "Ở đây, ta có thể tin rằng hắn sẽ gặp lại Garde của hắn và cố biến mất".

Ánh mắt tôi nhìn một lượt qua các chiến binh trong phòng. Tất cả bọn chúng đang chú ý một cách tuyệt đối về phía cha tôi, nhưng tôi vẫn cảm

thấy có gì đó không đúng.

"Chúng ta sẽ theo Hoyle tới London và đợi hắn đưa chúng ta tới chỗ con bé. Và chúng ta sẽ tiêu diệt hoặc bắt sống cả hai đứa. Tiêu diệt chúng thì thích hơn".

Trong khi Tướng quân ra những chỉ định cuối cùng, tôi thấy cô ấy. Cô ấy ngồi ở hàng đầu. Mái tóc vàng của cô ấy nổi bật lên hẳn so với đám chiến binh tóc đen lực lưỡng kia, nhưng không ai khác nhận ra sự có mặt của cô ấy.

Chẳng có ai thấy cô ấy thì đúng hơn.

Một cách chậm rãi, Một quay lại và nhìn thẳng về phía tôi.

"Cậu phải ngăn họ lại", Một nói.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 14

Những người trong phòng họp đã ra ngoài hết ngoại trừ Tướng quân và Ivan. Tôi tới ngồi tại bàn một chiến binh Mogadorian ngồi trước đó. Đầu óc tôi quay cuồng như thế khi tôi vừa mới tỉnh dậy.

Cha tôi đứng trước tôi nhìn ngắm tôi. Ông đặt một cốc nước xuống và tôi liền cầm lên uống hết.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?", tôi hỏi.

"Mày đã ngất", Ivan vừa nói vừa cười khúc khích.

Cha tôi quay sang nhìn Ivan. "Nhóc", ông quát. "Ra ngoài đi".

Khi Ivan giận dữ đi ra, tôi nhớ lại thời điểm mà Một xuất hiện tại buổi họp. Tôi đang bị ảo giác à? Nó cảm thấy như thật vậy, hết như khi chúng tôi vẫn còn đang trong những kí ức của cô ấy vậy. Nhưng chúng chỉ là giấc mơ, được tạo nên trong tâm trí của tôi. Cô ấy không thể xuất hiện ở đây được. Nó chả có lí gì cả.

Vậy mà bằng cách nào đó tôi biết đó không phải là ảo giác. Bằng cách nào đó Một vẫn ở trong tâm trí tôi.

Tôi thấy mình đang run rẩy. Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, cố gắng tập trung lại. Tướng quân sẽ không dung thứ cho những hành động yếu đuối như thế này đâu.

Cha tôi đặt bàn tay to lớn của mình lên vai tôi. Tôi ngước lên, ngạc nhiên khi thấy ông nhìn tôi với chút lo lắng.

"Con thấy khỏe chứ?", ông hỏi.

Tôi gật đầu và chuẩn bị cho những lời nói dối tiếp theo.

"Chỉ là con chưa ăn gì thôi", tôi nói.

Cha tôi lắc đầu. "Ivanick", ông gầm lên. "Đáng nhẽ nó phải đảm bảo là con đã sẵn sàng trước khi đến đây".

Tướng quân bỏ tay khỏi vai tôi, khoảnh khắc tình cảm ngăn ngui ông vừa dành cho tôi đã lại chìm vào quên lãng. Chỉ từ cái cách ông đứng thẳng lên, tôi có thể nói rằng ông đã quay lại chế độ công việc là nhất. Cho lý tưởng sống của người Mogadorian. Việc đầu tiên và tiên quyết. Không quan trọng cái giá phải trả là gì.

"Con đã biết được những gì từ những kí ức của con bé kia?", ông hỏi.

"Chả có gì cả", tôi đáp, nhìn thẳng vào mắt ông. "Cái máy không hoạt động như dự kiến. Con nhớ mình bị buộc vào ghế và rồi chỉ là bóng tối, và giờ là việc này. Thưa ngài.", tôi nhanh chóng thêm vào.

Cha tôi ngẫm nghĩ một lúc những gì tôi vừa nói. Sau đó ông gật đầu.

"Đúng như ta đã lo sợ", ông nói.

Tôi nhận ra rằng ông chưa bào giờ nghĩ rằng cỗ máy của Tiến sĩ Anu sẽ hoạt động như đã nói. Cha tôi sẽ tin lời nói dối của tôi vì ông không trông chờ nó thành công. Rõ ràng là ông chẳng quan tâm gì tới việc xảy ra với tôi trong quá trình đó.

Tôi nhớ lại canh bạc của Anu với cha tôi, đánh cược tính mạng mình rằng cái máy chưa được kiểm chứng kia sẽ hoạt động. Thực tế thì nó đã hoạt động, và Anu thì vẫn bị giết.

Đó là cách sống của người Mogadorian.

"Phí phạm mất ba năm", cha tôi nói. "Ba năm làm con yếu hơn, tụt lại phía sau so với bạn bè đồng trang lứa. Để cho cái gì kia chứ?"

Má tôi đỏ lên bởi sự sỉ nhục của ông. Bởi sự thất bại của mình. Bởi sự tức giận. Nhưng cha tôi sẽ làm gì nếu tôi nói cho ông biết cỗ máy của Anu đã hoạt động, nó cho tôi các kí ức của Một và cùng với nó là sự nghi ngờ.

Tốt nhất là tôi chả nói gì cả.

"Sự đại dột này phản chiếu sự yếu kém của dòng máu của chúng ta. Của ta", cha tôi tiếp tục. "Nhưng vẫn chưa quá muộn để sửa chữa việc đó".

"Bằng cách nào, thưa ngài?", tôi hỏi, biết thừa ông chờ đợi tôi đáp trả một cách sốt sắng với bất cứ cơ hội nào để nâng cao danh dự chính mình.

"Con sẽ cùng chúng ta tới London", ông nói. "Và sẵn lòng con bé Garde kia".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mười hai tiếng tiếp theo trôi qua nhanh chóng. Cha tôi lấy cho tôi một bộ quân phục vừa vặn mới; mẹ tôi cho tôi ăn một bữa no muốn chết, như bữa ăn của các vận động viên trước một buổi thi đấu quan trọng - và đây là nếu họ cũng có sự thèm ăn của một con Piken. Tôi được phép ngủ vài tiếng trên giường của chính mình và sau đó là trên chuyến bay qua Đại Tây Dương. Tôi gần như biết ơn những hoạt động xảy ra một cách nhanh chóng này; nó không cho tôi thời gian suy nghĩ về Một hay việc mà cha tôi trông chờ tôi sẽ thực hiện tốt.

Chúng tôi đến London vào sáng hôm sau. Tướng quân đã dẫn Ivan theo cùng hai tá chiến binh Mogadorian tự tay ông chọn lựa, phần lớn chúng là Trueborn.

Là một trong những Mục tiêu Đô thị Chính, London cũng đã có sự xuất hiện của người Mogadorian. Căn cứ Mogadorian tại London là một khu vực năm tầng nhà của một tòa nhà chọc trời tại trung tâm thành phố. Mọi thứ diễn ra ở đây đều vô cùng chặt chẽ và có tính kỉ luật cao, dù vậy nơi này chưa bao giờ được chào đón một sĩ quan Trueborn cấp bậc cao như cha tôi. Những người ở đây đều nhìn theo Tướng quân khi ông đi qua sảnh, một số còn nhìn Ivan và tôi một cách kính trọng khi thấy chúng tôi theo sát cha tôi.

Không ai trong số các chiến binh trung thành phát hiện sự bất an tôi đang cảm thấy bên trong mình. Với họ, tôi cũng vẫn trông như là một trong số họ.

Cha tôi thuê thám tử chỉ huy tại đây ngay khi ông tới phòng chỉ huy. Một bức tường đầy các màn hình được điều khiển bởi hai trinh sát cung cấp liên tục các hình ảnh thực tế từ hệ thống máy quay tại London. Một loạt màn hình khác sục sạo trên mạng tìm kiếm bất cứ thứ gì khả nghi và những từ khóa liên quan tới Loric nhất định. Trước khi ra ngoài để lần theo Conrad Hoyle, cha tôi muốn có cái nhìn tổng quát về thành phố này. Ông ra lệnh cho đám trinh sát kia cho xem một loạt hình ảnh xung quanh thành phố được truyền về qua hệ thống máy quay trong khi thẩm định những chỗ có lợi thế chiến thuật.

"Nhóm bám đuôi Hoyle của chúng ta báo cáo hắn đang ở trên một chiếc xe buýt gần trung tâm thành phố thưa ngài", một tên trinh sát báo cáo, truyền đạt lại thông tin hắn nhận được từ tai nghe của mình.

"Tốt", cha tôi nói. "Giờ là lúc để chúng ta xuất phát".

Khi cha tôi đang xem các đoạn băng và lên kế hoạch cho cuộc truy sát, tôi đổ vật xuống cái ghế bên cạnh, vẫn còn cảm thấy hơi đau đầu. Ivan đứng cạnh tôi, tay khoanh lại trước ngực, trông vô cùng giống phiên bản trẻ hơn của Tướng quân. Khi cha tôi quay lại về phía chúng tôi, Ivan liếc mắt nhìn về phía tôi.

"Tha lỗi vì đã phát ngôn khi không được phép, thưa ngài", Ivan bắt đầu, "nhưng tôi không chắc con trai ngài sẵn sàng cho việc này".

Cha tôi nắm chặt tay lại. Bản năng đầu tiên của ông là đánh cho Ivan một cú vì dám nói vậy. Nhưng rồi ông nhìn sang tôi, đồng thời nhướn một bên lông mày lên.

"Điều đó là thật à?", ông hỏi.

Tôi biết Ivan đang định làm gì. Nó đã dành ba năm qua tìm cách lấy lòng Tướng quân, gọi ông là "Cha", chiếm lấy vị trí xứng đáng là con trai ông từ tôi. Nếu là trước đây, tôi sẽ chẳng bao giờ cho nó một cơ hội làm mình mất

mặt. Trước đây, tôi còn chả chắc là nó dám làm thế. Vấn đề là, giờ tôi còn không muốn đổi đầu lại nó. Toàn bộ thời gian trong kí ức của Một và ngay cả giờ đây khi đã tỉnh lại, tôi chưa một lần mơ tưởng lại về phần thừa kế là Washington DC của tôi khi trước. Làm sao tôi có thể làm vậy, nhất là khi tôi đã biết cái giá của nó sẽ là gì?

Ivan có thể có những gì nó muốn.

"Có lẽ cậu ta nói đúng", tôi nói, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lạnh của cha tôi. "Trong tình trạng yếu đuối này của mình, tôi có thể là một gánh nặng trong chiến thắng sắp tới của dân tộc Mogadorian chúng ta"

Gánh nặng. Chiến thắng của dân tộc Mogadorian. Tôi biết tổng các thuật ngữ nên dùng khi nói chuyện với cha tôi. Chúng chưa bao giờ thay đổi nhiều. Ông nhìn tôi một lần cuối, một sự thù ghét thoáng hiện lên trên mặt ông trước khi ông quay sang Ivan.

"Đi, Ivanick", ông nói và đi ra khỏi phòng.

Tôi bị bỏ lại với hai gã trinh sát kia. Chúng lờ tôi đi, dán chặt mắt vào đám màn hình trước mặt, nhìn theo chiếc xe buýt chở Conrad Hoyle đi trong thành phố. Tôi nhận thấy đây là khoảnh khắc yên bình đầu tiên mà tôi có từ khi tỉnh lại. Tôi nhắm mắt lại và gục đầu vào tay mình, cố gắng không nghĩ gì cả, xua đi những cảm xúc đan xen mà tôi có về dân tộc mình. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải tham dự vào chiến dịch này. Tôi chả biết mình sẽ làm gì nếu thực sự bị buộc phải giết một Garde. Nhưng nếu vậy thì tôi là ai cơ chứ? Tôi được nuôi dạy thành một thợ săn tàn nhẫn cơ mà.

"Vậy đó là kế hoạch của cậu à?", một giọng nói quen thuộc cất lên. "Chỉ ngồi đây và không làm gì cả?"

Tôi ngẩng lên nhìn và thấy Một đang ngồi cạnh tôi. Tôi giật mình nhảy ngược lại trên ghế, tí nữa thì ngã lộn nhào ra phía sau, mắt mở to kinh ngạc.

"Sợ chưa cu", cô ấy nói, vẫy tay hù dọa tôi. "Nghiêm túc đó anh bạn. Nhắc mông lên và làm gì đó đi".

"Là cái gì mới được chứ?", tôi bật lại. "Cậu nghĩ họ sẽ do dự mà không giết tớ à?"

Một tên kĩ thuật viên quay lại nhìn tôi, cau mày.

"Cậu vừa nói gì à?", hăn hỏi.

Tôi nhìn hăn một cách vô cảm rồi chậm chậm lắc đầu. Hăn quay lại về phía các màn hình. Khi tôi nhìn lại về phía chiếc ghế Một vừa ngồi, nó trống trơn.

Tuyệt vời. Giờ tôi đã chính thức bị điên.

"Nhìn này", một tên kĩ thuật viên nói, "có việc gì đó đang xảy ra".

Tôi quay ra nhìn về phía màn hình đang theo dõi chiếc xe buýt của Hoyle thì thấy nó đột ngột dừng lại. Các cánh cửa bật mở, các hành khách lao ra trong tình trạng hoảng loạn tột độ.

Một cửa sổ phía sau xe vỡ tung ra bên ngoài bởi một người đàn ông bay qua nó. Trước khi hăn kịp chạm đất, cơ thể đã hăn tan ra thành tro.

"Hăn đã nhận ra chúng ta", một tên kĩ thuật viên nói, và cả hai bọn chúng đều hướng người ra phía trước để theo dõi các diễn biến tiếp theo.

Những ánh sáng chói lòa hiện lên trên màn hình bởi tia lửa phát ra từ khẩu súng và rồi phần phía sau xe buýt bùng cháy. Cùng lúc đó, tôi thấy Conrad Hoyle tiến ra từ cửa trước của xe. Ông ta trông to hơn nhiều so với bức ảnh tôi đã thấy.

Hoyle đang cầm trên mỗi tay một khẩu súng tiểu liên.

"Lạy Ra", một tên kĩ thuật viên nói, nghe gần như choáng váng, "hắn sẽ khó nhằn lắm đây".

"Chúng ta nên ở ngoài đó mới đúng!", tên kia càu nhàu.

Phần lớn những người xung quanh đang bỏ chạy khỏi chiếc xe buýt đang bốc cháy kia như bất kì người bình thường nào khác cũng sẽ làm thế. Ngoại trừ một số khác thì đang tiến lại về phía nó: những người đàn ông trong áo măng tô đen, chen lấn xô đẩy xuyên qua đám đông đang hoảng loạn kia. Đội tấn công của Mogadorian đã tới. Họ ngay lập tức được chào đón bằng một loạt đạn từ phía Hoyle và nhanh chóng tìm chỗ nấp trước khi bắn trả.

Nếu cha tôi và Ivan chưa đến đó hứng chịu các loạt đạn từ Hoyle thì họ cũng sẽ đến đó sớm thôi. Tôi nên thấy vui sướng khi thấy màn chiến đấu này như đám kĩ thuật viên kia nhưng thực ra thì tôi không thấy thế. Tôi không muốn thấy Hoyle, một kẻ thù Loric mà tôi chưa bao giờ gặp bị sát hại. Và mặc dù tôi đang có mâu thuẫn trong cảm xúc về nhiệm vụ này, tôi cũng không muốn thấy cha mình bị biến thành một đồng tro.

Lựa chọn duy nhất của tôi là quay mặt đi.

Đám kĩ thuật viên như đang bị hớp hồn bởi màn chiến đấu kia nên không nghe thấy trạm giám sát hoạt động trên mạng kêu lên. Tôi lê cái ghế một chút về phía màn hình, nheo mắt lại trước màn hình đỏ rực về một bài viết trên một blog vừa được đăng.

Nó ghi: Chín, giờ tám. Các cậu ngoài đó chứ?

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chỉ mất vài tổ hợp phím để lọc ra địa chỉ IP của bài viết đó - nó ở ngay tại đây, London. Đám kĩ thuật viên chả hề chú ý gì tới tôi, đặc biệt là khi giờ đây các cuộc gọi đòi hỗ trợ chiến thuật đang dồn dập đổ về. Hoyle đang chứng minh mình sẽ là một kẻ vô cùng khó nhằn đây.

Thêm vài tổ hợp phím nữa và tôi đã xác định được vị trí của địa chỉ IP đó chỉ cách căn cứ này vài khu nhà.

Tôi đã phát hiện được vị trí một Garde đang chạy trốn. Không phải Tướng quân, chả phải Ivan. Tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi cảm thấy vô cùng tự hào. Nhận cú đó đi Ivan. Tôi đoán trở nên to lớn và khỏe mạnh không hẳn lúc nào cũng có thể làm được việc.

Giờ thì tôi nên làm gì với thông tin này?

Tôi nên chuyển địa chỉ của Garde này cho đám kĩ thuật viên kia để chúng có thể gọi cho cha tôi quay lại từ trận chiến. Nó sẽ đem lại vinh quang lớn cho bản thân tôi và gia đình mình, giúp lý tưởng sống của người Mogadorian tiến thêm một bước nữa.

Đó là thứ mà tôi được nuôi dạy để làm. Và tôi đã gần như làm vậy. Nhưng ngay khi sự hào hứng khi khám phá được thông tin này biến mất, tôi nhận thấy mình không hoàn toàn muốn điều đó.

Tôi muốn giúp Garde này. Có lẽ tôi có thể ngăn chặn một vụ việc khác như ở Malaysia.

Mà đợi đã. Đó là thứ tôi muốn hay đó là một trong các gợi ý của Một, một ý nghĩ còn vương lại sau khi kết nối với bộ não cô ấy? Nếu tôi đang có các ảo ảnh về cô ấy, liệu có còn sự khác biệt giữa ý nghĩ của Một và ý nghĩ của riêng tôi nữa không?

"Khó nghĩ nhỉ", Một nói, nhìn màn hình máy tính qua vai của tôi. "Có lẽ cậu tự phân tích mấy câu hỏi về quan điểm sống đó sau khi chúng ta cứu lấy sinh mạng này, hử?"

Vậy là mọi thứ đã được quyết định. Tôi thu nhỏ lại bản báo cáo trước khi đám kỹ thuật viên có cơ hội trông thấy nó trước khi lên ra ngoài. Tôi chạy qua các dãy hành lang giờ vắng tanh, tất cả những người khác đã tham gia vào cuộc phục kích Hoyle. Theo tôi hiểu thì tôi chỉ có sự tự do chừng nào Hoyle còn có thể chiến đấu. Sau đó, đám kỹ thuật viên gần như chắc chắn sẽ phát hiện ra bài viết kia và báo cáo lại cho đội tấn công.

Tôi đã thở không ra hơi khi tôi ra được ngoài phố. Tôi phải tự thúc đẩy bản thân mình. Các cơ bắp ở chân tôi có cảm giác sắp vỡ vụn sau hàng năm không sử dụng; phổi tôi như đang bốc cháy, tầm nhìn tôi thì trở nên lúc mờ lúc rõ.

Mặc kệ, tôi bỏ áo măng tô đi dù nó sẽ khiến tôi bị nhận ra là một người Mogadorian và bắt đầu chạy tiếp. Có tiếng còi báo hiệu từ xa vọng lại, chính quyền địa phương đang cho người tới địa điểm chiến đấu.

Mất mười phút tôi mới tới hẻm sau của tòa nhà đích. Tôi không thể tin được nhà an toàn của một Garde lại ngay ở dưới mũi chúng tôi. Nếu chúng tôi chịu khó chờ đợi, Conrad Hoyle sẽ tự dẫn chúng tôi đến đây và mọi sự lộn xộn trên các tuyến phố kia sẽ không xảy ra. Dĩ nhiên, thật may mắn cho tôi khi mọi thứ lại xảy ra như thế này.

Tôi hít một hơi dài khi đứng trước lối vào tòa nhà. Nó là một ngôi nhà cũ bằng gạch đỏ giờ là nơi ở của ba gia đình chiếu theo những gì được ghi

dưới chuông cửa bên ngoài. May mắn thay, một người phụ nữ già vừa ra ngoài đi dạo cùng con chó chân ngắn màu trắng của mình và tôi kịp dùng tay chặn cửa lại trước khi nó đóng. Tôi lao lên tầng hai của tòa nhà, tầng duy nhất không có bảng tên được gắn dưới chuông gọi cửa bên ngoài.

Tôi gõ cửa nhưng có lẽ là hơi quá mạnh. Nếu tôi là một Garde đang trốn chạy thì cái kiểu gõ cửa như thế sẽ khiến tôi bỏ chạy qua lối thoát hiểm. Tôi nghe thấy tiếng động khác thường bên trong căn hộ, tiếng ti vi bị tắt đi và rồi chỉ có im lặng.

Tôi gõ cửa lại, lần này nhẹ nhàng hơn và rồi áp tai mình vào cửa.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến về phía cánh cửa nhưng cô bé kia vẫn không nói gì.

"Mở cửa ra", tôi thì thầm, cố gắng giữ giọng mình nhẹ nhàng nhưng vẫn ẩn chứa sự cấp bách. "Em đang trong tình thế nguy hiểm đó".

Không có phản hồi gì.

"Cêpan của em cử anh đến", tôi thử lại. "Em cần phải đi khỏi chỗ này".

Một khoảng lặng khá dài và rồi một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên. "Làm sao em biết anh đang nói sự thật?"

Hỏi hay đấy, nhưng tôi không có thời gian cho việc này. Giờ đây Conrad Hoyle có lẽ đã bị áp đảo bởi đội tấn công của Mogadorian. Tôi có thể nói cho cô bé này Cêpan của nó chết chắc rồi, rằng người dân tộc tôi sẽ tới đây sớm thôi. Tôi cũng có thể thử phá cửa nhưng tôi nghi ngờ mình có thể làm việc đó.

Bỗng nhiên Một xuất hiện bên cạnh tôi ở hành lang. Khuôn mặt có vẻ buồn và xa xăm.

"Nói cho nó biết về cái đêm chúng tới", Một nói. "Cái đêm mà người dân tộc của cậu tới".

Tôi nhớ lại kí ức của Một về cái đêm đó, những khuôn mặt hoảng sợ quanh cô ấy, tất cả đều chạy như điên về phía con tàu.

"Anh nhớ cái đêm mà chúng tới", tôi bắt đầu, mới đầu không chắc chắn lắm nhưng dần dần tự tin lên. "Có chín cặp chúng ta và Cêpan của mình, tất cả chạy trong hoảng loạn. Chúng ta thấy một Garde đánh chặn một con Piken. Anh không nghĩ anh ta sống sót được. Và rồi họ đẩy chúng ta lên tàu và ..."

Tôi dừng lại, nhớ lại cái đêm cuối cùng của Lorien khiến tôi có một cảm giác buồn lạ lùng. Tôi nhìn lại về phía Một vừa đứng nhưng cô ấy đã lại biến mất vào tâm trí tôi.

Nửa tá khóa được mở và cánh cửa căn hộ bật mở.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tên của cô bé là Maggie Hoyle.

Từ những gì tôi thấy về Conrad Hoyle, tôi mong đợi Maggie sẽ là một chiến binh nhí đang trong quá trình luyện tập. Thay vào đó, cô bé lại là đối cực so với Cêpan của mình. Maggie không thể lớn hơn 12 tuổi; đã vậy lại còn nhỏ hơn so với tuổi, trông bé như một con chuột con với hai lọn tóc quăn mỗi bên và một cặp kính dày cộp. Dấu hiệu duy nhất về sự ảnh hưởng của Hoyle là một khẩu súng lục bé mà cô bé đang cầm khi tôi bước vào, cái kiểu súng mà một quý cô giàu có hay mang theo phòng thân. Maggie trông có vẻ nhẹ nhõm khi bỏ khẩu súng xuống sau khi cánh cửa đã lại được chốt lại phía sau tôi.

"Chú Conrad ổn chứ?", cô bé hỏi tôi.

Cái ti vi bị tắt tiếng ở trong góc căn hộ đang đưa tin nóng, một chiếc trực thăng đang quay lại cảnh chiếc xe buýt bốc cháy của Hoyle. Trông có vẻ như trận chiến đã kết thúc. Chúng tôi phải đi nhanh thôi.

"Anh không biết", tôi nói với cô bé, không muốn làm cô bé buồn. Giờ không phải lúc để đau buồn.

Mà không chỉ cô bé trẻ hơn so với tôi nghĩ, Maggie cũng chẳng có tí dũng cảm nào mà tôi nghĩ là được đi cùng với các Garde sau khi dành hàng năm trời trong các kí ức của Một. Cô bé bồn chồn và lo lắng chứ không bình tĩnh và tự tin, và rõ ràng là không sẵn sàng để chiến đấu.

Có lẽ điều đó khiến cô bé giống tôi.

Tôi nhìn quanh căn phòng. Trông nó chả có vẻ gì ảm cúng cả. Maggie có lẽ mới chuyển tới trong tuần trước. Một lớp bụi vẫn còn bám trên bề mặt sứ cũng như bàn bếp. Có một vali nhỏ để mở cạnh một cái đệm hơi đã bị xì hơi một phần, hàng chõng quần áo vung vãi trên sàn nhà quanh nó, một cái bàn với một bát ngũ cốc trên đó, vài miếng kẹo dẻo vẫn đang nổi lên bênh trong lớp sữa màu hồng. Tôi rà soát phòng để tìm Chiếc hộp mà chúng tôi đều đã được dạy là mỗi Garde đều có nó nhưng tôi chả thấy nó đâu cả. Hoặ là cô bé không có nó hoặ là cô bé đã tìm được một chỗ tốt để giấu nó.

Cạnh bát ngũ cốc là cái máy tính xách tay đã khiến tôi tới đây. Màn hình máy tính vẫn đang hiện bài viết lúc này và đang được cuộn xuống dưới cùng chỗ các bình luận sẽ xuất hiện. Đứa bé đáng thương chỉ biết ngồi đây đợi ai đó trả lời và tôi thì lại người xuất hiện.

"Em không nên làm thế", tôi nói, hất đầu về phía cái máy tính.

Maggie trông có vẻ biết lỗi, lao tới chỗ chiếc máy tính và tắt nó đi.

"Em biết. Conrad sẽ phát giận điên lên nếu chú ấy biết", cô bé nói và liếc nhìn ra phía ti vi. "Em chỉ lo rằng chú sẽ không thể quay về và ...".

Maggie ngừng lại, trông có vẻ xấu hổ. Cô bé không cần phải nói hết; tôi biết cô bé định nói gì. Cô bé sợ hãi se phải sống một mình.

Sợ hãi. Cô đơn. Đó cũng là những cảm giác đan xen đã khiến Một kết bạn với đám bạn lướt sóng ngu ngốc kia và bắt đầu ăn trộm. Tôi không thực sự muốn thừa nhận nhưng nó cũng là những cảm xúc mà tôi có kể từ khi tỉnh dậy.

"Anh số mấy?", cô bé hỏi.

"Cái đó giờ không quan trọng", tôi nói. Tôi nhớ lại những buổi học về cách đối phó với các Biệt năng. Những người hướng dẫn của chúng tôi đã

cảnh báo cho chúng tôi về những sức mạnh khác nhau mà các Garde có thể sở hữu và tôi cố nghĩ tới một cái có thể có ích ngay bây giờ. "Có quá viễn vông không khi hi vọng em có thể dịch chuyển tức thời?"

"Cái gì?", cô bé hỏi lại, có vẻ không hiểu ý tôi.

"Các Biệt năng của em đó", tôi giải thích.

"Ồ". Cô bé lắc đầu. "Không. Conrad nói em vẫn còn vài năm nữa mới có chúng".

Maggie nhìn tôi dò xét khi tôi băng qua phòng, quỳ xuống bên cạnh vali của cô bé. "Tại sao?", cô bé hỏi. "Anh có thể làm gì?"

Tôi không trả lời. Bên cạnh vali của cô bé là một túi đeo nhỏ mà khi tôi mở ra thì chứa toàn sách và tiểu thuyết của các tác giả con người mà tôi còn chưa bao giờ nghe tới. Tôi đồ hết chúng ra và nhét lại vào đó vào bộ quần áo của Maggie. Chúng tôi cần di chuyển nhanh chóng. Tôi chỉ chú ý tới việc mình đang nhét vào đó những gì, chỉ biết là nó sẽ không quá nặng để làm cô bé bị chậm lại nếu chúng tôi cần phải chạy.

"Anh đang làm gì thế?", cô bé hỏi, vẫn chỉ đứng im gần chiếc máy tính.

"Thu dọn hành lí", tôi đáp. "Lấy những gì em cần. Và chắc chắn là bỏ cái máy tính lại".

Maggie vẫn chả làm gì để giúp cả. Tôi có thể cảm thấy cô bé đang nhìn mình, cố đoán xem chuyện gì đang xảy ra.

"Em muốn đợi Conrad", cô bé nói, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng chắc chắn.

"Chú ấy sẽ không tới đâu", tôi đáp, cố gắng để không nghe như là đang quát lên. Cô bé cần phải đi - ngay bây giờ. Tôi khóa cái túi lại và đứng dậy. "Em cần phải tin anh".

"Winston tin Julia và hãy xem mọi chuyện trở nên như thế nào".

Winston? Julia? Tôi cố nhớ lại những thứ ít ỏi mà mình biết về văn hóa Loric, đoán đó là một cách nói Loric mà tôi không biết hay có lẽ có vài thành viên Garde khác mà tôi nên biết; nhưng tôi chả nhớ được gì cả. Tôi quyết định sẽ đoán.

"Anh chưa thấy họ kể từ khi chúng ta hạ cánh xuống Trái đất", tôi nói.

"Ừm, họ tới từ Trái đất", Maggie nói. "Và họ cũng không có thật".

Tôi nhìn chăm chăm cô bé một cách khó hiểu.

"1984", Maggie nói khi thấy vẻ mặt khó hiểu của tôi. "George Orwell?"

Một trong những quyển sách trong túi của cô bé. Tôi lắc đầu. "Chưa bao giờ đọc nó cả".

"Vậy anh nghĩ em đang nói tới ai?"

"Uh-"

"Anh không phải người Loric", cô bé nói, nhìn ngăm kị càng khuôn mặt gầy gò và nhợt nhạt của tôi.

"Không phải", tôi đáp.

""Và anh cũng chẳng phải là con người". Lần này nghe giọng cô bé có vẻ giống lời cáo buộc hơn.

Khi tôi lắc đầu, Maggie tiến lại chỗ cô bé đặt khẩu súng xuống khi nãy. Tôi chả làm gì để ngăn cô bé lại cả. Cô bé thật thông minh. Tôi có thể hình dung mọi thứ diễn ra bên trong đầu cô bé, phân tích tình thế của mình. Cô bé biết mình đang gặp rắc rối nhưng không chắc rằng nó đang tới hay đã ở đây rồi.

"Nếu anh là một trong số chúng, tại sao anh vẫn còn chưa cố giết em?", cô bé hỏi. Cô bé làm tôi nhớ lại chính mình: còn nhỏ, thông minh và tin rằng mình có thể nghĩ được cách thoát khỏi mọi rắc rối.

"Anh không biết mình là cái gì", tôi nói, nhận ra rằng mình đang nói sự thật. "Nhưng anh không ở đây để làm hại em".

Tôi ném cho cô bé cái túi.

"Em cần phải chạy đi. Không quan trọng là chạy trốn với anh hay chạy trốn khỏi anh. Cứ chạy đi".

Bất ngờ một tiếng động mạnh vang lên, cánh cửa căn hộ vỡ vụn ra ngay khi bị đập văng ra khỏi bản lề.

Quá muộn rồi. Đã quá muộn để chạy trốn.

"Adamus", Ivan nói khi nó sai bước vào phòng. "Thật lạ khi gặp mày ở đây".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tràn vào phòng phía sau Ivan là nửa tá chiến binh Mogadorian. Hai tên đứng gác ngoài cửa; những tên khác tản ra, che chắn các cửa sổ, cắt đứt mọi lối thoát có thể. Chúng như những cỗ máy hoạt động trơn tru, thực hiện giao thức trong những tình huống như thế này một cách hoàn hảo. Không chế các Garde bằng mọi giá.

Tôi đứng như trời trồng tại chỗ. Tôi không có vũ khí, quên mang theo dù chỉ là một con dao trên đường ra khỏi căn cứ của người Mogadorian. Mà ngay cả khi tôi cố chiến đấu - chống lại chính người dân tộc mình, một khái niệm mà tôi vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận - tôi cũng chả có cơ hội chiến thắng nào. Ít nhất thì đó cũng là điều tôi mà tôi dùng để biện hộ cho sự hèn hạ của mình.

Maggie không trông như thể còn trong tình trạng không chắc chắn nữa. Cô bé có lẽ chỉ nghi ngờ tôi, nhưng với việc Ivan và đội tấn công của nó ở đây thì cô bé biết mình đang gặp nguy hiểm.

Cô bé thực hiện một pha lộn nhào như các vận động viên về phía cái bàn nơi cô bé đặt khẩu súng xuống khi này. Maggie di chuyển nhanh hơn hẳn những gì tôi đã nghĩ, các ngón tay của cô bé đã gần như nắm chặt được khẩu súng.

Nhưng Ivan lại nhanh hơn.

Trước khi Maggie có thể nắm được khẩu súng, nó đập cái bàn về phía cô bé. Mép bàn đập trúng bụng cô bé và rõ ràng cú đó là một cú mạnh. Maggie, khẩu súng và cái bàn đều đổ nhào xuống sàn nhà.

Maggie hồi phục nhanh chóng, lại lồm cồm lao tới chỗ khẩu súng một cách tuyệt vọng nhưng lại bị Ivan đá nó đi khỏi tầm với của mình. Khẩu súng trượt tới và dừng lại khi chỉ cách tôi vài phân.

Ivan đặt một chân lên gáy cô bé, dí mặt cô bé xuống sàn nhà đầy bụi bẩn. Nó có lẽ nặng hơn cô bé cả vài chục cân. Maggie quẫy đạp, hét lên tuyệt vọng và đau đớn nhưng Ivan vẫn giữ chặt cô bé dưới đất trong khi nó vén áo lên và xem xét bụng của nó.

Đầu tiên thì tôi không hiểu nó đang làm cái gì. Nhưng rồi tôi nhận ra nó đang xem mình có bị bầm tím không. Nếu Maggie vẫn đang được bảo vệ bởi phép bùa Loric, cú đập từ cái bàn vào người cô bé sẽ dội ngược lại người nó. Trừ khi cô bé là người tiếp theo.

Ivan vừa mới khẳng định rằng Maggie chính là Số Hai.

"Số Hai", nó nói, một sự hài lòng nghe rợn tóc gáy trong giọng nó.
"Ngày may mắn của tao đây".

Khi Ivan vén áo lên, tôi nhận thấy một vết thương trên người nó. Trông như thể một viên đạn đã sượt qua đó. Máu chảy ra từ vết thương và thấm đẫm cạp quần nó. Nó thấy tôi nhìn nó và mỉm cười tự hào.

"Không phải lo lắng về cái đó đâu anh bạn", Ivan nói. "Mày nên thấy thằng kia cơ". Và nó nháy mắt.

Đó là lúc tôi bừng tỉnh. Ivan không hề biết tôi đang làm gì tại đây. Nó chỉ quan tâm tới việc giao thức của nhiệm vụ này vừa chuyển từ bắt sống sang tiêu diệt.

Hiểu rằng Ivan vừa nhắc tới Cêpan của mình, Maggie lại bắt đầu vùng vẫy với một sức mạnh khủng khiếp. Cổ bé dần thoát khỏi đế giày của Ivan nhưng lại nhận ngay một cú đá vào ngực. Cái cách Ivan đá Maggie trông cũng thân nhiên như khi tôi nhìn em gái mình tạo một con Piken.

Maggie gục ngã một lần nữa và lần này Ivan dẫm lên lưng cô bé. Cô bé ho một cách rời rạc rồi cố hướng đầu lên nhìn về phía tôi. Một bên mắt kính của cô bé đã rạn vỡ.

"Anh đã nói là sẽ giúp em", cô bé thở mạnh.

Ivan cười vang. Một vài chiến binh Mogadorian khác cũng mỉm cười.

"Đó là điều nó đã nói với mày?", Ivan nói, có vẻ thích thú. "Thật xảo trá đó Adamus! Mày luôn là kẻ thông minh. Lao tới đây một mình để lấy toàn bộ sự vinh quang trong khi số còn lại ở ngoài kia chiến đấu".

Ivan vẫy tay về phía khẩu súng dưới chân tôi.

"Của mày đó", nó nói. "Giúp nó đi". Sự mỉa mai đầy trong câu nói đó.

Tôi nhặt khẩu súng lên một cách run rẩy và cầm nó một cách lỏng lẻo bên cạnh mình. Không một chiến binh Mogadorian nào trong phòng cầm vũ khí trên tay. Chúng thực sự chả biết tôi đang làm gì ở đây. Dĩ nhiên là chúng không tin Số Hai rồi. Tại sao chúng lại phải tin lời cô bé chứ?

Tôi nhìn quanh phòng và cố nở một nụ cười. Ivan nghĩ nó vừa mới đưa tôi một món quà và tôi biết mình cần phải giả vờ nhập vai. Nhưng thực sự thì tôi đang tìm hiểu xem mình có thể giết được bao nhiêu trước khi chúng bắn lại? Hai đứa? Có lẽ là ba chẳng?

Tôi sẽ bắt đầu từ Ivan, chắc chắn rồi.

Khẩu súng nhỏ bé trở nên nặng trĩu một cách khó tả. Bây giờ hặc không bao giờ.

Nhưng tôi không thể làm vậy. Tôi không thể giết người dân tộc mình cũng như tôi không thể giết Maggie. Tôi nhìn vào mắt cô bé đang mở to và cầu xin. Tôi ước mình ít nhất cũng có thể nói cho cô bé biết mình thấy tiếc

tới chừng nào nhưng không từ nào được nói ra. Tôi quá sợ hãi tới mức còn không thể nói gì.

Tôi đánh rơi khẩu súng và nhìn đi chỗ khác.

"Không dám làm à?", Ivan chế nhạo, rút dao của nó ra. "Sao cũng được. Mày đã làm phần của mày rồi".

Ivan cúi xuống và nắm tóc Maggie, kéo ngược đầu cô bé lại để hở ra cổ họng cô bé. Tôi thấy ánh sáng phản chiếu từ một mảnh kim loại quanh cổ cô bé: sợi dây chuyền của cô bé. Miệng Ivan nở một nụ cười lớn khi nó cũng thấy sợi dây chuyền. Nó giơ dao lên và tôi có thể cảm thấy nó đang nhìn mình. Liệu nó nghĩ tôi là một thằng hèn, hay tệ hơn là một thằng phản bội?

"Vì lý tưởng sống của người Mogadorian", Ivan hét lên.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 19

Có hàng trăm bức ảnh về miền quê Ai-len trong thư mục "Ảnh!" của Hai. Ngay cả khi trời mưa, khung cảnh vẫn thật là tuyệt đẹp: tươi tốt và xanh ngắt, những ngọn đồi trải dài và sương mù thi thoảng xuất hiện. Tôi xem một lượt cho tới khi tôi thấy một bộ ảnh chụp một con dê, một con thú bé nhỏ với một đường màu nâu như bùn dính trên bộ lông trắng của nó. Con vật nuôi mà Số Hai buộc phải bỏ lại khi cô bé và Conrad bỏ chạy khỏi Ai-len.

Và đây là một bức ảnh cô bé choàng tay ôm lấy cổ con dê. Tôi tự hỏi tên con vật là gì.

Tôi liếc nhìn vết máu dính trên sàn căn hộ như thể có thể thấy câu trả lời.

Những người Mogadorian khác đã rời đi, một số đi ăn mừng, số khác thì đi băng bó sau trận đụng độ với Conrad. Tôi đã được bỏ lại một mình ở đây lục lọi máy tính của Số Hai. Sẽ không còn kết nối bộ não nữa; vậy nên sự tạo các tài liệu riêng tư se là cách tốt nhất để tôi có thể biết thêm về cô bé.

Có vài bức ảnh về Conrad trong các bộ ảnh của Hai. Phần lớn các bức ảnh thì Cêpan của cô bé cười gượng, nhưng đôi khi thì các bức ảnh chụp thật vô tư: Conrad đang đọc sách bên đống lửa, Conrad đang chẻ gỗ. Tôi có ấn tượng rằng họ đã có một cuộc sống bình dị cùng nhau, không nhiều tranh cãi như của Một và Hilde.

Bên cạnh các bức ảnh là một số tài liệu khác. Hai chả bao giờ sắp xếp quyển nhật kí hành trình một cách hợp lí nhưng cô bé viết khá nhiều. Có một danh sách dài "Những quyển sách để Đọc". Liên tục cập nhật thứ hạng

các quyển tiểu thuyết yêu thích hay các danh sách rõ ràng khác như "Những nhân vật Nữ Mạnh mẽ" và "Kẻ ác Tốt hơn là Anh hùng". Tôi đọc qua các danh sách đó dù chả hiểu lắm về sự liên quan của chúng. Tôi ghi nhớ tựa vài quyển sách mà tôi muốn đọc. Tôi nghĩ có lẽ Hai sẽ vui khi biết rằng có ai đó, dù là một người Mogadorian đọc một vài quyển sách trong danh sách gợi ý của cô bé.

Và rồi tôi nhớ lại nỗi kinh hoàng trong mắt Hai khi Ivan đâm con dao xuống trong khi tôi chỉ đứng đó và không làm gì cả. Tôi đang nghĩ gì thế này? Rằng tôi sẽ làm được gì đó có ích khi đọc toàn bộ tựa sách trong danh sách "Những quyển sách Truyền cảm hứng cho Tôi" ? Thật là ngu ngốc và vô nghĩa.

"Có gì có ích không?"

Cha tôi đang đứng ở ngưỡng cửa. Ông rời khỏi cuộc chiến với Conrad mà không có một vết trầy xước.

"Không ạ", tôi đáp và đóng máy tính của Hai lại.

Sự thật thì tôi đã xóa thứ duy nhất có ích trong máy tính của Hai. Một phản hồi cho bài viết trên blog của cô bé. Tôi xóa cả lời bình luận lẫn bài viết ban đầu dù tôi biết đám kỹ thuật viên ở căn cứ đã đánh dấu nó rồi.

Tướng quân đứng chặn trước mặt tôi. Bình thường thì chúng tôi phải ngay lập tức đứng nghiêm khi ông tiến vào phòng, nhưng giờ tôi không thể dồn sức mà làm việc đó. Tôi cứ ngồi rũ người ra trên ghế và nhìn lên.

"Ivanick nói cho ta biết con không thể giết con bé Garde kia", ông nói, sự thất vọng và khiển trách hiện rõ trong giọng ông.

"Con có thể giết cô bé", tôi đính chính. "Bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể giết cô bé. Cô bé chỉ là một đứa trẻ".

Mặt cha tôi tối sầm lại. "Giọng con không có vẻ là như thế, nhóc"

"Thì sao nào?", tôi bật lại, bất chợt nhớ lại cái kiểu Một hay tranh cãi với Hilde. Tôi muốn nói nữa nhưng rồi lại nghĩ tốt hơn là không nên làm vậy. Dù sao thì cứ nhìn điều gì đã xảy ra cho Một đi. "Con xin lỗi, thưa Cha", tôi nói bằng một giọng tử tế nhất có thể. "Điều đó sẽ không xảy ra lần nữa".

"Đứa trẻ đó có thể đã giết con rồi nếu tình thế bị đảo ngược", cha tôi nói, và từ cái kiểu các mạch máu trên thái dương của ông nổi lên như thế này, tôi có thể nói rằng ông đã vô cùng kiềm chế để nói chuyện với tôi một cách lịch sự như thế này. "Nó sẽ muốn toàn bộ dân tộc của con bị xóa sổ".

Đó là những gì chúng tôi đã được dạy. Đó là những gì Shetrakus Ra đã nói với chúng tôi. Nhưng Hai đã biết tôi là ai mà vẫn không định bắn tôi. Và lại trên máy tính của cô bé cũng chả có danh sách nào ghi "Những phương thức Diệt chủng Yêu thích". Một lần nữa đầu óc tôi quay cuồng khi tôi nghi ngờ mọi thứ tôi đã được dạy.

"Thưa Cha, con không nghĩ đó là sự thật", tôi nói nhỏ nhẹ.

"Mày nghi ngờ những gì tao đã dạy mày hả nhóc? Cả những gì chúng ta được học từ Quyển sách Vĩ đại?".

Tôi nhìn lên phía Tướng quân. Nhìn thẳng vào mắt ông lúc này thật khó khi nó như đang bùng cháy bởi sự giận giữ gần như không kiểm soát nổi.

"Vâng", tôi thì thầm.

Cha tôi đấm ngay một cú vào mặt tôi.

Cú đấm của ông như thể một cục gạch đập vào vậy dù tôi chắc ông đã kìm lực lại thế nào đó nếu không tôi đã ngất lịm chứ không chỉ ngã lộn nhào ra phía sau với môi dưới bật máu thế này. Tôi cảm thấy máu chảy xuống cằm mình và có vị mặn mặn trong miệng. Tôi biết điều khôn ngoan

để làm là cuộn mình lại để tránh thêm bất cứ đòn trừng phạt nào; nhưng thay vào đó tôi ngồi lên tư thế quỳ rồi ngẩng đầu lên chờ đợi cú đánh tiếp theo.

Chỉ có điều là nó chả bao giờ tới. Cha tôi vẫn đứng đó, tay nắm lại, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi cảm thấy sức nóng mà tôi chưa từng cảm thấy trước đây - sự giận dữ, giận dữ tột cùng - và cảm xúc như thể bùng cháy ngay trước mắt tôi vậy, và cái nhìn khinh thường ban đầu của ông bất chợt hiện lên một cái gì đó khác. Một ánh nhìn mà tôi chưa bao giờ thấy.

Đó là sự tôn trọng. Không phải cho màn tranh cãi về việc giết Hai - chắc chắn là không phải rồi - mà là vì dám giơ mặt ra để nhận một cú đấm khác.

"Cuối cùng thì", Tướng quân gầm lên, "mày cũng tỏ chút dũng cảm".

Tôi nhìn xuống tay mình. Chúng nhợt nhạt, mềm mại và sạch sẽ. Tôi nghĩ lại về việc chứng kiến Số Hai chết. Tay tôi nên nhuộm máu mới đúng. Và chỉ như thế, sự giận dữ trong tôi biến mất và thay thế bởi một thứ khác, thứ gì đó tệ hơn.

Sự tuyệt vọng.

"Con xin lỗi vì đã thách thức cha", tôi nói, vẫn nhìn xuống đất. "Dĩ nhiên là cha đã đúng".

Tôi có thể cảm thấy Tướng quân nhìn mình thêm một lúc như thể cần nhắc xem nên làm gì với tôi. Và rồi không nói thêm lời nào, ông đi ra khỏi căn hộ, chả bận tâm khi bước qua vũng máu mà Ivan bỏ mặc Số Hai chảy máu tới chết.

Tôi gục xuống trên hai tay và đầu gối, bất chợt cảm thấy ngạt thở. Tôi có thể sống như thế này bao lâu nữa, sống giữa những người mà tôi không còn hiểu được nữa?

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 20

Quay trở lại Ashwood Estates, họ tổ chức một bữa tiệc cho Ivan.

Mọi thứ đồ ăn chúng tôi phát triển dưới lòng đất đều được mang ra hội trường phục vụ cho bữa tiệc. Đã ba năm kể từ khi Một bị giết và hội trường của chúng tôi chỉ có dịp được dùng tới kể từ đó. Mọi người trong khu dinh thự đều dành cuối tuần dọn dẹp bụi bẩn, di chuyển các bàn lớn vào và chuẩn bị đồ ăn.

Tôi chả tỉnh trong lần ăn mừng trước. Và tôi ước mình có thể ngủ qua lần ăn mừng này.

Tướng quân đứng lên phát biểu mô tả sự dũng cảm của Ivan trên chiến trường. Sau đó ông gắn một huy chương trông như một thanh kiếm Mogadorian lên ngực Ivan, nó thì cười một cách ngu ngốc trong khi những người khác hoan hô một cách khoái trá. Chả có một chút nào đề cập đến việc tôi mới là người đầu tiên đến nhà an toàn của Hai hay cha tôi dành một phút mặc niệm cho những chiến binh không thể trở về do bị bắn hạ bởi Conrad Hoyle trên những đường phố của London. Không có thì giờ dành cho kẻ yếu.

Tôi lên ra ngoài, bỏ lại phía sau bữa tối ăn dở và quay về nhà mình, tận hưởng sự yên lặng trong bóng tối tại phòng mình. Với ánh mắt khinh miệt của cha tôi từ khi ở London, tôi chắc ông vui khi thấy tôi rời đi sớm. Không có tôi ở đó, ông có thể giả vờ Ivan mới là đứa con Trueborn của ông ấy. Cả hai bọn họ đều thích điều đó.

Đây là một đêm thoải mái với những cơn gió nhẹ, nhưng tôi vẫn đóng cửa sổ lại, khóa chặt sự ồn ào từ bữa tiệc bên ngoài. Tôi nheo mắt nhìn về phía ánh sáng của hội trường, các hàng xóm của tôi tận hưởng bữa liên hoan lớn nhất từ khi tới Trái đất nhờ việc lạnh lùng sát hại một đứa trẻ không vũ trang.

Khi tôi quay khỏi phía cửa sổ, tôi thấy Một đang đứng ở giữa phòng tôi. Đây là lần đầu tiên cô ấy xuất hiện lại từ khi ở London. Ánh mắt cô ấy lạnh lùng và lên án tôi, còn tệ hại hơn ánh mắt khinh người mà tôi nhận được từ cha tôi.

"Cậu chỉ nhìn cô bé chết", cô ấy nói.

Tôi ấn các đốt ngón tay vào thái dương của mình và nhắm chặt mắt lại, cố gắng xua cô ấy đi. Khi tôi mở mắt lại, Một vẫn chả di chuyển lấy một phân.

"Dù cậu đang trốn ở bất cứ đâu trong bộ não của tớ", tôi cảnh báo, "thì cũng quay lại đó đi và để tớ được yên".

"Ít nhất thì cậu cũng có thể đá khẩu súng về phía cô bé", cô ấy nói, mặc kệ những gì tôi vừa nói. "Cho cô bé một cơ hội chiến đấu và chiến thắng".

Đó là một kịch bản mà tôi đã nghĩ tới: Khẩu súng bé tẹo ngốc nghếch của Hai phía dưới chân tôi, cô bé thì chỉ cách tôi một khoảng ngắn. Tôi đã suy nghĩ tới mọi khả năng có thể trong đầu mình và tự hợp lý hóa nỗi sợ mà tôi đang có bằng việc tự nhủ đó là một sự tự bảo toàn tính mạng chiến lược. Chả có cách nào mà Hai có thể sống sót rời khỏi căn phòng đó dù có sự trợ giúp của tôi hay không. Nhưng dù vậy nó cũng chả khiến tôi bớt thấy mình là một thằng hèn.

"Họ vẫn sẽ giết được cô bé thôi", tôi nói một cách run rẩy. "Và rồi họ cũng sẽ giết tớ".

"Đó là thứ mà cậu thực sự lo lắng tới đúng không", Một đáp, mắt trợn lên. "Cứu lấy mạng chính mình".

"Nếu tớ chết thì điều gì sẽ xảy ra với cậu?", tôi lên giọng hỏi. Tôi muốn Một hiểu vấn đề của tôi.

"Tớ đã chết rồi đồ đàn ạ".

"Thế à? Bởi vì có vẻ cậu đang ở đây làm tớ cảm thấy tệ hại hơn nữa. Tớ xin lỗi đã không thể cứu Hai nhưng -"

Tôi bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ngoài phòng tôi. Tôi quá tập trung vào Một mà không hề chú ý tới tiếng bước chân đi lên lầu. Không đợi tôi trả lời, mẹ tôi từ từ mở cửa, nhìn tôi lo lắng. Tôi tự hỏi bà đã nghe được bao nhiêu câu chuyện giữa tôi và người bạn tưởng tượng của mình.

"Con đang nói chuyện với ai đó?", bà hỏi.

Tôi lén lút nhìn về phía Một vừa đứng. Giờ cô ấy đã lại biến mất vào trong đầu của tôi.

"Không ai cả", tôi nói trống không, ngồi xuống phía đuôi giường mình. "Mẹ muốn gì?"

"Mẹ muốn xem con có làm sao không", bà nói, nhẹ nhàng nắm lấy cằm tôi. Bà ngắm nghía vết bầm màu vàng trên mặt tôi, vết nứt trên môi dưới của tôi. "Ông ấy đáng lẽ không nên làm thế này".

"Tại con trở nên ương bướng", tôi nói, câu trả lời cho cho một trong các lần trừng phạt của Tướng quân đến thật dễ dàng.

Mẹ tôi ngồi xuống giường cạnh tôi. Tôi có cảm giác bà muốn nói nữa nhưng không biết tìm từ gì thích hợp để nói.

"Ông ấy nói cho mẹ nghe việc đã xảy ra", bà bắt đầu một cách do dự. "Việc giữa con và đứa bé Garde kia. Ông ấy muốn gửi con tới Tây Virginia nhưng mẹ đã thuyết phục được ông ấy không làm vậy".

Có là căn cứ trong núi tại Tây Virginia nơi những buổi tập luyện căng thẳng diễn ra. Tôi đã nghe nói các buổi "luyện tập" thực ra là những buổi lao động bất tận dưới những đường hầm dưới mặt đất. Việc một Trueborn như tôi mà bị gửi đến đó cũng tương đương với việc một thiếu niên con người bị gửi tới trường quân đội.

"Con cảm ơn", tôi nói, không rõ tại sao mẹ mình lại nói với tôi điều này.

Bà đứng dậy và tiến về phía cửa sổ, nhìn về phía ánh sáng của bữa tiệc.

"Quay lại việc học tập của con đi", bà nói nhẹ nhàng. "Trở nên khỏe hơn. Và lần tới nếu con có cơ hội giết một đứa Garde, hãy làm thế".

Mẹ tôi quỳ xuống trước mặt tôi, ôm lấy cái mặt bầm tím của tôi trong tay. Bà nhìn vào mắt tôi, ánh mắt bà trông như đang van xin.

Tôi nhìn lại bà với sự thất vọng, cảm thấy có gì đó mà bà vẫn chưa nói.

"Vâng thưa Mẹ", tôi đáp. Bà mở mồm định nói nhưng rồi lại đóng nó lại mà không nói thêm từ nào.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tôi đã trở thành một người Mogadorian trẻ tuổi kiểu mẫu.

Tôi hết lòng cho các buổi học. Sự hiểu biết của tôi về Quyển sách Vĩ đại của Ra được các người hướng dẫn của tôi tán tụng, sự cống hiến của tôi cho lý tưởng sống của người Mogadorian là không thể tranh cãi. Tôi đứng đầu lớp Lên kế hoạch Chiến thuật Nâng cao, bài luận văn cuối cùng của tôi về việc làm thế nào một nhóm du kích Mogadorian có thể chiếm một thành phố phòng thủ kỹ càng với thiệt hại nhân mạng ít nhất được sánh ngang với những gì cha tôi có thể viết vào thời trẻ của ông.

"Con trai ngài làm tôi chắc chắn quân đội của chúng ta sẽ tiếp tục phát triển mạnh mẽ ở thế hệ tiếp theo", tôi đã nghe lỏm được một trong các người hướng dẫn của tôi nói với Tướng quân. Cha tôi chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu âm ỉ. Chúng tôi vẫn chưa nói chuyện lại với nhau từ vụ ở London. Và đã hai năm trôi qua rồi.

Tôi vẫn giữ một kế hoạch chiến thuật khác cho bản thân mình. Khi chỉ có một mình trong phòng, tôi vẽ lên một kế hoạch làm sao để quân đội con người với những thông tin chiến lược bài bản có thể đẩy lùi lực lượng Mogadorian. Khi tôi đã thỏa mãn với kế hoạch đó, tôi đốt cháy những trang giấy trong bồn rửa mặt ở nhà tắm và cho nước cuốn trôi đi số tro.

Đấu tay đôi vẫn không phải thế mạnh của tôi. Ivan luôn chọn tôi làm bạn tập cùng nó. Sau mỗi buổi tập, tôi luôn trong tình trạng bầm dập và mệt rũ rời còn Ivan thì còn gần như không đổ mồ hôi. Nó to và khỏe hơn bất cứ học viên nào khác, và khi tập với nó, tôi thấy sự vô cảm trong mắt nó. Ánh mắt đó cũng y hệt ánh mắt nó nhìn tôi khi đang đứng cạnh xác Số Hai ở

London. Cứ như thế nó vẫn nghĩ chúng tôi vẫn đang tranh giành sự ưu ái của Tướng quân vậy dù rằng tôi đã bỏ cuộc từ lâu rồi. Nó đã thắng nhưng nó quá ngu để nhận ra điều đó, vẫn coi tôi như là kẻ thù của nó. Khi chúng tôi tập với kiếm, nó "nhờ tay" chém vào tay tôi và vết thương đó phải khâu mất ba mũi.

"Có vẻ tao vẫn chưa làm mày giỏi hơn nhỉ, Adamus", nó đứng bên cạnh tôi nhếch mép chế nhạo trong khi máu vẫn tràn ra qua các kẽ tay đang ôm vết thương của tôi. "Để mày có thể làm cha mình tự hào".

"Cám ơn người Anh em", tôi đáp.

Những lúc rảnh rỗi hiếm hoi mà tôi có, tôi dành chúng ở trong thành phố. Tôi không còn rủ Ivan trong đi theo trong những chuyến đi như thế nữa hay phí thời gian ngắm nhìn con người qua lại tại National Mall. Tôi tìm tới một hiệu sách yên tĩnh nơi tôi tìm thấy thú vui trong những giờ đọc các tựa sách mà mình vẫn nhớ từ danh sách những quyển sách yêu thích của Hai. Tôi bắt đầu với tác giả George Orwell.

"Tại sao tôi lại phải mặc kệ trong bộ não tên Mogadorian buồn tẻ nhất vũ trụ này chứ?", Một phần nản trong một chuyến đi như vậy. Cô ấy xuất hiện trước mắt tôi thường xuyên, có những hôm nhiều hơn một lần một ngày. Có thể coi cô ấy là người bạn duy nhất của tôi. Cô ấy chọc ngoáy tôi nhưng tôi biết cô ấy cũng thích những khoảng thời gian yên tĩnh tại hiệu sách khi mà tôi đọc những thứ khác bên cạnh Quyển sách Vĩ đại. Trong các buổi học của tôi với những thành viên Mogadorian khác, tôi có thể cảm thấy tâm trí cô ấy bên trong mình. Đôi khi cô ấy hiện hình, bình luận về việc các người hướng dẫn của tôi nhợt nhạt đáng sợ ra sao hay khi tôi cặp với Ivan thì lại gợi ý việc khám phá ra chất khử mùi sẽ là một bước tiến lớn trong lý tưởng sống của người Mogadorian. Tôi đã học được cách không bận tâm đến cô ấy khi đang ở nơi công cộng, cách giới hạn những cuộc trò chuyện của chúng tôi vào buổi tối khi tất cả những người khác đã đi ngủ.

Đó cũng là khi mà chúng tôi lên kế hoạch. Tôi nằm trên giường nghĩ ngợi. Một đi đi lại lại trong phòng lo lắng và chán chường.

"Chúng ta nên trốn đi vào ngày mai", cô ấy nói. "Chúng ta có thể nói cho tổng thống là có một đám người ngoài hành tinh đang lên kế hoạch tấn công ngày trong đất nước của ông ta".

"Chưa đến lúc", tôi đáp với một cái lắc đầu. "Chúng ta sẽ đi khi đến thời điểm thích hợp".

"Nếu chả bao giờ là lúc thích hợp thì sao?".

Tôi đã sống hai năm trời cứ như thế, giả vờ ngày đêm chờ đợi một cơ hội để tạo nên sự khác biệt. Dù với nguồn tài nguyên khổng lồ, người dân tộc tôi vẫn vô cùng chậm chạp trong việc lần ra dấu vết các Garde khác. Có những báo cáo chiến dịch thành công từ những đơn vị khác: một nhiệm vụ từ ngoại ô New York báo cáo bắt được một Garde. Nhưng thường thì các nhiệm vụ chưa tiến hành đã đổ bể vì mục tiêu lại biến mất hay nhóm trinh sát kia biến mất. Tôi không chắc các Garde có thể cầm cự thế này bao lâu nữa. Tôi hi vọng họ sẽ sớm gặp lại nhau, nhưng tôi cũng lo lắng nếu Một đúng thì sao, nếu như tôi cứ đang chờ đợi một cơ hội sẽ chẳng bao giờ đến.

Và rồi, cuối cùng cũng có tin báo về từ Châu Phi.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lần đầu tiên trong vài năm qua tôi mới lại được mời vào phòng họp của Tướng quân.

"Chúng ta có nguồn tin đáng tin cậy rằng một thành viên của đám Garde đang lẩn trốn tại Kenya", cha tôi nói và đưa ra một bản in của một bài viết trên một quyển tạp chí du lịch. Bài viết đó đã có được vài tháng, và cứ nhìn cái nội dung mơ hồ của nó, chả có gì là lạ khi đám kĩ thuật viên phải mất thời gian lâu thế mới khai quật được nó lên. Trong bài viết đó, khi viết về một khu chợ tại Kenya, người viết đã miêu tả một đĩa trẻ với dấu hiệu lạ lùng trên mắt cá chân không giống với bất kì cái gì ông ta đã thấy ở những bộ lạc khác. Đoạn miêu tả dấu hiệu đó phù hợp với dấu hiệu của phép bùa Loric.

"Thông tin này đã được kiểm chứng chưa?", tôi hỏi trong khi Ivan vẫn còn đang dò dò ngón tay ở phần giữa bài viết.

"Thu thập thông tin xác nhận bằng các phương pháp thông thường hiện đang gặp trở ngại".

"Chúng ta không thể trà trộn một cách hoàn hảo vào kiểu cộng đồng này được", tôi nói và nhận được một cái nhìn khó chịu từ cha tôi dù ông biết là tôi nói đúng.

"Thế nghĩa là sao?", Ivan hỏi, vẫn chậm chạp trong việc lên kế hoạch như thường lệ.

Chỉ có hai chúng tôi đang được Tướng quân chỉ dẫn cho nhiệm vụ lần này. Dù cha tôi có định làm gì ở Kenya, đây sẽ là lần đầu tiên Ivan và tôi đi

một mình. Chúng tôi đều biết tầm quan trọng cũng như sự nguy hiểm của nhiệm vụ này. Tôi hơi bất ngờ trước việc Tướng quân chọn tôi cho nhiệm vụ lần này - thực ra là cho bất kì nhiệm vụ nào. Có thể là ông ấy không còn lo lắng trước việc đặt tôi vào những tình thế nguy hiểm nữa? Tôi quyết định đây là thời điểm thích hợp để tỏ vẻ là một học trò xuất sắc, thể hiện sự toàn tâm toàn ý cho lý tưởng sống của người Mogadorian.

"Cứ cho là chúng đang ở trong một ngôi làng ở Châu Phi", tôi giải thích cho Ivan, cố gắng kiềm chế những từ xúc phạm nó, "nó sẽ khiến việc cử một nhóm trinh sát vào đó vô cùng khó khăn. Dân bản địa sẽ biết chúng ta không phải là người ở đó và vì thế bọn Loric sẽ dễ dàng được đánh động. Đó là một kế hoạch thông minh của đám Garde. Không phải thế sao thưa Cha?"

"Đúng thế", cha tôi thừa nhận, "đúng là vậy".

"Tại sao chúng ta không cứ diệt sạch cả cái làng đó?", Ivan hỏi. "Ai cản trở vào làm gì chứ?"

Tôi khịt mũi khó chịu. "Mày nghĩ bao vụ như vụ ở London có thể xảy ra trước khi con người bắt đầu đặt nghi vấn?"

"Chúng đặt nghi vấn thì đã sao?"

"Vậy mày thà gây nguy hiểm cho sự bí mật của cả một cuộc chiến chỉ để tàn sát một ngôi làng thôi à?"

"Adamus", Tướng quân nói, giọng ông vang vọng một cách đáng sợ, "con có muốn chỉ đạo cuộc họp này không?"

"Không thưa ngài", tôi đáp trong khi Ivan nhếch mép cười đều.

"Và cho câu hỏi của cháu, Ivanick, sự khôn khéo là cách tiếp cận đúng đắn ở đây".

Tôi cảm thấy Ivan xịu mặt xuống ở bên cạnh. Khôn khéo không phải là thứ gì đó mà tôi chắc Ivan hiểu được nghĩa của nó.

"Chúng ta đã tìm được cách tạo vỏ bọc cho các con mà không làm đám người bản địa nghi ngờ", cha tôi tiếp tục. "Hai con sẽ trà trộn vào ngôi làng này và xác định sự hiện diện của tên Garde kia. Ta sẽ dẫn một đội tấn công chờ trong rừng nếu có xác nhận từ các con".

Cha tôi nhìn tôi một lúc như thể nắn gân tôi. Rồi ông quay sang nhìn Ivan.

"Ivan, cháu sẽ là người chỉ đạo. Cháu sẽ báo cáo trực tiếp lại cho ta".

Ivan gật đầu háo hức. "Vâng thưa ngài. Dĩ nhiên rồi".

Tướng quân quay lại nhìn tôi.

"Adamus", ông nói, "đừng có làm ta thất vọng".

"Không thưa ngài", tôi đáp.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ivan nhìn con muỗi đốt mình, lão đảo bay lên và rồi rơi xuống sàn nhà bằng gỗ. Máu của chúng tôi rõ ràng là chất độc đối với các loại côn trùng dù điều đó chẳng hề ngăn chúng khỏi việc thử đốt chúng tôi. Ivan nhìn một cách bực dọc vào những nốt đỏ trên tay nó.

"Chúng ta lẽ ra cứ nên diệt sạch cả cái làng này", nó lầm bầm.

Ba người thuộc nhóm viện trợ nhân đạo rám nắng người Ý ở trong lều giả vờ không nghe thấy nó nói gì. Tôi chả biết họ nghĩ chúng tôi là ai hay câu chuyện mà họ được kể để thuyết phục họ cho chúng tôi theo như là các tình nguyện viên, nhưng tôi có thể nói là họ sợ chúng tôi. Tôi hình dung họ đều có người thân đang bị nhốt lại ở những nơi như Tây Virginia, sự tham gia của họ là một phần thỏa thuận mà chúng tôi buộc họ phải làm theo. Tôi ước mình có thể nói với họ rằng họ không trong tình thế nguy hiểm gì, mọi thứ rồi sẽ kết thúc sớm thôi nhưng đó sẽ là một lời nói dối.

Chúng tôi đến ngôi làng từ ngày hôm qua trên một chiếc xe Jeep lái bởi một người viện trợ nhân đạo buồn bã. Nơi này khá nhỏ, bao quanh bởi cánh rừng. Nó có những ngôi lều bao quanh một cái giếng và một khu chợ nhỏ nhắn. Ngôi làng này nằm trên đường tới Nairobi vậy nên khu chợ này thu hút thêm những người khác từ những ngôi làng nhỏ hơn gần đó tới trao đổi hàng hóa hay bán các thứ cho khách du lịch đi qua trên những chiếc xe buýt hai lần một ngày. Có một sân bóng rổ nhỏ bên cạnh cái lều mà nhóm viện trợ nhân đạo sống, nó được xây dựng bởi những người tiền nhiệm của họ nhằm kết nối với người bản xứ. Đám trẻ chạy trên nền đất bằng phẳng, thay nhau ném một quả bóng rổ tả tơi màu nâu vào cái rổ không có lưới.

Ivan và tôi là sự lựa chọn hoàn hảo cho việc là một người viện trợ nhân đạo. Chúng tôi đang ở lứa tuổi phù hợp cho việc đó: những thiếu niên với tư tưởng duy tâm đi tình nguyện khi trong giai đoạn chuyển tiếp từ trung học phổ thông lên đại học. Đó là kiểu hoạt động sẽ gây ấn tượng trong lá đơn xin nhập học của một đứa nhóc. Dĩ nhiên, đối với người Mogadorian, giúp đỡ những người kém may mắn hơn được cho là một sự phí phạm thời gian.

"Viện trợ nhân đạo", Một nhõ nước bọt xuống sàn khi xuất hiện bên cạnh tôi. "Các cậu có khiếu hài hước bệnh hoạn thật đấy".

Tôi chỉ biết lắc đầu. Cô ấy nói đúng, nhưng tôi nghi ngờ Tướng quân nhận thấy trở trêu kì cục của vỏ bọc của chúng tôi. Với người dân của tôi, những người viện trợ nhân đạo hay dân làng kia chỉ là những quân cờ chiến thuật giúp chúng tôi lừa thành viên Garde đang lẫn trốn đâu đó trong rừng ra.

Hôm nay những người viện trợ nhân đạo nhận được thông báo sẽ có một chuyến hàng vắc-xin chống bệnh sốt rét cho trẻ em trong làng. Từng đứa trẻ một xếp hàng chờ nhận tới lượt mình.

Khi đám trẻ tụ tập quanh cái lều của chúng tôi, Ivan và tôi dò xét bọn chúng. Phần lớn chúng đi chân trần hoặc chỉ đi dép quai hậu, nhưng số đi giày hay tất đều bị Ivan yêu cầu bỏ giày và tất ra. Chẳng đứa nào thấy điều đó lạ cả. Con người quá cả tin. Có rất nhiều đứa trẻ trạc tuổi đứa mà chúng tôi tìm kiếm nhưng chẳng đứa nào có vết sẹo Loric kia. Mỗi mắt cá chân trống trơn giúp tôi nhẹ nhõm hơn một chút.

Một đứa trẻ đang chuẩn bị được tiêm nhìn Ivan chăm chăm và rồi nói gì đó bằng tiếng Swahili. Những đứa trẻ khác trong hàng cười vang.

"Nó nói gì vậy?", tôi hỏi.

Người viện trợ nhân đạo với cái kim tiêm dừng lại, nhìn tôi một cách sợ hãi. Và rồi bằng thứ tiếng Anh trọ trẹ đáp: "Cậu bé nói bạn của cậu nhìn như một con hà mã nhợt nhạt".

Ivan bước tới chỗ đưa bé nhưng tôi ngăn nó lại bằng một bàn tay đặt lên vai nó.

"Thằng bé đúng đó", tôi nói với người viện trợ nhân đạo kia, "cậu ta trông như một con hà mã thật". Tôi giơ ngón cái lên về phía thằng bé và đám trẻ lại cười vang.

"Việc này thật là phí phạm thời gian", Ivan vẫn cay cú và bỏ vào buồng sau lều chỗ chúng tôi chứa các thiết bị. Tôi đoán là nó sẽ báo cáo với cha tôi: chưa tìm thấy tên Loric nào cả; đám trẻ Kenya làm cháu cảm thấy bị tổn thương.

Tôi bước ra ngoài lều, nhìn những người dân làng làm những công việc thường nhật. Tôi không thể không chìm vào ảo tưởng như cái tôi có khi vẫn còn quan sát những người khác tại Washington DC về việc những gì có thể sẽ được cải tổ cho nơi này. Chỉ có điều lần này nó không phải ảo tưởng về sự chinh phạt; nó là về sự giúp đỡ. Với sự tiến bộ về công nghệ mà người Mogadorian có, chúng tôi có thể làm cho cuộc sống của những người này tốt hơn rất nhiều.

"Cuộc sống của họ sẽ tốt hơn nhiều", Một nói, "nếu các cậu cứ để mặc hành tinh của họ như thế".

"Cậu nói đúng", tôi thì thầm lại và cảm thấy thật ngu ngốc.

Trên sân bóng rổ, hai đội bắt đầu được hình thành. Một cậu nhóc khoảng 14 tuổi thấy tôi đang nhìn và vẫy tay chào. Khi tôi vẫy tay lại, cậu ta chạy đến và nói gì đó bằng tiếng Ý.

"Anh xin lỗi nhưng anh chả hiểu gì cả", tôi nói.

"À", cậu bé nói, và tôi có thể thấy cậu ta cố gắng nhớ lại ngôn ngữ của tôi. "Tiếng Anh? Người Mỹ à?".

Tôi gật đầu. Cậu bé trông khỏe khoắn và cao so với tuổi của mình. Da cậu ta đen nhưng vẫn có những khoảng sáng hơn so với những người dân làng khác, những vết tàn nhang bởi cháy nắng trên má và mũi của cậu ta. Cậu ta nhìn có vẻ gì đó ngoại lai. Cậu ta đang mặc một cái áo ba lỗ và một cái quần lưới, đi một đôi giày bóng rổ cổ cao đã cũ và một đôi tất sọc cổ cao. Tất cổ cao. Tôi hoảng sợ khi nhận ra cậu ta là ai.

Một Garde khác.

"Xin lỗi", cậu ta nói chậm rãi nhưng với thứ tiếng Anh hoàn hảo. "Những người viện trợ nhân đạo khác đều nói tiếng Ý. Tiếng Anh của em hơi kém".

"Không", tôi nói, cổ nuốt nước bọt. "Nó rất tốt".

Cậu bé bước tới và bắt tay tôi. "Em là Hannu".

"Anh là Adam".

"Như là tên người đàn ông đầu tiên. Hay đấy, nhưng giờ chúng em cần một người thứ mười để cân bằng hai đội". Cậu ta ra hiệu về phía những đứa trẻ khác đang đợi ở sân bóng rổ. "Anh muốn chơi không?".

Cái tôi muốn bây giờ là hét vào mặt Hannu bảo nó chạy đi. Tôi quay lại nhìn phía sau, tự hỏi Ivan đang ở đâu. Tôi không thể làm quá lộ liễu hay có thời gian dàn dựng mọi thứ được. Nếu Ivan thấy gì đó bất bình thường, nó sẽ báo cho cha tôi ngay. Lợi thế duy nhất của Hannu ngay lúc này là người của chúng tôi không biết cậu ấy là ai. Vẫn còn cơ hội cho cậu ấy và Cêpan của mình chuồn đi mà không ai biết.

Tôi cần đưa cậu ta tránh xa lều của những người viện trợ nhân đạo ngay.

"Chắc chắn rồi", tôi nói dù tôi còn chưa bao giờ chạm vào quả bóng rổ bao giờ. "Anh sẽ chơi".

Chúng tôi vừa đi được có vài bước thì đã thấy Ivan chạy đuổi theo. Cách duy nhất để miêu tả nụ cười của nó bây giờ là ngu ngốc.

"Adam", nó nói với tôi khi đang nhìn ngắm Hannu. "Bạn mới của mày là ai vậy?".

"Em là Hannu", cậu nhóc Garde đáp và bắt tay Ivan. Từ cái cách Hannu nhìn mặt tôi có thể nói Ivan đang bắt tay cậu nhóc với lực mạnh hơn cần thiết. "Một người Mỹ khác. Hay đó".

Có thể nói rằng Hannu là người dễ tính, ngay cả cái kiểu đi thong thả của cậu ta khi dẫn chúng tôi tới sân bóng rổ. Trông như cậu ta đang ở nhà vậy, vô cùng thoải mái. Quá thoải mái. Tôi tự hỏi cậu ta đã sống ở đây bao lâu - cậu ta đã tới sân bóng rổ này chơi bao lâu rồi. Tôi nhớ lại các hành vi hoang tưởng của những Cêpan khác, cuộc sống du mục mà Một phải chịu đựng, sự tồn tại trong cô lập của Hai. Cứ như thể Hannu đã có quãng thời gian yên bình trên Trái đất này và khiến cho cậu ta quên mất là vẫn còn có một cuộc chiến đang diễn ra.

Vài đứa trẻ cười chào khi thấy Hannu đi qua. Cậu ta xoa đầu chúng và mỉm cười lại, đùa cợt với chúng bằng tiếng Swahili. Tôi tự hỏi cậu ta biết được bao nhiêu ngôn ngữ.

"Mày đã tiêm ngừa chưa?", Ivan hỏi, vẫn lỗ mãng như thường. "Tao chả nhớ là đã thấy mày tới".

Hannu phẩy tay với một nụ cười bình thản. "Em á? Em khỏe như một con bò đực vậy. Cứ để dành nó cho những đứa trẻ khác thực sự cần chúng".

Một đứa trẻ đưa Hannu quả bóng và cậu ta tung một cú vòng cung. Quả bóng chui qua rổ mà còn không chạm vào vành rổ.

"Em sống ở đây lâu chưa?", tôi mạo hiểm hỏi.

"Cả đời em rồi", cậu ta đáp. Đám trẻ chuyền quả bóng lại cho Hannu lần nữa và cậu ta ném nó cho Ivan. "Thử một phát đi anh chàng to con".

Ivan ép quả bóng thật chặt khiến trong một thoáng tôi nghĩ nó sẽ nổ tung. Và rồi nó ném quả bóng về phía rỗ, bắt chước cú ném của Hannu một cách tệ hại, và quả bóng đập vào bảng bật ra ngoài. Vài đứa trẻ, bào gồm cả thằng nhóc đã gọi Ivan là một con hà mã cười.

"Ném tốt đó", Hannu nói một cách cổ vũ và nháy mắt với đám trẻ đang cười kia.

Mặt Ivan tối sầm lại. Tôi lên tiếng, cố gắng hướng cuộc trò chuyện theo một hướng nào đó sẽ làm Hannu trở nên cảnh giác mà không làm Ivan nghi ngờ.

"Có lạ không khi người lạ cứ xuất hiện ở làng em?", tôi hỏi.

Hannu nhún vai. "Chúng em thấy xe buýt chở khách du lịch suốt". Cậu ta quay lại nhìn Ivan. "Em hi vọng mấy anh mang theo kem chống nắng. Bạn anh đang chuyển qua màu đỏ rồi kìa".

Ivan nắm tay tôi lôi đi trước khi tôi kịp hỏi một câu hỏi vụng về khác. "Đi nào Adam. Chúng ta có việc phải làm".

Hannu trông có vẻ thất vọng khi thấy Ivan kéo tôi đi. "Có lẽ chúng ta sẽ chơi sau nhé?"

"Anh hi vọng thế", tôi nói.

Ngay khi chúng tôi ra khỏi tầm nghe của đám trẻ, Ivan nói như rít lên với tôi. "Đó là nó!". Nó trông có vẻ mừng rỡ. "mày có lẽ là một kẻ vô dụng khi

chiến đấu nhưng mà có thể đánh hơi ra một đứa Garde giỏi hơn bất cứ tên trinh sát nào của chúng ta".

Tôi liếc nhìn lại về phía sau. Hannu dường như đã quên đi chúng tôi và đang giúp mấy đứa trẻ luyện tập.

"Chúng ta chưa thể khẳng định đó là cậu ta", tôi nói.

"Ồ thôi nào Adamus", Ivan rên rỉ. "Đáng lẽ tao nên bóp cổ nó ngay tại đó".

"Mày không muốn phí thời gian của Tướng quân khi chúng ta chưa chắc chắn đâu", tôi nói, cố câu giờ. "Vả lại, kể cả nếu đó có là tên Garde cần tìm, mày chẳng thể chắc là nó là Số Ba".

Ivan cười có vẻ khinh bỉ về phía tôi, và tôi biết là nó đã quyết. Khi chúng tôi quay lại vào trong lều, nó nắm áo nhân viên cứu trợ nhân đạo gần nhất và kéo ra phía cửa sổ.

"Thằng nhóc kia", nó nói và chỉ về phía Hannu. "Nó sống ở đâu?"

Nhân viên cứu trợ nhân đạo kia do dự, nhưng tôi có thể thấy nỗi sợ trong mắt anh ta.

"Không chắc", anh ta lẩm bẩm. "Tôi nghĩ là ở phía ngoài ngôi làng. Gần con suối".

"Thế là tốt rồi", Ivan nói và xô nhân viên cứu trợ nhân đạo kia đi. Nó nhìn tôi một cái trước khi biến mất vào phòng phía sau. "Tao sẽ nói với Cha là mày gửi lời chào".

Vậy là hết. Đội tấn công sẽ tới đây sớm thôi. Tôi quay ra phía cửa, theo dõi Hannu rê bóng qua hàng phòng thủ đối phương và ghi điểm.

"Cậu ta ngu thật đấy", Một nhận xét khi bất ngờ xuất hiện lại bên cạnh tôi và nhìn về phía Hannu. "Cậu phải nói cho nó biết".

Tôi gật đầu. Không còn đợi chờ, không còn lên kế hoạch, không còn cần giả vờ gì nữa. Sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nào hoàn hảo hơn để đối phe nữa. Tôi đã nhìn một người Loric chết bởi sự không chắc chắn của mình, vì tôi đã không hành động kịp thời. Tôi sẽ không để cậu nhóc này bị bắt hay tệ hơn thế.

"Câu nói đúng", tôi thì thầm lại. "Tối nay, chúng ta sẽ trốn đi".

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 24

Màn đêm đã buông. Khu rừng xung quanh tôi như sống dậy với những âm thanh lạ lùng. Tôi nên lo lắng về những loài động vật ở đây, dẫm gãy những cành cây khi chúng đi theo tôi hay rít lên quanh mắt cá chân tôi. Nhưng vẫn có những thứ khác, những kẻ săn mồi nguy hiểm hơn ở trong rừng tối nay. Những kẻ mà tôi sẽ phải ngăn lại.

Tôi chạy xuyên qua rừng chỉ với ý nghĩ mơ hồ về nơi tôi sẽ đến. Mà có lẽ chạy thì không thực sự chính xác lắm - liên tục trong tình trạng sắp vấp ngã thì đúng hơn; có vẻ như mọi cái rễ cây trong rừng này đều muốn làm tôi vấp ngã. Ngoài này thật tối, gần như là bị mù ở đây vậy. Đầu gối và khuỷu tay tôi trầy xước vì ngã, mặt cũng trầy xước vì đập vào các cành cây. Mặc kệ, tôi vẫn lao về phía con suối.

Thiết bị liên lạc bên hông tôi vẫn chưa có động tĩnh gì. Tôi vờ lấy nó trước khi lên đi khỏi căn lều. Kế hoạch của tôi rất đơn giản, và nó cũng là cái tốt nhất tôi nghĩ ra trong hoàn cảnh này. Đến chỗ Hannu và Cêpan của cậu ta, nói cho biết điều gì đang xảy ra và dùng thiết bị liên lạc để theo dõi chuyển động của người bên tôi. Hi vọng với sự hiểu biết về khu rừng của Hannu, chúng tôi có thể đi trước một bước so với đội tấn công sắp tới. Nó sẽ chẳng dễ dàng gì - vì đây là chỗ hẻo lánh, cha tôi đã dùng nhiều nhân lực hơn bình thường, lại còn dùng thêm cả Piken - nhưng tôi biết cách mà người bên tôi nghĩ và họ sẽ tấn công như thế nào. Tôi có thể làm được việc này.

Tất cả những gì tôi cần làm là đến được chỗ Hannu trước. Một nhiệm vụ chả dễ dàng gì khi đang ở trong khu rừng như thế này.

Khi những cái cây bắt đầu thưa dần đi và ánh trăng chiếu rọi qua những tán cây bên trên, tôi biết là mình sắp tới nơi. Tôi có thể nghe thấy dòng nước chảy phía xa nơi con suối chảy qua.

Và rồi tôi thấy nó. Một cái chòi. Khu rừng xung quanh nó đã được dọn sạch một cách cẩn thận, tạo ra một khoảng đất bằng phẳng với đầy các thiết bị bằng gỗ. Khi mắt tôi đã nhìn quen trở lại, tôi nhận ra vài kiểu vật cản bằng gỗ tự chế. Vậy là Hannu có luyện tập những thứ khác bên cạnh việc chơi mấy ván bóng rổ trong làng. Tốt đấy. Cậu ta sẽ cần sự nhanh nhẹn cho những gì sắp xảy ra.

Tôi tiến tới căn chòi một cách cẩn trọng. Thứ cuối cùng mà tôi muốn là làm Hannu và Cêpan của cậu ta bị hoảng loạn. Nếu ông ta mà giống như Conrad Hoyle, Cêpan của Hannu sẽ lao ra khỏi chòi với màn bắn trước hỏi sau.

Tôi dừng lại, căng cứng người lại, tóc sau gáy tôi dựng đứng lên. Có tiếng bước chân phía sau tôi. Tôi bỗng đổ mồ hôi lạnh mặc cho cái nóng của Châu Phi.

Tôi quay lại và trông thấy Ivan tiến ra từ khu rừng. Trong ánh trăng chiếu rọi, tôi thấy những dòng mồ hôi chảy trên mặt nó, miệng nó nở một nụ cười trông thật vô duyên.

"Adamus khôn lỏi", nó cười chế nhạo, "tưởng mà có thể thoát được chuyện này à".

Nó tiến tới chỗ tôi.

"Thoát khỏi cái gì chứ?", tôi hỏi, cố trì hoãn.

Tôi nhìn về phía sau về phía căn chòi. Chẳng có chuyển động gì phía trong, những âm thanh tôi và Ivan gây ra đã bị nuốt chửng bởi khu rừng. Tôi sẽ hạ gục Ivan nếu tôi buộc phải làm thế, nhưng tôi vẫn hi vọng mọi chuyện sẽ

không đến nỗi thế. Có lẽ tôi vẫn có thể dùng lời nói mà thoát khỏi chuyện này.

Tôi tiến lại phía bìa rừng, dừng lại khi chỉ cách Ivan vài phân.

"Biển khỏi đây đi Ivan", tôi nói, cố gắng làm giọng mình nghe càng đáng sợ càng tốt.

Nó khịt mũi hoài nghi. "Cái gì cơ? Và để mà có toàn bộ sự vinh quang? Mà có lẽ sẽ lại chẳng làm được gì đâu".

Và đó là khi tôi nhận ra việc mà thằng Ivan ngu ngốc này nghĩ tôi đang làm. Nó không nghĩ tôi đến đây để cảnh báo Hannu; sự phản bội đó không phải điều mà nó nghĩ có thể xảy ra. Ivan nghĩ tôi tới để tự tay bắt hoặc giết Hannu giống như lần trước với Số Hai.

"Mày còn chả thèm mang theo vũ khí nào", Ivan nói một cách móc máy. "Mày định nói cho bọn Loric chán tới chết à?"

Nó nói đúng. Tôi không mang theo vũ khí gì, hi vọng điều đó sẽ dễ thuyết phục Hannu hơn. Và lại tôi chưa bao giờ định thực sự đánh lại người dân tộc mình, chỉ lẩn tránh khỏi họ thôi. Tôi đã hi vọng có thể tránh được sự bạo lực đó.

Với tốc độ khiến Ivan bất ngờ, tôi luôn tay tới và lấy con dao nó đang đeo bên hông. Nó há hốc mồm ra khi thấy tôi quăng con dao vào trong rừng.

"Adamus", nó kêu lên, nghe có vẻ bị tổn thương như một đứa bé vừa có món đồ chơi yêu thích bị đập vỡ. "Cái quái gì vậy? Tốt hơn hết là mày nên giúp tao tìm lại nó".

Tôi nắm lấy cổ áo nó và áp mặt vào mặt nó. Nó lại bất ngờ một lần nữa, vẫn chưa quen bị đối xử thô bạo như thế này. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt

nó, cố gắng cảm hóa nó. Tôi biết việc này thật điên rồ, nhưng dù gì Ivan cũng từng là bạn thân nhất của tôi. Tôi phải tin là nó sẽ vẫn nghe lời tôi.

"Tại sao phải làm thế này?", tôi hỏi. "Giết bọn họ không thể mang khôi phục lại hành tinh của chúng ta. Nó chẳng giúp gì cho lý tưởng sống của người Mogadorian. Nó chỉ dẫn tới nhiều sự giết chóc hơn mà thôi. Phí phạm thêm mạng sống thôi. Đó là điều mày muốn hả?"

"Mày đang nói cái quái gì vậy Adamus?"

Nó nhìn lại tôi chăm chăm, ngây người ra. Tôi lắc nó vài cái.

"Chúng ta không phải luôn hợp nhau", tôi tiếp tục, "nhưng mày như một người anh em đối với tao. Mày tin tao chứ?"

Một cách câm lặng, Ivan gật đầu.

"Vậy thì tin tao khi tao nói mọi thứ chúng ta được dạy bảo đều là sai trái", tôi nói một cách tuyệt vọng. "Mục đích của chúng ta thật sai trái, Ivan. Chúng ta có thể thay đổi điều đó. Mày có thể giúp tao thực hiện - thực hiện lý tưởng sống của người Mogadorian thực sự.

Tôi có thể thấy nó cố gắng hiểu những gì tôi nói, sự hoang mang hiện lên trên mặt nó. Nó rời mắt khỏi tôi nhìn về phía căn chòi nơi Hannu và Cêpan của cậu ta đang ngủ. Trong một thoáng tôi đã cho phép mình nghĩ mình đã lôi kéo được Ivan về phía mình.

Rồi nó đẩy tôi ra. Cuối cùng nó cũng nhận ra tôi định làm gì và điều đó khiến nó cảm thấy kinh tởm.

"Tao luôn biết mày là một đứa yếu đuối, Adamus", Ivan rít lên, "nhưng không ngờ mày cũng là một thằng phản bội".

Vậy là không còn gì để nói nữa.

Tôi tháo thiết bị liên lạc từ thắt lưng mình ra và đập mạnh nó vào mặt Ivan.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tôi đã hi vọng cú đánh sẽ là đủ để khiến Ivan ngất đi. Thật là suy nghĩ viển vông.

Ivan bật dậy trước khi tôi kịp lùi lại. Nó còn không thèm quan tâm tới vết máu chảy ra từ vết cắt trên mí mắt nó. Cái nhìn chết chóc tôi thấy trong mắt nó trong những buổi tập luyện giờ lại xuất hiện, và nó lao tới tôi.

Nó dùng vai huých vào bụng tôi và khiến tôi bay ngược vào một cái cây phía sau. Toàn bộ không khí trong phổi tôi như bị ép ngược hết ra ngoài kèm với một cơn ho. Ivan nắm tóc tôi và đập đầu tôi vào cái cây. Tôi cảm thấy thật choáng váng và phải vô cùng cố gắng để giữ tỉnh táo.

Một cách tuyệt vọng, tôi đá Ivan, căng chân tôi đập mạnh vào háng nó. Nó ngã lộn ra phía sau, trông như muốn nôn và buộ phải thả tôi ra.

Tôi lao đảo lùi ra sau vào trong rừng, cố gắng vượt qua sự choáng váng. Ivan đã lại lao tới tôi trước khi tôi kịp định thần, nhồi hai cú đấm vào ngực tôi và một cú móc hàm khiến tôi ngã lộn qua một cái cây đổ. Tôi bò lùi lại bằng tay, lấy lưỡi liếm qua chỗ lợi từng có răng của tôi.

"Cậu có thể làm tốt hơn thế", Một nói, ngồi khoanh chân trên một gốc cây.

"Im đi hộ cái", tôi lẩm bẩm.

Ivan nhảy lên một gốc cây và đứng bên trên tôi. Nó chỉ ra phía sau với ánh mắt hoang dại.

"Mày muốn chiến đấu cho chúng?", nó gầm lên. "Cho vài đũa Loric rác rưởi? Mày chọn chúng thay vì chúng tao?"

"Đúng thế".

"Vậy thì mày có thể chết cùng chúng!".

Ivan nhảy xuống khỏi gốc cây với ý định đâm vào mặt tôi. Tôi lăn người né đi đúng vào thời khắc cuối cùng, đá vào phía sau đầu gối nó khi nó tiếp đất. Tôi nghe thấy xương bên trong chân nó gãy và nó rú lên đau đớn.

Tôi lồm cồm bò dậy, cố lấy lại thăng bằng. Ivan lao tới tôi, nhưng lần này hơi khập khiễng và tôi thì đã chuẩn bị sẵn sàng cho nó. Tôi gạt đi những cú đâm của nó - toàn là những cú đâm thẳng trong giậm dử - dùng chính đà và tốc độ của nó chống lại nó. Tôi chưa hề thử chúng trong các buổi tập nhưng đó chính xác là những gì Hilde đã dạy cho Số Một.

Ivan lại lao tới tôi, bực tức vô cùng, những cú đánh của nó hung bạo hơn bao giờ hết. Tôi cúi xuống né một cú như vậy và khi nó mất thăng bằng, tôi dùng lòng bàn tay mình giáng một cú vào mũi nó khiến nó ngã ngửa ra.

Tôi dẫm lên cổ họng nó, nhớ lại cái cách nó dẫm lên cổ Số Hai. Tôi nghĩ mình nhìn thấy một ánh đèn thoáng hiện lên từ phía căn chòi của Hannu. Nhưng có lẽ đó chỉ là do tôi tưởng tượng ra mà thôi.

"Chả thích gì khi bị ai đó đánh lại, hử?", tôi nói.

Ivan gạt chân tôi đi nhưng tôi túm lấy cổ tay nó bằng cả hai tay của mình. Nó kéo tôi xuống đất và cố gắng ngồi lên phía trên tôi. Nó đâm loạn xạ về phía tôi với tay còn lại nhưng tôi vẫn đang nắm quyền kiểm soát. Tôi lấy một chân đặt vào dưới cằm nó, chân còn lại vòng ra sau đầu nó và vật nó ra, sau đó đè đầu nó xuống và dùng cả hai tay bóp cổ nó.

Mất nguyên một phút để khiến Ivan bất tỉnh, và trong lúc đó thì nó không ngừng đâm tôi dù lực các cú đâm ngày càng giảm. Khi mọi việc kết thúc, tôi đẩy nó sang một bên và nằm vật ra. Tôi đau nhức khắp người nhưng tôi vẫn còn sống.

Xung quanh tôi, khu rừng trở lại sự tĩnh lặng ban đầu của nó.

Nhưng rồi tôi nghe thấy tiếng rít ra lệnh từ phía cái máy liên lạc đã rạn vỡ vài mét phía xa, và tôi biết điều gì đang tới.

Tôi đã quá chậm rồi.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tôi cố gắng đứng dậy và lao đảo đi về phía căn chòi. Tôi nhận thấy các bóng đen ẩn mình trong rừng xung quanh mình, đám trinh sát đang thiết lập vành đai.

Ở ngưỡng cửa căn chòi là cái xác vô hồn của một người đàn ông tầm 50 tuổi với vết thương vẫn còn chảy máu bởi một nhát kiếm chí mạng. Cêpan của Hannu. Chết như những Cêpan khác. Điều đó có nghĩa là họ đã biết được cậu nhóc là Số Ba.

Tôi thấy mình gục xuống tư thế quỳ, như đang bỏ cuộc vậy. Tôi đã vứt bỏ tất cả vào tối nay - và tôi không thể quay trở lại nhà nữa; họ sẽ biết tôi là một kẻ phản bội. Tôi sẽ dành phần đời còn lại lẩn trốn, bị săn đuổi như những Garde khác. Và để làm gì cơ chứ? Tôi còn chả thể giúp Hannu. Tôi đã quá chậm, mất quá nhiều thời gian đánh nhau với Ivan. Tôi đã chẳng đạt được cái gì cả.

Bất chợt bức tường phía sau căn chòi vỡ tung ra phía ngoài, các mảnh vỡ bay theo mọi hướng. Và kia là Hannu, vẫn còn sống và đang chạy đi - chạy đi rất nhanh. Nhanh hơn nhiều so với con người bình thường có thể. Cậu ta chạy mất trước khi người của cha tôi kịp đóng vòng vây và lao về phía con suối.

Vẫn còn cơ hội cho tôi.

Sẽ chả có cách nào tôi đuổi kịp Hannu nhưng tôi vẫn chạy nhanh nhất có thể trong tình trạng này, thở một cách khó nhọc. Có những kẻ khác đuổi theo xung quanh; tôi có thể nghe thấy chúng lao qua khu rừng. Ngay cả với

những thứ khác trong rừng, tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi hơi thở đầy a-xít của con Piken khi một con lao theo về phía thác nước. Nếu tôi có thể tìm cách tới chỗ Hannu trước, có lẽ tôi vẫn có thể giúp cậu ta.

Tiếng nước chảy xiết ngày càng rõ. Tôi chả biết Hannu định băng qua khe suối kiểu gì. Có lẽ cậu ta đủ khỏe để nhảy qua. Có lẽ cậu ta biết vài đường bí mật để đi xuống. Chả quan trọng chừng nào cậu ta còn có thể chạy thoát. Nếu cậu ta thoát, vậy là vẫn còn hi vọng.

Tôi nhìn thấy thấp thoáng hình bóng Hannu gần bờ suối, có lẽ là khoảng ba mươi mét từ chỗ tôi đang đứng. Có một con Piken đang lao tới. Tôi sợ thay cho cậu ta - cậu ta chả còn chỗ nào để chạy đi cả - nhưng khi Hannu tới rìa bờ suối cậu ta nhảy và tiếp đất an toàn ở bờ bên kia. Đó là một cú nhảy mà tôi không bao giờ có thể làm được cả, và kể cả đám Piken cũng thế.

Cậu ta đã an toàn.

Ngoại trừ: Cha tôi đang đợi sẵn cậu ta ở phía bên kia. Hannu chả thể làm được gì nữa. Tướng quân túm lấy và nhắc bổng cậu ta một cách dễ dàng. Hình ảnh ông bây giờ trông như thể những anh hùng Mogadorian vẫn được miêu tả trong Quyển sách Vĩ đại.

Ông chần chừ một chút để ngắm nhìn chiến lợi phẩm của mình, sau đó ông giật thứ mà tôi biết là sợi dây chuyền từ cổ Hannu và đút nó vào túi mình.

Chả có cách nào để vượt con suối này cả. Tôi chỉ có thể nhìn cha mình cười rồi tuốt kiếm khỏi vỏ. Ánh sáng của thanh kiếm như xuyên qua màn đêm trước khi ông đâm nó xuyên qua ngực Hannu và rồi vứt cậu ta xuống đất một cách tàn nhẫn. Cậu ta đã chết.

Một như đang gào thét lên trong tâm trí tôi. Hay tiếng thét đó là của chính tôi?

Tướng quân nhìn tôi từ phía bên kia dòng suối. Trong một khoảnh khắc mắt chúng tôi đã gặp nhau.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng áp sát từ phía sau. Tôi biết điều đó có nghĩa là gì nhưng tôi chả buồn quay lại nhìn họ.

Cuộc nổi loạn ngắn ngủi của tôi đã đến hồi kết thúc.

"Tạm biệt Adamus", Ivan rít lên khi nó đẩy mạnh cả hai tay vào lưng tôi, đẩy tôi ngã nhào xuống dòng suối, nơi có dòng nước chảy xiết với những tảng đá lởm chởm phía dưới.

NHỮNG DI SẢN ĐÃ MẤT

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mặt trời tỏa ánh nắng ấm áp trên mặt tôi, một sự tương phản tuyệt vời với sự mẫn mẫn mát mẻ của những cơn gió từ ngoài đại dương thổi vào. Tôi chống tay thư thả và nhắm mắt lại. Tôi ngẩng đầu lên hướng về phía mặt trời, tắm mình trong ánh nắng của Califonia.

Khi tôi mở mắt lại, Một đang ngồi trên bãi cát cạnh tôi. Cô ấy trông thật tuyệt đẹp. Mái tóc vàng của cô ấy buông lỏng, tung bay phía trên bờ vai của cô ấy. Thật là tuyệt vời. Đúng là một cảm giác thoải mái. Tôi còn chả thể nhớ được mình đã bao giờ cảm thấy như thế này chưa.

Mà tại sao cô ấy trông nghiêm nghị vậy?

"Adam", cô ấy nói, "cậu phải tỉnh dậy đi".

"Tỉnh dậy khỏi cái gì chứ?", tôi nói, chả có chút quan tâm gì đối với thế giới.

Tôi vươn tay ra và cầm tay cô ấy. Một không rụt tay lại; cô ấy chỉ nhìn chăm chăm vào mắt tôi với ánh mắt cầu xin.

"Cậu phải tỉnh dậy đi", cô ấy lặp lại.

Tôi bất chợt cảm thấy lạnh. Bằng cách nào đó, cơ thể tôi như đang ở hai nơi cùng lúc. Nơi kia lạnh lẽo và ẩm ướt. Đau đớn. Cơ thể tôi vắt ngang qua các hòn đá, ngập chìm trong dòng nước bất tận. Tôi có thể cảm thấy xương mình bị gãy ở vài chỗ, những cơn đau tột cùng từ khắp nơi trên cơ thể mình.

Tôi gạt thực tế đó sang một bên và cô gắng tập trung vào California.

"Làm ơn tỉnh dậy đi", Một van nài.

"Nhưng ở đây thật tuyệt".

"Nếu cậu ở đây, cậu sẽ chết".

Khi tôi mở mồm ra định phản hồi, dòng nước sông đầy bùn tràn ra khỏi mồm tôi. Tôi như đang bị ngạt thở, vùng vẫy cố để thở lại. Dòng nước chảy xiết như thể muốn lôi tôi xuống sông vậy.

Điều đó thật vô lý. Tôi đang ở trên bãi biển tại California cơ mà. Những cơn đau là ở chỗ nào đó khác và đang xảy ra với ai khác. Một trông thật buồn và tuyệt vọng khiến tôi buộc phải quay mặt đi.

Mặt trời chuẩn bị lặn phía xa, bầu trời dần chuyển sang màu tím và da cam. Trời sẽ tối sớm thôi và rồi tôi sẽ được yên nghỉ.

"Tỉnh dậy và chiến đấu đi", Một cầu xin. "Đi mà Adam".

Tôi chả biết mình có thể làm vậy không nữa.